

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กุสุมา รัชชมณี. สี่สังวรคดี ชุคนิทานวานบอกร. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ, มปป.

กุหลาบ มัลลิกะมาส. คติชาวบ้าน. กรุงเทพฯ: สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย,
2509.

กุหลาบ มัลลิกะมาส. วรรณคดีวิจารณ์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2538.

คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. ขอยสวนพลู. กรุงเทพฯ: 2521.

จินตนา ดำรงค์เลิศ. วรรณกรรมเพลงลูกทุ่ง. กรุงเทพฯ: สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2533.

จารุณี หอมระรื่น. วรรณกรรมเพลงลูกทุ่งของพร ภิรมย์. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2534.

เจตนา นาควัชระ. "วรรณกรรมในชีวิตไทย" วารสารของสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย
ไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. 26: 1-2 (เมษายน 2537 - มีนาคม 2538):
143-167.

เจือ สตะเวทิน. วรรณคดีพุทธศาสนา เล่ม 1-2. กรุงเทพฯ: องค์การค้าของคุรุสภา, 2527.

แจ้จ้ง คล้ายสีทอง. "เรื่องของเสภา" ใน คีตวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร,
2530.

จันทนา เย็นนาน. การศึกษาวิเคราะห์นิทานพื้นบ้านภาคกลาง. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539.

ชาย เมืองสิงห์. สัมภาษณ์, 9 กันยายน 2539.

ชินกร ไกรลาศ. สัมภาษณ์, 25 กันยายน 2539.

เชษฐา จักรไชย. วิเคราะห์วรรณกรรมเพลงของสรพล สมบัติเจริญ. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2535.

ตรีศิลป์ บุญขจร. วรรณกรรมประเภทกลอนสวดภาคกลาง: การศึกษาเชิงวิเคราะห์. วิทยานิพนธ์
ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิตภาควิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2530.

เทียนฉาย กิระนันท์. สังคมศาสตร์วิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. (ปรับปรุงใหม่) กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

ธนาคารกรุงเทพ. การละเล่นพื้นบ้าน ศูนย์สังคีตศิลป์ (พ.ศ.2522-2524). กรุงเทพฯ:
ศูนย์สังคีตศิลป์, 2529.

ธนาคารกรุงเทพ. จากเพลงไทยถึงเพลงลูกทุ่ง. กรุงเทพฯ: ศูนย์สังคีตศิลป์, 2527.

ธรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัย. การสัมมนาทางวิชาการเรื่องอนาคตของภาษาวรรณกรรมและ
วัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2538.

นิจ สุกสาคร. ลมพัดชายทุ่ง. กรุงเทพฯ: วิทวัส, 2522.

นิตยา ปิ่นชาดูชัยยุทธ. การวิเคราะห์คุณธรรมของตัวเอกในวรรณคดีที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียน
วิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2538.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. โขน, การาบาว, หน้าเฝ้าและหนังไทย. กรุงเทพฯ: มติชน, 2538.

นิยะดา เหล่าสุนทร. ปัญญาชาดก: ประวัติและความสำคัญที่มีต่อวรรณกรรมร้อยกรองของไทย.
กรุงเทพฯ: แม่คำฝาง, 2538.

บุษผา เมษศรีทองคำ. ศึกษามบทของเพลงลูกทุ่งในการพัฒนาคุณภาพชีวิต: วิเคราะห์เนื้อหา
ของเพลงลูกทุ่งในช่วงปี พ.ศ.2532-2533. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.

- บุปผา บุญทิพย์. คดีชาวบ้าน. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2532.
- บุษกร ครุทวงศ์. วรรณกรรมเพลงของพยางค์ มุกดา: การศึกษาวิเคราะห์. ปรินิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537.
- ประมะ สตะเวทิน. การสื่อสารมวลชนกระบวนการและทฤษฎี. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ประพิมพ์ คล้ายสุบรรณ. การวิเคราะห์วิจารณ์ภาษาเพลง. เอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษา
เพื่อการสื่อสารชั้นสูง. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
มปป. อัดสำเนา.
- ปริตตา เฉลิมเผ่า. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ตัวอย่างการวิเคราะห์เรื่องเล่าแบบ
Myths. ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยศิลปากร, 2527. (อัดสำเนา).
- ปรีชา ช่างขวัญเย็น. ศิลปะการเขียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เทพประทานพร, 2525.
- ผกาวดี อุตตโมทย์. เรื่องเล่าของอีสาน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ฟ้าเสื่อ, 2536.
- ผะอบ ไชยะกฤษณะ. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น,
2526.
- พยางค์ มุกดา. สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2539.
- พระพร ภิรมย์. สัมภาษณ์, 15 กันยายน 2539.
- พระมหาสมชัย สิริวิฑูโน. (ศรีนอก). หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่ปรากฏอยู่ในเพลง
ลูกทุ่งไทย. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัยใน
พระบรมราชูปถัมภ์, 2537.
- พิสน์ เฟิงผลา. ขาดกับวรรณกรรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2528.

พนพิศ อมาตยกุล. "เพลงลูกทุ่งในสายตาของนักฟังเพลงไทย ถนนคนตรี. 2:1 (กันยายน 2531): 66.

"แพร เยื่อไม้" (นามแฝง). สุวรรณสามชาดก. กรุงเทพฯ: อธรรมสภา, 2517.

ไพพรรณ อินทนิล. เทคนิคการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, มปป.

ภักยา ภักดิ์บุรี. การศึกษาวรรณกรรมเพลงของไพบูลย์ บุตรขัน. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2535.

มาลินี ไชยชานาญ. วิเคราะห์วรรณกรรมเพลงลูกทุ่งของชลธี ธารทอง. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2535.

ลักขณา สุขสุวรรณ. วรรณกรรมเพลงลูกทุ่ง. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

เลิศชาย คชยុทธ. ไทยลูกทุ่ง. กรุงเทพฯ: มติชน, 2538.

ว. ประสูต. "เพลงไทยยุคพัฒนา" ชัยพฤกษ์. 33 (กันยายน 2536): 18-19.

วยุพา ทศตะและมารีการเร็ด รีด แมคโดนัลด์. เอกสารประกอบการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่องการเล่านิทานกับการเรียนการสอน 8-10 กุมภาพันธ์ 2539. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย มหาสารคาม, 2539.

วรพล พรหมกบุตร. การสื่อสารสัญลักษณ์: ธรรมชาติ พัฒนาการ ผลกระทบ. กรุงเทพฯ: อาร์ตไลน์, 2534.

วีธี รมะนันท์. "นิทาน" ใน สารานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 15. หน้า 9773-9776. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2522.

วัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ. กึ่งศตวรรษเพลงลูกทุ่งไทย. กรุงเทพฯ: 2532.

วัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ. กึ่งศตวรรษเพลงลูกทุ่งไทย ภาค 2. กรุงเทพฯ: 2534.

- วัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ. กึ่งศตวรรษเพลงลูกทุ่งไทย ... สืบสานคุณค่า
วัฒนธรรมไทย 18 กันยายน 2537. กรุงเทพฯ: 2537.
- วัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการ. ประชุมวิชาการและสัมมนา เรื่องเส้นทางเพลงลูกทุ่ง-
ไทย 25-26 มิถุนายน 2533. กรุงเทพฯ: 2533.
- วิจิตรมาตรา, ขุน. (สง่า กาญจนาคพันธ์) สวนวนไทย. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี
ไทย-ญี่ปุ่น, 2538.
- วิเชียร เกษประทุม. นิทานพื้นบ้าน (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา, มปป.
- วินัย ศิริเสวีวรรณและ สุรพันธ์ จาคำสอน. เพลงลูกทุ่งกับการสะท้อนภาพสังคมและ
วัฒนธรรมไทย. คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2524.
- วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์. รายงานการวิจัยลักษณะภาษาไทยที่ใช้ผ่านสื่อมวลชนโทรทัศน์.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.
- ศิริพร ฐิตะฐาน. วิวัฒนาการรูปแบบนิทาน. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ, 2523.
- ศิริพร ฐิตะฐาน ๕ กลาง. ในท้องถิ่นนิทานและการเล่นละเล่น. กรุงเทพฯ: มติชน, 2537.
- ศิลปากร, มหาวิทยาลัย. การประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ "การอ่านทบทวนร้อยกรองสี่ภาค"
14-16 พฤษภาคม 2533. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์, 2533.
- ศิลปากร, มหาวิทยาลัย. คีตวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: ชมรมศิษย์เก่าจารึกบัณฑิตวิทยาลัย
กลุ่มคีตวรรณกรรม ภาควิชาภาษาตะวันออก, 2530.
- ส. พลายน้อย (นามแฝง). นิทานวรรณคดี. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น, 2536.
- สมทรง แสงแก้ว. "นิทานชาดกเลือกสรร", นิตยสารศิลปากร 35 (ฉบับที่ 4 2533): 8-15.
- สมโรจน์ สวัสดิกุล ๕ ออยุธยา และคนอื่น ๆ. "สังคมกับภาษาไทย" ภาษาและหนังสือ. 16:
(สิงหาคม 2518): 40-80.

สุกรี เจริญสุข. "แนววิเคราะห์เพลงพื้นบ้านกับเพลงลูกทุ่ง" ใน เอกสารประกอบการประชุมวิชาการและสัมมนา เรื่อง เส้นทางเพลงลูกทุ่งไทย 25-26 มิถุนายน 2533. เอกสารหมายเลข 11. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2533.

สุโขทัยธรรมมาธราช, มหาวิทยาลัย. หลักและทฤษฎีการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: สาขาวิชานิเทศศาสตร์, 2537. 1 ชุด 2 เล่ม.

สุจิตต์ วงษ์เทศ และคณะ. สุพรรณภูมิหวน. กรุงเทพฯ: สมาคมกวีวัฒนธรรม, 2533.

เสรี หวังในธรรม. "สิ่งที่ควรรู้ก่อนดูรายการ "เสภา-วาที" ใน การละเล่นพื้นบ้านศูนย์สังคีตศิลป์ (พ.ศ.2522-2524). กรุงเทพฯ: ธนาครกรุงเทพ, 2529.

เสาวลักษณ์ อนันตศานต์. นิทานพื้นบ้านเปรียบเทียบ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2538.

อรัญญา มิ่งเมือง. การ "เล่าข่าว" ทางวิทยุ. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

อวยพร พานิช และคณะ. ตำราประกอบการสอนวิชาภาษาเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537. 1 ชุด 2 เล่ม

อวยพร พานิช และคณะ. หลักเกณฑ์ในการวิจารณ์ภาษาสื่อมวลชน. เอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารชั้นสูง. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. มปป. อัดสำเนา.

เอนก นาวิกมูล. เพลงนอกศตวรรษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ, 2527.

เอนก นาวิกมูล. สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2539.

ภาษาอังกฤษ

Bauer, Caroline F. Handbook of Storyteller. New York: The American Library Associate, 1979.

- Bird, Elizabeth S. and Dardenne, Robert W. Myth, Chronicle and Story Exploring the Narrative Qualitives of News. In James W. Carey (ed.), Media, Muths and Narratives, Television and the press. California: SAGE Plublications, 1988. pp. 65-83.
- Couch, C.J. "Oral Technologies: A Corrnnerstone of Ancent Civilization" The Sociological Quarterly, Vol 30 No 4: 587-602. 1989.
- Darnton, Robert. Writing News and Telling Stories. Daedalus 104, 1975.
- Fisher, Walter R. "The Narrative Paradigm: An Elaboration". In Journal of Communication Monographs. 52 (December 1985), pp. 347-364.
- Fisher, Walter R. "Narration As A Human Communication Paradigm: The Case of Public Moral Argument". In Journal of Communication Monographs. 51 (March 1984), pp. 1-10.
- Fisher, Walter R. "The Narrative Paradigm: In the Beginning. " In Journal of Communication. 35 (1985), pp. 74-79.
- Fisher, Walter R. "Clarifying the Narrative Paradigm." In Journal of Communication Monographs. 56 (March 1989), pp. 55-58.
- Fiske, John. Introduction to Communication Studies. New York: Mathew & Co., 1982.
- Lucaites, John Louis. "Re-Constructing Narrative Theory: A Functional Perspective." In Journal of Communication. 35 (1985), pp. 87-96.
- Lucaites, John Louis and Condit, Celeste Mitchell. "Reconstructing Narrative Theory: A Functional Perspective." In Journal of Communication. (Autumn), pp. 96-103.

Nesbitt, Elizabeth. "Storytelling" in The New Book of Knowledge v. 17 p. 434-436. Panbury: Grolier, 1979.

Oring, Elliot, ed. Folk Groups and Folklore Genres. Logan Utah: Utah University Press, 1986.

Pellowski, Anne. The World of Storytelling. New York: R.R.Bowker, 1997.

Wilson, Jane. The Story Experience. New Jersey: The Scrarecrow inc., 1979.

ภาคผนวก

กระต่ายกลางจันทร์

ผู้แต่ง : พยงค์ มุกดา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

ประนมกรขึ้นเห็นเกล้า
 ผมขอวานท่านสังวร
 ว่าครั้งนั้นกระต่ายน้อย
 ทุกทิวาราตรีกาล
 อยู่สำนักสมณะ
 พร้าอาลัยในอารมณ์
 อายุสามสัตว์ไม่รู้สร้าง
 อายุราชสีห์ผู้เพื่อนตัว
 ราชสีห์หาเนื้อสัตว์
 ฝ่ายเจ้าลิงวิ่งเวียนวน
 เก็บมาได้ถวายพระ
 ฝ่ายเจ้าช่างอย่างซ้ำซ้ำ
 ลิงช่างราชสีห์
 ส่วนกระต่ายใจดี
 ราชสีห์หนึ่งสมณะ
 ท่านรู้ใจกระต่ายดี
 ว่าศรัทธาแล้วอย่าถอย
 และอย่าคิดริษยา
 กระต่ายรับคำพระ
 หายตื่นตื่นบ้าพิณตน
 ไม่ช้านักสักวันหนึ่ง
 จะให้ลิงและช่าง
 จะปรนนิบัติไม่เป็นบิด
 ใครติฉินหมิ่นกระต่าย

เอ๋ยคำกล่าวเล่าคำกลอน
 ตามบทกลอนกวีกาพย์
 เกิดปมด้อยในสันดาน
 จิตฟุ้งซ่านสุดซ่านซม
 ตนกลัวจะถูกทับบถม
 กระต่ายตรมอายุเพื่อนตัว
 อายุถึงอายุช่างจะว่าชั่ว
 ต่างก็มิวสาระวน
 ปรนนิบัติโดยไม่บัน
 เที้ยวเก็บผลไม้นานา
 สมณะทุกทิวา
 นำน้ำมาถวายพลัน
 แบ่งหน้าที่กันและกัน
 งานสำคัญนั้นไม่มี
 ผู้เนกขัมมะบารมี
 จึงปรานีสนทนา
 อย่าใจน้อยถอยศรัทธา
 จงแผ่เมตตาให้เพื่อนตน
 คารวะสิ้นกังวล
 อ่างเหตุผลกับพระกลาง
 คงจะถึงที่จับบ้าง
 ราชสีห์มีความอายุ
 แม้ชีวิตจะถวาย
 จะได้อายุอย่างสำคัญ

กามนิทวาริणी

ผู้แต่ง : พยงค์ มุกดา

ขับร้อง : ยอดรัก สลักใจ

เฮ้ เฮ้ เฮ้ ฮ่า มาฟังผมว่าเรื่องหลังยังมี
กามนิทยอดชายจะไปค้าขายที่โกสัมพี
นางกับมิตรสหายเคาะคลีถวยของค์ลักษมี
เนตรมาพบสบกันนวลนางไหวหัวน้ในดวงฤดี
กามนิทว่อง ไวกระโตดเข้ารับลูกไว้ทันที
ต่างได้รักร่วมจิตจนกามนิทกลับอู๋ เช่นี
ต่างได้น้อมสาบานจะร่วมสมานชั่วฟ้าธาตรี

กามนิทไซคร้ายมาเจอยอดชายไจรองคูลี
บอกว่ากามนิทได้สิ้นชีวิตในพนาลี
กามนิทกลับมาได้เห็นแล้วพาให้เข้าฤดี
จนวาระสุดท้ายที่ชีพสลายจึงรู้เรื่องดี

กามนิทไซคร้ายมาเจอยอดชายไจรองคูลี
บอกว่ากามนิทได้สิ้นชีวิตในพนาลี
กามนิทกลับมาได้เห็นแล้วพาให้เข้าฤดี
จนวาระสุดท้ายที่ชีพสลายจึงรู้เรื่องดี
เฮ้ เฮ้ เฮ้ ฮ่า ที่ฟังผมมาต้องขอลาที่

จะกล่าวสุนทรเป็นกลอนลิบิตเรื่องกามนิทกับวาริणी
ไซคและบุญหนุนหน้าได้ใจสาวงามชื่อวาริणी
งามในรูปประหงเสมือนดังองค์เทพไท่เทวี
ทำให้ใจสะทกกลูกคลีพุดตกไปจากเวที
โยนไปให้นวลน้องประสานตามองสุดแสนเปรมปรีดี
สุดที่จะวิโยคไต้ลานอโคกที่เคยสุยี่
จึงได้จากกันไปแต่สองดวงใจไซคศัลย์โยเก้

ฝ่ายเจ้าสาตาเคียนก็มาพากเพียรล่องวาริणी
นางจึงเสรำหนักหนาต้องวิวาท์เพื่อชนกชนนี
เลยต้องเสียผู้คนระทมทุกข์ทนไปทั้งสองศรี
เลยตั้งอธิษฐานไปขอพบกัสนุชาวดี

ฝ่ายเจ้าสาตาเคียนก็มาพากเพียรล่องวาริणी
นางจึงเสรำหนักหนาต้องวิวาท์เพื่อชนกชนนี
เลยต้องเสียผู้คนระทมทุกข์ทนไปทั้งสองศรี
เลยตั้งอธิษฐานไปขอพบกัสนุชาวดี
จบเรื่องโดยย่อแต่พอสำราญผู้ฟังทุกท่าน จงสวัสดิ์

ไกรทอง

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

ไกรทองผู้ผ่องพักตร์
เรียนมนต์จนเจนจบ
มีเทียนระเบิดน้ำ
ขายคำทางวารี
ถึงแดนแคว้นพิจิตร
กุมภชาลาละวัน
ลูกสาวท้าวพิจิตร
ชื่อเจ้าตะเกาทอง
ใครฆ่ากุมภมาได้
ไกรทองเริ่มพิธี
สตะโลหะขอบ
ร้องทำชาละวัน
ครั้นฆ่ากุมภมาได้
ไต้หน้าถ้ำกุมภีร์
สามนางเฝ้าถางถาก
ตีกต่างชกใจ
ลุ่มท่ายแลจมหั่ว
อิมด้วยทิพย์ไอชา
กรรมใดใครสร้างดี
ใครเป็นเช่นไกรทอง

จากสำนักวัดลิงขบ
ครบคาถาบรรดามี
แรงจิตลี้ล้าธรรมวิถี
เสียงซีวีไปวันวัน (ซ้ำ)
ทราบข่าวคิดว่าคร้ามครัน
ฤทธิ์ลือลั่นนำขนพอง
งามไสพิศนางผู้น้อง
ถูกคาบล่องจุมวารี (ซ้ำ)
จะยกให้ทั้งน้องพี่
เรียกกุมภีร์ด้วยมนต์ปลัน
กรอบคาถาเต็มอาถรรพ์
มาสู้กันจนวารี (ซ้ำ)
ตามลงไปจนถึงที่
พบนารีรำฟ้าพิไลย
ปากผากพร่ำรำร้องให้
ไกรทองเจ้าเข่ามนตรา (ซ้ำ)
เป็นเมียผู้ในคูลา
จนพามาจากถ้ำทอง
กรรมที่ด้อยมสนอง
จะได้ครองความสุขเอย (ซ้ำ)

----- +++ -----

ขงเบ้งดูดาว

ข้อร้อง : เตือนใจ บุกพระรักษา

ขงเบ้งดูดาวเอ้ออะเอ๋ยเมื่อดาวตก
หรือว่าตัวเราจะหมดบุญจึงเป็นไป
หรือโชครชะตาเอ้ออะเอ๋ยของเราขาด
เคยช่วยคนมาให้ไต่ดั่งตั้งหลายคน

เสียวในหัวอกเมื่อเห็นดาวไม่แจ่มใส
ดาวที่สดีใสแต่ก่อนนั้นพลันมีคม
เราจึงไม่อาจจะหนีตายได้รอดพ้น
ถึงคราวช่วยตนให้รอดตายไม่ได้เลย

ขงเบ้งดูดาวเอ้ออะเอ๋ยหัวใจหม่น
เมื่อก่อนตัวเราเคยสุขสันต์ทุกวันเลย
ขงเบ้งดูดาวเอ้ออะเอ๋ยเมื่อดาวตก
เข้าห้องขังตัวเพื่อรอรับกับความตาย

เห็นดาวลวงหล่นให้ซบเซาไอ้เราเอ๋ย
เดี๋ยวนี้ดาวเผยให้เห็นชัดถึงวันตาย
เสียวในหัวอกเมื่อเห็นดาวมืดหม่นหาย
คิดไปใจหายและหวาดเสียวซีเสียวเอ๋ย

----- +++ -----

คนธรรพ์

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

นารทเอ๋ยนารททุกเวร
เกรงพระนรบดี
ครบบันเจ็ดทิวา
มานพบกับท้าวไท
ได้กลิ่นหอมกาก็
กระสับกระส่ายพลัน
ไอ้น้องผู้ผ่องพักตร์
อยู่หลังคางวิ้งเวง
ครุทสิ่งหันหลังกลับ
คนธรรพ์ปล้นรู้ตัว
ครุทถึงร่มไทรทอง
คนธรรพ์แปลงเป็นไร
คนธรรพ์ปล้นยังหยุด
ครุทเข้าเกล้าคลุกคลี
รุ่งแสงสุริยไสย
คนธรรพ์ปล้นออกมา
คนธรรพ์ชาญเชิงชู้
จุมพิตชิดนางชม
กาก็ต้องปล้นกลิ่น
รักซ้อนซ้อนรักแรง

ถูกเจ้าแกมท่าหากาก็
พรหมทัตต์ขัดพระทัย
จัดสกาออกมาให้
ตั้งเคยได้เล่นพนัน
ดูท่าที่มานพนัน
หอมกลิ่นคนธรรพ์เริ่มบรรเลง
กล้วน้องจักถูกข่มเหง
เกรงคนตีตีท้ายคริว
ให้ค่านับเจ้าอยู่หัว
ลาเหนือหัวตามครุทไป
ไม่ทันมอง ไม่สงสัย
แทรกขนไปถึงฉิมพลี
แอบครุทกับกาก็
ทิ้งราตรีไม่นิทรา
ครุทต้องไปจับภักษา
กาก็เห็นแทบเป็นลม
เกี้ยวแกมขู่อยู่เสียดขรม
ด้วยอารมณ์กิลเลสแรง
ให้ชู้ชนะสาบแช่ง
คนธรรพ์แก๊งด้วยกลกรรม

จันทโครพ

ผู้แต่ง : บุญสม ออยุธยา

ขับร้อง : ยอดรัก สลักใจ

จะกล่าวถึงจันทโครพ

ว่าใครก็งามไม่เทียมทัด
 คุโหนงามนั้นเหมือนบุญช่วย
 ถ้าศูนย์กลางวันก็ยิ่งชวน
 แล้วได้เสียเป็นเมียผัว
 เดินทางมากลางอรุณ
 พบโจรไพรเจ้าใจถ่อย
 ฝ่ายโจรไพรสิ่งไพรพล
 เสียงตวาดดั่งลั่น
 มาเดินผ่านดงแดนเรา
 ยกนางมาให้เราเสีย
 พระจันทได้ฟังให้คลั่งแค้น
 สุดแสนจะโกรธา
 โจรล้มตายเกลื่อนกลาดตา
 จิตกระสันอยากได้ไมรา
 โจรแทงผัวตาย
 จึงขอบอกท่านทั้งหลาย
 เพราะหลงรักเมียจึงเสียชีวา

เมื่อเปิดผอบพบนางไมรา
 แมงามถนัดหนักหนา
 คุช้อย่างสวยไม่สร้างชา
 คุกกลางคืนก็แล้วยิ่งนวลหน้าเวทนา
 ร่วมทำยจมหัวว่าเดินทางมา
 จิตหมายมั่นถึงพารา
 โจรทำร้ายกันขวางหน้า
 ร้องตะโกนล้อมไว้อย่าช้า
 เขี้ยมานพนั้นเจ้าไปไหนมา
 รู้หรือเปล่าเราเป็นเจ้าป่า
 ให้มาเป็นเมียของเราเถิดหนา
 พระจันทได้ฟังให้คลั่งแค้น
 แล้วทรงศรัทธาไม่แชเชือน
 เหลือนายโจรเข้าโรมรัน
 นางยื่นพระขรรค์ให้โจรไพร
 วายชีวา
 อย่าไว้ใจหนอภรรยา
 ให้เป็นอุทาหรณ์สอนใจชาย

ใจพ่อใจแม่

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

ท่านผู้ฟังจงนั่งลงใหม่

เล่าแทรกภาษิตอดีตกาล
 ครอบครัวยุคหนึ่งซึ่งยากจน
 พ่อและแม่แก่จวนตาย
 อดเปรี้ยวอดหวานอดมันอดเผ็ด
 รับจ้างถางไร่นาใครไม่เตียน
 ลูกทั้งสี่ถูกลูกเก่าส่ง
 สอบสำเร็จสมเจตนา
 ได้ลูกสาวของเศรษฐี
 แต่ลืมพ่อแม่ทั้งแกยากจน
 ลูกทั้งสี่มีความสับสน
 แก่ต้องขอทานที่บ้านใจบุญ
 มาวันหนึ่งถึงบ้านบุตร
 ขออาศัยร่วมชายคา
 แต่พวกลูกกลับปฏิเสธ
 แสร้งไม่ไยดีทั้งสี่คน
 ความมั่งนงกเลยตกบันได
 แก่เห็นลูกชายแกววยปราณา
 กอดศพลูกแล้วร้องไห้
 ลูกช่วยอย่างไรก็ไม่ไถ่

จำผมได้ไหมนึกเล่านิทาน
 ให้ท่านวิจารณ์กันตามสบาย
 มีบุตรสี่คนเป็นผู้ชาย
 แกร์รักลูกชายส่งไปเรียน
 กระหม่อมกระหม่อมเพราะความเพียร
 ถางส่งลูกเรียนชื่อตำรา
 สมประสงค์สุดบรรพชา
 แกมได้ภรรยาทั้งสี่คน
 สมศักดิ์ศรีเพราะมีกฐน
 ลูกทั้งสี่คนไม่คิดถึงคุณ
 พ่อแม่มีทุกข์บนอนตามใต้ถุน
 พ่อเป็นทนต์เลี้ยงอาตมา
 ทั้งสองสุดเหนื่อยแรงกล้า
 จึงพบหน้าบุตรของตน
 แกมไล่เจตว่าไปให้พ้น
 กลับช่วยเมียตนไล่ขอทาน
 คอหักตายราวปาฏิหาริย์
 สองขอทานย้อนกลับมา
 สุดเสียคายลูกหนักหนา
 บิตรมารดาตัดลูกไม่ลง

ชาละวัน

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

จิระ ไต้ยีนมา
 สมญาชาละวัน
 ประจําถ้าพิจิตร
 วิมาลาพางอน
 วันหนึ่งจึงกมกร์
 คะนองลาฟองปล้น
 พบนางหนึ่ง เล่นน้ำ
 ชื่อเจ้าตะเกาทอง
 ถึงถ้าพร่าร้ายเวท
 วางนางกลายร่างปล้น
 ้กี่ยวพามารศรี
 เมียเก่าเจ้ารู้ความ
 แจ้งข่าวท้าวราไฟ
 แข่งค่าชาละวัน
 จะเกิดเคราะห์เกิดโศก
 ต้องมันขันติธรรม
 สุดท้ายไม่คลายเคราะห์
 ไกรทองท่องมนตรา
 ร้องทำด่าเหลวแหลก
 ชาละวันปล้นวายปราณ

เรื่องกมภาถ้ำอาถรรพ์
 เป็นเผ่าพันธุ์ท้าวโคจร
 มีมิ่งมิตรสองสมร
 อีกบังอรเลื้อมลายวรรณ
 เริงวาริตั้งเลื่อนลั่น
 เสียงครันครันคลิ่นเป็นฟอง
 งามสดสีไม่มีสอง
 เลยลาฟองคาบมาปล้น
 ด้วยฤทธิ์เดชมนต์อาถรรพ์
 ชาละวันเป็นหนุ่มงาม
 ได้นารีเป็นเมียสาม
 เกิดความหึงหวงกัน
 ู้้อยู่ในถ้ำอาถรรพ์
 ไม่ถือนันขันติธรรม
 กาลวิโยคจะเหยียบย่ำ
 ล้างบาปกรรมเจ็ดทิวา
 เพราะกมกร์มีบาปหนา
 ได้หอกมาจากอาจารย์
 จนกรรมแตกอย่างแหลกกลาญ
 สุดด้านทานฤทธิ์ไกรทอง

----- +++ -----

ชชกท่องแตก

ผู้แต่ง : พิศนัย บุรีรัมย์

บรรณาธิการ : น้าผึ้ง บุรีรัมย์

จนล่วงเพลามาสิบห้าราตรี
ถึงคราวชชกจะสิ้นชะตา
พระเจ้าสุริยวงศ์ครอง ไศววรรษย์
เป็นเรื่องไซคเคราะห์เหมาะเจาะพอดี
วันนั้นตอนเช้าออกเฝ้าชรา
พระจอมกษัตริย์ผู้ผ่านบัลลังก์
ตาพราหมณ์สืบคนเล่าที่กลแกพราว
แต่มีนหน้อยเต็มพวยขานมา

องค์สุริยวงศ์ไถ่หลานขวัญ
สำหรับชาลีหลานคนใหญ่
ส่วนคนน้องทองร้อยคำลึง
เมื่อเสร็จการไถ่จึงให้ป่าวร้อง
เลี้ยงควาหวานอาหารหลายชาม
จึงท่องแตกตายวายชีวา
ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีได้ดี
เหมือนเรื่องเวสสันดร

พอถึงศรีพินิตรา
จึงหลงทางมาจนถึงศรีพินิต
เป็นปู่ของหลานกัณฑ์หาชาลี
ปู่หลานสองศรีจะได้ปะบั้ง
กะเรือกะรำเข้ามาในวัง
จึงมีรับสั่งให้จับตัวมา
แก่เล่าเรื่องราวให้เขาเมตตา
นำเวทนาพระจึงให้อภัย

ตามที่พราหมณ์นั้นตีราคาให้
ราคาตงไว้พันคำลึงทอง
ข้างมาโคกอีกเนื่องนอง
จัดงานฉลองสองหลานยา
ชชกสวาปามจนกินอัตรา
เป็นเรื่องเล่ามาในเวสสันดร
ภาษิตอันนี้ไม่มีคลายคลอน
ที่ได้พรรณนา

----- +++ -----

ชุกสองกุมาร

ผู้แต่ง : พิพรรณ บริบูรณ์

ผู้ร้อง : หน้าผิง บริบูรณ์

ฝ่ายพราหมณ์ชราพาที่ชุก
 ที่นี้ละแม่เมื่อมิตดา
 ย่างเหยาเหยากระแ่งกระย่อง
 แม่ร้องอุเหม่ถ้าหากมีงหนี
 ตะแคงดูลากช้าลากถู
 ครึ่งพราหมณ์ดีชี้ว่าพราหมณ์ร้าย
 สองกุมารกรรแสงให้
 ไอ้ทุลกระหม่อมจอมนาถา
 ให้มันตีเล่นเช่นขี้ข้า
 ต้องโหยหิวหน้านิ้วแทบล้ม
 พระบาทน้อยน้อยที่นั่นนี่
 คำที่โชนกันอนที่นั่น
 ให้สองกุมารนั้นนอนบนดิน
 จนเทพารักษ์ที่บักซ์ไพรสต์เกิดมีกมลเวทนา
 เนมิตพุกหมอนให้นอนนิทรา

ให้ปลื้มหัวอกเป็นหนักหนา
 จะได้เทียมหน้าเพื่อนบ้านเสียที่
 โล่ตีพี่น้องกัณฑาชาลี
 พราหมณ์จะตีเสียให้หลังลาย
 ว่าเฮี้ยคุดูยาเดินลอยชาย
 เอ็งชี้ร้ายไปก่อนข้า
 ชะม้อยคูไม้ที่พราหมณ์ถือมา
 โจนจึงมาให้มันบู้ม
 ทั่งน้องกัณฑาไม้ทันหย่าแฉ
 กราแดดลมตรมเกรียมทุกวัน
 ก็โค่นหนามที่มแทบอาลัย
 มันเอาเถาววัลย์มัดมือสองคน
 ส่วนตัวมันป็นขึ้นไปอนข้างบน
 จึงแปลงร่างเอาอาหารมาบ้อน
 จนล่วงเพลลาได้ลืบทหาราตรี

----- +++ -----

ดาวจรเข้า (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

จะขอกล่าวความตามสาระ

กล่าวถึง เศรษฐีผู้มีหลักฐาน
แต่ไม่สลัดมัจฉริยะ
โลภลามแรงฤทธิ์ไม่คิดตัดรอน
ไม่คิดทำบุญลงทุนทำทาน
ประดักประเดิดให้เกิดเสียดาย
พวกแมวหมานกกาหรือไก่
แกกินข้าว เข้ากินเอาตอนเพล
ทนอดทนอยากมีปากเสียเปล่า
กลัวยากกลัวจนยอมถนอมลิน
อวิชาพาเมามัว
ช่างไม่อวรณ์ถึงตอนสิ้นลม
อันสมบัติพิสดาน
นอกจากบุญบาปที่ทาบกลางใจ
อยู่มาวันหนึ่งท่านเศรษฐี
ลอบขนเงินทองข้าวของรุงรัง
เข้านั่งเฝ้าเย็นนั่งเฝ้า
นั่งริมขอบรั้วมองหัวสะพาน
สวรรค์ก็สาบบาปก็ส่ง
ด้วยแรงเวรกลายเป็นกมภา

แหล่แทรกกรรมะเป็นอนุสรณ์
ครอบครองศฤงคารหลักฐานถาวร
โลภโลภจะไม่ผละผันผวน
ผ้าเหลืองจีวร เตือคร้อนุ่นวาย
เณรพระเข้าบ้านต้องเบนหน้าบ้าย
สิ้นความละอายขับไล่พระเณร
เข้าบ้านไม่ได้เอาไม้ประเคน
บางที่ข้าวเย็นแกวันไม่กิน
เมียบ่นหิวข้าวผัวเฝ้าตีดิน
เมียกลัวไม่กินขนเหงื่อรินเป็นลม
ใจใจจิตชั่วทำตัวไม่สม
หลงคิดโง่งมว่าคงไม่ตาย
เมื่อสิ้นลมปราณเอาไปไม่ได้
จะผลัดดันไปตามกาลัง
กลัวเมียไม่ตีจะคิดหักหลัง
มาชุดหลุมฝังใกล้หัวสะพาน
ไม่ยอมกินข้าวกินควากินหวาน
กระทั่งถึงกาลกิริยา
ต้องปลดปลงสิ้นสังขาร
เวียนว่ายไปมาอยู่หัวสะพาน

ดาวจระเข้ (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

บรรณาธิการ : พร ภิรมย์

กระสับกระส่ายกระเสือกกระสน
 ด้วยแรงบาปคมใจกุ่มภาพาล
 หิวเสบไส่ถึงได้ของสด
 สงสารกุ่มภาน้ำตาไหลริน
 โจมมิ่งเมียเป็นแม่หม้าย
 ปลงศพเสร็จสำเร็จงาน
 แต่สงสัยในกุ่มภา
 ไม่ทำร้ายใครว่าร้ายเวียนวน
 ราตรีหนึ่งนอนหลับสนิท
 ยังหวังสมบัติไม่ตัดใจตัว
 ได้ข้าวของเงินทองครบถ้วน
 คิดแผ่กุศลด้วยผลบุญทาน
 มาสามัคคีกันทอดกฐิน
 ต่างฝ่ายต่างช่วยกันด้วยศรัทธา
 กุ่มภามีว่าร้ายผันผวน
 สุดเหนื่อยสุดเพลียสั่งเมียทันใด
 เล่ารวบยอดเรื่องทอดกฐิน
 ให้ผู้ตนได้ผลบุญทาน
 เฉชะกุศลผลบุญกฐิน
 ไปเป็นดาวจระเข้พันเวทนา

เวียนว่าร้ายสายชลระจอกจาดฉาน
 ไม่มีอาหารสิ่งใดกิน
 ก็ไม่รู้รสเพราะไม่มีสิ้น
 ต้องกลืนก้อนดินแล้วลงกบดาน
 เมื่อผู้ตายวายสังขาร
 นางทำทานสร้างบุญตน
 ว่าร้ายเฝ้าหน้าทำพางง
 คู่ช่างพิกลตนหรือก็กลัว
 สิบนิมิตจึงรู้ว่าผู้
 นางค้นจนทั่วใกล้หัวสะพาน
 สงสารผู้แสนสุดสงสาร
 นางจึงจัดการบอกญาติกา
 ทุกคนได้ยินพากันหรรษา
 ต่างลงนาวาแห่กฐินไป
 ตามกระบวนแห่ไปไม่ไหว
 จงวาดรูปไปเป็นองค์พยาน
 เมื่กรวดน้ำรินแผ่บุญประสาน
 พันทรมานจากบาปนานา
 บันดาลกุ่มภิลผู้ภัสดา
 อยู่บนเวทาทุราตรีเอย

ความมา (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

บรรณาธิการ : พร ภิรมย์

ข้าพเจ้าวณิพก

ถึงสิทธิ์ตะกุมาร
กบิลพัสดุ์ราชฐาน
สุทโธทนะชั้นตะบตี
สิริมหามายาเทวี
คจรมไพธิ์ไกลยวงค์
กระทั่งไต้ยโสธรา
บุญบาราศสะอาดทำ
จนกำเนิดเกิดบุตรา
ช่างสมนามงามสมบุญ
ทรงพบสี่เทวทูต
ว่าอนิจจังสังขารา
สุขทางโลกโคกปนสุข
ต้องสร้างเนกขัมมบารมี
ตัดวิโยคโคกสะอัน
พระต้นต้นกลั่นน้ำตา
ห้วงแสนห้วงหักไมหะ
หมายหลุดพ้นอกุศลมูล
ทรงใช้นายจันนะ
ออกหลังปราสาทราชฐาน

ขอสาธกยกตำนาน
พระผู้ผ่านเมทนะ
อันโอฬารในปฐพี
ผู้เป็นศรีศากยวงค์
พระชนนีผู้ส่งส่ง
ต่างดำรงราชธรรม
คือพิมพ์าผู้งามล้ำ
กุศลกรรมคอยค้ำจุน
ทรงสมญาว่าราหุล
บุบเพกตบุญญา
พระทรงหยุดคพิจารณา
ทั่วโลกาจิตโลกีย์
ไม่พันทุกขผิควิถี
คิดผละหนีบ่วงกามา
ย่างค่อนคืนเดือนลับฟ้า
ต้องจากพิมพ์าและราหุล
เสียดลละละไอศูรย์
ล้างปฏิกูลกิเลสมาร
จูงกัณฐกะอาชาชาญ
สู่สายธารอโนมา

ควา^๑มา (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

บิ^๑ร^๑อง : พร ภิ^๑รมย์

ทรงพระบรมค^๑บ^๑น^๑เ^๑มา^๑พ^๑

ริมฝั่งน้ำอ^๑โน^๑มา
ให้ก^๑ณ^๑ฐ^๑กะ^๑จ^๑อม^๑อา^๑ษา
นายจ^๑น^๑น^๑ก^๑ม^๑บ^๑ง^๑ค^๑ม^๑พล^๑ัน
คร^๑ัน^๑ถึง^๑ถ^๑น^๑ก^๑บ^๑ิล^๑พั^๑ศ^๑ร์
มา^๑อา^๑ว^๑ร^๑ณ^๑เ^๑จ^๑ไร^๑อัน^๑เป็น^๑ไฟ
ไม่^๑ก^๑ิน^๑ห^๑ญา^๑ ไม่^๑ก^๑ิน^๑น้ำ
คิด^๑ถึง^๑สิ^๑ท^๑ธา^๑ส^๑รา^๑ช^๑บ^๑ร^๑
มา^๑เ^๑จ^๑ม^๑ัน^๑ก^๑ต^๑ัญ^๑ญ^๑
พระ^๑อง^๑ค^๑ุ^๑ช^๑บ^๑พ^๑กา^๑รี
พระ^๑ผู้^๑สร^๑้าง^๑เน^๑ก^๑ข^๑ัม^๑บ^๑าร^๑มี
หมา^๑ย^๑วิ^๑ม^๑ติ^๑ห^๑ล^๑ค^๑บ^๑ง^๑กร^๑ร^๑ม
จาก^๑ริ^๑ม^๑ฝ^๑ิง^๑อ^๑โน^๑มา
มา^๑ถึง^๑พล^๑ัน^๑ตะ^๑วัน^๑เย็น
เ^๑ห^๑ง^๑เ^๑อ^๑กล^๑ีบ^๑ต^๑ก^๑ส^๑ุด^๑ย^๑ก^๑ทาง
ไม่^๑ป^๑รา^๑ก^๑ฎ^๑พระ^๑ท^๑ศ^๑พล
ท^๑อด^๑อา^๑ลัย^๑ใน^๑อา^๑ร^๑ม^๑ณ^๑
ต^๑ับ^๑แตก^๑ต^๑าย^๑ต^๑้อง^๑ว^๑าย^๑ว^๑าง
อา^๑น^๑สง^๑ส์^๑ไ^๑ด้^๑ข^๑ัน^๑ส^๑ว^๑ร^๑ร์
ค^๑ัว^๑ย^๑แ^๑ร^๑ง^๑ม^๑ัน^๑ก^๑ต^๑ัญ^๑ญ^๑

โก^๑น^๑เก^๑ศ^๑เ^๑กล^๑ึง^๑เก^๑ษา
แล้ว^๑หัน^๑หน้า^๑มา^๑ส^๑ัง^๑พล^๑ัน
ค^๑ิน^๑พ^๑าร^๑าก^๑ับ^๑นาย^๑จ^๑น^๑
จ^๑ม^๑มา^๑ก^๑ณ^๑ฐ^๑กะ^๑ไป
มา^๑เ^๑อ^๑ค^๑ัด^๑ท^๑น^๑ไม่^๑ไ^๑ว
ไม่^๑ถ^๑วิล^๑ก^๑ิน^๑และ^๑น^๑อน
ถึง^๑เ^๑้า^๑ค^๑่า^๑พ^๑ร^๑่า^๑ส^๑ัง^๑ห^๑ร^๑ณ^๑
ต^๑ัด^๑ใจ^๑จ^๑ร^๑จาก^๑บ^๑ุ^๑รี
เป็น^๑เ^๑้า^๑ค^๑ุ^๑บ^๑ุ^๑ญ^๑รา^๑ศ^๑รี
มา^๑ยัง^๑มี^๑ม^๑ใน^๑ธ^๑ร^๑ร^๑ม
ท^๑ร^๑ง^๑ย้าย^๑ที่^๑จาก^๑ฝ^๑ิง^๑น้ำ
ทั้ง^๑เ^๑้า^๑ค^๑่า^๑ท^๑ร^๑ง^๑บ^๑า^๑เ^๑เพ^๑็
ก^๑่อน^๑เว^๑ล^๑า^๑มา^๑มา^๑เ^๑็น
ย^๑่าง^๑เ^๑้า^๑เ^๑็น^๑ร^๑้อง^๑ค^๑าร^๑น
ห^๑ม^๑ค^๑แ^๑ร^๑ง^๑ย^๑่าง^๑มา^๑ห^๑าง^๑หล^๑ัน
ห^๑ม^๑ค^๑แ^๑ร^๑ง^๑ท^๑น^๑ส^๑ั้น^๑ท^๑น^๑ทาง
น้ำ^๑ตา^๑พ^๑ร^๑ม^๑แล้ว^๑ล^๑้ม^๑ผ^๑าง
อ^๑ย^๑ช^๑าย^๑ท^๑าง^๑ข้าง^๑ช^๑ม^๑พ^๑
เป็น^๑ค^๑าว^๑ล^๑้อม^๑จ^๑ัน^๑ท^๑ร์^๑อัน^๑ง^๑าม^๑ห^๑ร^๑
ซึ่ง^๑มี^๑อยู่^๑ว^๑่า^๑ค^๑าว^๑มา^๑เ^๑ย

ดาวลูกไก่ (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

ไอ้ชีวิตคิดไหน ใครหนอใครลืบท
 บ้างกำเนิดเกิดมา พอลืมตามองโลก
 จอมนราพิสุทธิ์ ท่านสอนพุทธบริษัท
 ว่ากุศลาธรรมมา มนุษย์เกิดมามีสุข
 บ้างกึ่งดีกึ่งชั่ว เพราะตัวของตัวมัววุ่น
 ผมมิใช่บัณฑิต อันมีจิตสิ้นเฝ้า
 จึงตั้งศรัทธาสาธก เรื่องยากยากจน
 แก่เลี้ยงแม่ไก่อู มีลูกอยู่เจ็ดตัว
 เวลาแม่เหี่ยวว เจี้ยว โฉบ แม่ก็โอบปีกอุ้ม
 แม่ไก่อจะปลอบขวัญลูกเสียงกุกกักปลุกขวัญ
 แล้วเขี่ยข้าวออกเพื่อ ต่างคัยเหี่ยออกให้
 ถึงคราวจะสิ้นชีวิต ไกล้อาหิตย์อัสดง
 รุดงค์เดี่ยวคั่นคั่น เห็นสายัณห์สัสมัย
 (ลง) อยากรู้เรื่องต่อก็ต้อง เปิดหน้าส่องฟังเอา

ประกาศิตของศิวะ หรือของพระพรหมเจ้า
 บ้างมีโชคบ้างอัชโชค มีสุขโศกปนเศร้า
 เป็นธรรมะปรมัตถ์ อ่างถึงอำนาจกรรมเก่า
 อุกุศลาพาให้ทุกข์ ดั่งไฟที่รุกรมเร้า
 สร้างทั้งบุญทั้งบาป เหมือนคำที่ฉาบด้วยขาว
 ที่จะเป็นนักเทศนา มาเจรจายั่วเย้า
 มีตาบยายสองคน ปลุกบ้านอยู่บนเชิงเขา
 เขาก็ออกริมรั้ว จิกกินเม็ดถั่วเม็ดข้าว
 กางสองปีกออกคลุม พาลูกทั้งกลมเข้าแล้ว
 ลูกคอบเจียบเจียบเสียงลั่น ทั้งทั้งที่ขวัญเขย่า
 ลูกไก่อแม่ไก่อไร้ทุกข์ ไม่มีสุขใดเท่า
 มีภิกษุองค์หนึ่ง เดินออกจากคางชายเขา
 หยุดกางกลดพลันทันใด หลังบ้านตายายผู้เฒ่า

----- +++ -----

ดาวลูกไก่ (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

บรรณาธิการ : พร ภิรมย์

<p>พระธุดงค์ลงกลด ตะวันก็หมดแสงส่อง ฝ่ายว่าสองยายตา เกิดศรัทธาสงสาร ดงกันดารย่านนี้ หรือก็ไม่มีบ้านอื่น พวักพิงแพงแดงกวา ของเราก้มาตายหมด ลักครู่หนึ่งตาจึงเอ่ยนี้เนะยายเอ๋ยตอนแจ้ง ฝ่ายไม่ไ้ไ้ไ้ยีน น้ำตารินหลังไหล อนิจจาแม่ไ้ไ้ ยังมีน้ำใจรู้คุณ น้ำตาไหลเรียกลูก ให้มาชุกชอกอก อ้าปากออกบอกลูก แม่ต้องถูกตาเชือด มาเถอะลูกมาชุกอก ให้แม่กก่อนตาย ลูกอย่าทะเลาะเบาะแว้ง อย่าขัดแย้งเหยียดหยัน เจ้าตัวใหญ่สายสวาท อย่าเกรี้ยวกราดน้องน้อง นำสงสารแม่ไ้ไ้ น้ำตาไหลสอนลูก ส่วนลูกไ้ไ้ทั้งเจ็ด เหมือนถูกเต็ดดวงใจ (ลง) ด้วยอานิสงส์ใจประเสริฐ</p>	<p>อาศัยไ้ไ้ไ้ทองจันทรา ลอยขึ้นหมายอดเขา พระผู้ภิกขาจาร ต้องขาดอาหารมือเข้า ข้าวจะกล้าน้ำจะกลืน จะมีไ้ไ้ไ้ไ้ให้เล่า นึกสงสารพระจะอด ทั้งสองภาสวดโศกเศร้า ต้องเชือดแม่ไ้ไ้แล้วแกง ฝ่ายยายไม่แย้งตาแต่ ครั้นจะรีบหนีไป ก็คงต้องตายเปล่าเปล่า ที่ย้ายตาการุณ คิดแทนคุณแม่ข้าว น้ำตาแม่ไ้ไ้ไหลตก ในหัวอกบวดร้าว คอยดูเลือดแม่ไหล พรุ่งนี้ต้องตายจากเจ้า แม่ชอกอกเป็นครั้งสุดท้าย เพราะแม่ต้องตายตอนเช้า จงรู้จักรักกัน อย่าผลุนผลันสะเพร่า จงปกครองดูแล ให้เหมือนตั้งแม่เลี้ยงเจ้า เข้าก็ถูกตาเชือด ต้องหลังเลือดนองเล่า พากันโศกเข้ากองไฟ ตายตามแม่ไ้ไ้ดังกล่าว ลูกไ้ไ้ไปเกิดเป็นดาว</p>
--	---

----- +++ -----

นภกระจาบ

ผู้แต่ง : พยงค์ มุกดา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

จะขอสาธกเรื่องนภกระจาบ

คิ้วตัวเมียเกล้าเคลียครองสุบ
 ึ่งพ่อและแม่ดูแลทุกเมื่อ
 วันหนึ่งถึงคราชะตาร้ายเหลือ
 ไปถึงบึงใหญ่หน้าใสสะอาด
 จึงบินถลาเข้าไปหาบัวบาน
 ดอกบัวค่อยหุบตะครบนภกระจาบ
 กระทั่งวันพรุ่งพอรุ่งอรุษา
 พอมาถึงถิ่นเทพจะสิ้นสมประดี
 ลูกนกถูกเผาเป็นถ้าวอดวาย
 หารว่าพ่อนกไปตกหลมรัก
 ว่าแล้วแม่นกก็ยกปีกลา
 แล้วค่อยกางปีกบินหลีกผัวรัก
 พ่อนกสะอื้นตันตันดวงมาลัย
 ไปเกิดชาติใหม่ขออย่าให้แล้วคลาด
 เป็นสรพรสิทธิ์มีมิตรกุมาร
 เคยทำบุญร่วมชาติตักบาตรร่วมขัน
 มนุษย์ทั้งหลายหญิงชายโปรดทราบ
 ัวเดียวเมียเดียวอย่างยุ่งเกี้ยวชอกซอน

เห็นใบพงลงคาบไปทาร์งนอน
 กระทั่งมีลูกร่วมอุทร
 คาบเข้ามาเพื่อคาบเหยื่อมาบ่อน
 พ่อบินหาเหยื่อกระทั้งเหนื่อยอ่อน
 บัวตมบัวบานชูก้านสลอน
 พักเหนื่อยอยู่นานจนตะวันรอนรอน
 ใ้อเวรกรรมบาปคงมายอกย้อน
 ดอกบัวแย้มอำจิงถลาบินจร
 เห็นเปลวอัคคีเผาผลาญรังนอน
 แม่นกพมพายร้องไห้ตัดรอน
 ปีกขนประจักษ์ด้วยกลิ่นเกสร
 ชาตินี้ชาติหน้าอย่าร่วมสไมสร
 ทิมหัวลงปักที่ในไฟพอน
 แล้วก็อธิษฐานตายตามสมร
 พ่อนกกลับชาติด้วยใจอาวรณ์
 แม่นกนงคราญเป็นสุวรรณเกสร
 ชื่อสัตย์ต่อกันคงไม่เคลื่อนคลอน
 ุ่เยี่ยงนภกระจาบเป็นอุทาหรณ์
 จะไม่เดือดร้อนดวงใจเอย

----- +++ -----

นภกระยาง

ขับร้อง : ยอดรัก สลักใจ

จะขอหยิบยกเรื่องนภกระยาง	มาเป็นตัวอย่างแห่งความดี
นางนภกถือศีล ไมกินปลาเป็น	ตัวขาวเหมือนเช่นนกบวชชี่
เจ้าข้าทำบาปแล้วหันกลับมาสร้างบุญ	ควรจะการุณเรียกว่าความดี
ชาติก่อนนางเป็นคนแต่พิกลใจบาป	วาจาตหยาบชอบเบียดงสามี
ผิวให้ทาบุญเมื่อยเคืองขุ่นข่อนขอด	ขึ้นเสียงจอตจอตเป็นอยู่ตลอดปี
ทาบุญใส่บาตรผิวไม่ขาดเมื่อยไม่คิด	เสริมสวยใส่พิศก็ด้วยเหตุนี้
จนเมื่อวายปราณนำสงสารน้องนาง	เกิดเป็นนภกระยางขาวอย่างสำลี
เพราะชอบสาวาก็ได้ร่างสีขาว	คอยดีปากยาวเพราะปากเก่งชี่
ผ่ายผิวถือศีล เกิดเป็นพระอินทร์ไปแล้ว	มาหาเมียแก้วที่เป็นสกุณ
ไอ้ นางวิหควิตกตันตัน	ผิวพาเที่ยวสวรรค์พบเพื่อนมากมี
พวกพ้องเยาะเย้ยนางเลยจากมา	แล้วถือศีลห้าเพื่อทำบุญที่
ปาณายัดมันตั้งแต่นั้นไม่คลาย	วันหนึ่งเห็นปลาตายอยู่ริมฝั่งวาร
หิวจนเสบไล่แสนดีใจคาบมาแล้ว	ปลากลับคืนกระเด้า้นั้นพระอินทร์ลองดี
จึงปล่อยปลาไปครั้นกลับไปถึงรังนอน	หิวจนตกคอนคับคืนชวี
พอเกิดชาติใหม่โหมใจโลฬิลาส	โสภาคผดผาดเป็นยอดกฤษตรี
จึงมุ่งสร้างบุญเห็นคุณธรรมะ	ยึดถือทางพระสละโลภก็ย
กศลบันดาลเมื่อวายปราณดับคืน	เป็นเมียพระอินทร์บนสขาวดี
ชื่อเสียงก้องล้าว่าธาดาเทวี	ชื่อฟังสามีได้ไปวิมาน

นางอมิตตา

ขับร้อง : นवलจันทร์ ขวัญจิต

ยืนหรือนั่งฟังสักนิด
เรื่องชีวิตอมิตตา
พลิกกายใจให้ชุก
ได้อยู่กินสิ้นอาวรณ์
ว่ามีผิวแก่แย้เหลือเกิน
นางอดทนไม่สนใจ
พวกหนุ่มหนุ่มรัก
นางไปเลือกคนชรา
นางเกอหนุนแทนคุณแม่
มอบชีวิตและจิตใจ
ชุกเอาเอาเงินฝาก
แสนรันทดต้องหมดทุน
หมดปัญญาหามาใช้
ยอมเสียตัวชั่วหรือดี
ได้เกอหนุนแทนคุณแม่
ใครจะคิดเหมือนอมิตตา

พระทั่วทิศท่านเทศนา
ในพระมหาเวสสันดร
เป็นคู่กอดอยู่เคียงหมอน
เขาขอช้อนกันทั่วไป
หมดหนทางเดินแล้วใช้ไหม
ยอมให้ใคร เขานินทา
ต้องออกหักฝ่าครวญหา
เขาฮือฮากันไป
ยากจนเย่คิดแก้ไข
ล้างหนี้ให้เพื่อแทนคุณ
จำนวนมากเอามาหมน
เงินเพิ่มพูนมากมี
เอาที่ไหนมาใช้หนี้
ร่วมชีวิตกับคนชรา
มีผิวแก่สิ้นปัญญา
รู้คุณค่าผู้มีพระคุณ

----- +++ -----

น้ำท่วมปาก (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

ผู้ร้อง : พร ภิรมย์

เมื่อครั้งนั้นพรหมทัต

ใช้ราชบุรุษขุดศิรี
 แก้วมณีสี่สวยสม
 จอมราชันย์ทรงบัญชา
 ฝ่ายเสนาธิบดีสนอง
 พอลถึงบ้านช่างเจียรระไน
 ว่ากษัตริย์สุดประสงค์
 ให้ช่างทำตามคัมภีร์ชา
 ช่างมือสั่นหั่นเนื้อสด
 หยิบแก้วแก้วติดโลหิตเประโ
 ขณะนั้นม่มีสมณะ
 ความคั่นเคยเลยเข้าเคียง
 ช่างผวาเข้าคารวะ
 คิดถึงนายช่างเสียจ้งเลย
 ถามสารทุกข์ถามสุขถามดิบ
 นึกถึงแก้วมณีที่เจ้านาย
 บอกให้พระสมณะรอก่อน
 ชนเสาวางล้มครางฮือ
 ขณะนั้นนกรกระเรียน
 เห็นแก้วมณีร้ลนลาน
 กลืนควาเลือดไม่เหือดหาย
 กลืนแก้วไปยังไม่พอ
 สมณะเห็นเต็มตา
 หยุคก่อนพังตอนปลาย

เป็นกษัตริย์พาราณสี
 ได้แก้วมณีสมเจตนา
 เป็นก้อนกลมเท่าผลพุทรา
 ให้เสนาไปเจียรระไน
 ไม่ขัดข้องหยุดย
 ยื่นแก้วให้แล้วเจรจา
 หัวธำมรงค์ทรงใช้มา
 แล้วเสนากลับวังใน
 เลือดเประโหมคตามมือไม้
 แล้ววางแก้วไว้ชายระเบียง
 ถูวิสาสะกระแอมเสียง
 ข้างข้างเบียงเพราะคั่นเคย
 สมณะก็อ้างเอ่ย
 นายช่างเสบยหรือไม่สบาย
 ช่างลุกไปหยิบแก้วน้ำถวาย
 ทรงมันหมายในฝีมือ
 ช่างใจร้อนรีบวิ่งถือ
 พระร้องอ้อคงเจ็บอาน
 เดินวนเวียนอยู่ชายบ้าน
 คิดว่าอาหารไม่รุ่งรอ
 คาบไม่คลายกลืนลงคอ
 กระเรียนก็เดินกรีดกราย
 แต่ทว่าไม่แยมขยาย
 อย่าเบื่อหน่ายหนีบ้านนอน

น้ำท่วมปาก (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

บับร้อง : พร ภิรมย์

ฝ่ายนายช่างกลัวเสียชื่อ

ผวาหวาดขาดสังวร
ถึงชายระเบียงไม่เห็นแก้ว
โทษพระมีศีลอุทิตนทาน
พระผู้บริสุทธิ์จะพูดก็ยาก
พูดไปก็กลัวเหมือนตัวสร้างกรรม
ช่างเจ้าโทษกลัวพระหนักกลับ
องค์สมณะก็ไม่ละความเพียร
ช่างตีด้วยไม้เลียดไหลร่วงอาบ
ฝ่ายนกรกระเรียนหัวเลี้ยวลิ้นร้ว
เข้าหลังขวางหน้าพันขนายช่าง
กระเรียนปากยาวถึงคราวม้วยมรณ
พอได้สติพระก็ลืมตา
เจ็บแทบสิ้นใจก็ไม่จงเวร
จึงบอกนายช่างอย่าขำว่างนกกิ่ง
อันแก้วมณีที่ว่าหาย
ช่างจืดจืดง่าห้องกระเรียน
ผ้าห้องนกแล้วได้แก้วมณี
พระคุณเจ้าขออย่าเอาเวรเลย
ข้าเคืองระคางจึงสร้างราคน
พระยมพรางเห็นช่างหมดท่า
สมณะทั่วไปไม่ใช่ของเล่น
อาตมาไม่โกรธลงโทษท่าน
แม้ฆราวาสก็อย่ากราดเกรี้ยวใคร

รีบโศกหวือต้วปลิว่อน
ตัดกามาวจรไม่วิจารณ์
ช่างแผ่นแผเวคือคใจพล่าน
คำพระโดยพาลว่าท่านอธรรม
เหมือนน้ำท่วมปากหรือปากท่วมน้ำ
ไม่เล่าถลาเรื่องนกรกระเรียน
กระโศคเข้าจับจวัดเจเขียน
แม้ถูกตีเตียนตะต๋อยเจ็บตัว
วิสัยผู้ภาวนอนพาดขอบรั้ว
ได้กลิ่นเลือดหัวตามตัวพระนอน
เลยถูกเตะผางเพราะช่างใจร้อน
อยู่แนบจีวรพระผู้มีเวร
ก็ยืนกายางกเงินโงเงง
แต่ใจพระเต้นเมื่อเห็นนกรตาย
จะเล่าความจริงทุกสิ่งไม่สาย
อยู่ในห้องนกรตายลองผ้าคูชี่
สีหน้าซักเปลี่ยนแทบไม่มีสี
กราบพระสามที่พระหมคมลทิน
พระคุณเจ้าเอ๋ยข้าบาปสุดสิ้น
ท่านผู้ทรงศีลอย่าเอาบาปเวร
จึงเทศนาอย่างหนักแน่น
ว่าพระว่าเณรเหมือนเล่นกับไฟ
แต่รگانต์เขาหาวันไม่
โทษะคือไฟเผาไหม้ตัวเอย

พรมทัก

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

พรมเอ๋ย พรมทัก

กลับจากเล่นสกา
หมายกอดยอคนารี
งกเงินเคืองงัน
ก้าวชนบทแทนที่
หมายชมภิรมยา
อย่ายั่วให้หัวพร้า
ออกมาเถอะกาก็
เงียบกริบผิตสังเกต
เปลอใจลมใส่เอา
สู้ทนเรียกคนธรรพ์
หัววังทั้งพารา
ไม่ยอมสรงสวย
ทิวาเป็นราตรี
หทัยให้นิรันดร์
ค้นหาชู้กาไม
ครุฑาไม่น่าทำ
ใครจะไม่รักเมีย
ครุฑสร้างศีลต่างพริ้ว
สร้างเวรเห็นแก่ตน

จอมกษัตริย์ผู้ชรา
เข้าสู่ปราสาทสุวรรณ
โฉมกาก็เจ้าจอมขวัญ
ไม่ทำอันเหาะอย่างมา
เรียกกาก็พินาหา
มาแหม่มาโฉมกาก็
อย่ากลับศำพาทาโกรธพี่
จะเขียนศัพท์เอา
นำสังเวชกษัตริย์แต่
ต้องใช้เข้าเข็ดน้ำตา
จำละหวั่นวังค้นหา
ไม่พบหน้าโฉมกาก็
ไม่ยอมเสียแม่เกษี
พระทรงมีแต่วาโย
จูบแต่หมอนโดยไมโท
ร้องไห้คิดถึงเมีย
ให้ศีลข้าพาศีลเสีย
ครุฑทาเสียลักเมียคน
คนอย่าพลอยออกสล
หนีไม่พ้นหนามงิ้วเอ๋ย

พ้อหม้ายตามเมีย

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

แม่จำแม่ แม่พระคงคา
 สายธาราข้าอาศัย ได้ดื่มกิน
 ลกร้องให้ตั้งหัวใจพ่อจะขาด
 นิ่งเสียทีเถอะพ่อนี้ไม่มีเม
 แม่เขาหนีเจ้าไปเข้าใจผิด
 โอ้ใจนางช่างไม่ละอวิชา
 เหมือนเรื่องเก่าเจ้าหญิงน้อยสร้อยดอกหมาก
 เบบ้าญญาถือว่างามตามใจตัว
 สายน้ำผึ้งราชาสวามี
 ึ่งเข้าสายบ้ายเย็นไม่เห็นเงา
 พระศกร์เข้าพระเสาร์แทรกซ้ำแรกเคราะห์
 ชวนน้องพี่ที่ร่วมมาพากันจม
 เจ้าทั้งพี่ตั้งถูกผีสร้อยดอกหมาก
 กลับบ้านเราเจ้าพระยาอย่าประวิง

เจ้าพระยาสายน้ำอันจ้ำจี้
 ทกวันคืนข้าถือเป็นเช่นน้ำนม
 สายสวาทเออแม่เจ้า เขาทำสม
 มีแต่ตรมมีแต่ซ้มน้ำดา
 เรื่องเพียงนึกโมโหทำโทษา
 ไม่ค้นคว้าเนื้อความตามใจตัว
 นางผู้ฝากกายใจให้หม่อมผัว
 นางคอยผัวอยู่ปากน้ำในสำภา
 เจ็ดราตรีดอกหมากน้อยต้องคอยเปล่า
 สำคัญเขลาสายน้ำผึ้งไม่ฟังชม
 เอาเหล็กเจาะนาวาเสียสาสม
 สำภากล่อมอับปางจึงอ้างอิง
 หนีลูกจากคังมีภูตผีสิง
 อย่าทิ้งลูกไปเลยแม่คุณ

พระกัมพราน

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

ผู้ร้อง : พร ภิรมย์

จะขอสาธกยนิทาน
ว่าครึ่งหนึ่งกลางพนัส
ผู้สืตวัลดีเดินผ่าน
วันหนึ่งกระท้ายป่า
พระธุดงค์เดินเดี่ยวโดด
เห็นกระท้ายไพรในบ่วงพราน
แก้บ่วงพลันให้มันหนี
สร้างความเดือดดาลให้พรานไพร
ขับหมาไล่ให้กัดพระ
สงสารพระธุดงค์
พรานชั่วเจ้าตัวโจด
รองตะโกนอยู่โคนไทร
สงสารพระปิ่นพลึงพลาด
พรานก็ขบะก็จะยิง
จิวรพระหลุคละสังขาร
ผู้หมาจำไม่ได้
บาปเจตนาจะฆ่าพระ
ตายเพราะหมาด้วยสำมานย

ให้ทุกท่านคลายอุทสน์
มีทางลัดชายพนา
หลีกบ่วงพรานตามเชิงผา
กรรมชั้กพาคิดบ่วงพราน
พอเลี้ยวไบลัดทางผ่าน
พระสงสารกระท้ายไพร
ช่วยชีวิตกระท้ายไว้
คู่ทำได้หนอพระธุดงค์
ด้วยหมายจะปลดขี่พลง
วังหน้ตรงขึ้นโคนไทร
ด้วยความโกรธขับหมาไล่
วางหน้าไม้จะเงื้องย
จิวรขาดจนรุ่งรุ่ง
หมากี่วิ่งมาล้อมโคนไทร
มาคลุมร่างพรานที่ถ้อหน้าไม้
รุมกัดกันใหญ่ไม่รู้ว่พราน
เลยถึงวาระตนอวสาน
ขอจบนิทานพรานกับพระเอย

พระรถ-เมรี

ผู้แต่ง : สมเศียร พานทอง

บับร้อง : ชาย เมืองสิงห์

สุรียาเลื่อนลาลับ สุดคณานับเนิ่นนานปี ๗ รีมฝั่งมหานที
 พระรถเมรีต่างเศร้าใจ สำนึงน่องร่ำร้องว่า ไอ้ไอ้กรรมมาแต่ปางไหน
 อยู่หลัง ๆ ก็มาพลัดพรากไป ไอ้แม่พวงมาลัยกลุ้มอร่า เคยถนอมหอมระรื่น
 จากไปเป็นอันเสียแล้วหนา แม้นพี่หมดหวังก็ต้องนั่งโศกกา พุ่มพายน้าตาหลังไหลนอง
 ไฉนยุพินสิ้นนารี ทูบอกชกตีปากร่ำร้อง ว่าภัสสาไม่หันหน้ามามอง รักหลุดลอยละล่องลอยไป
 พระรถ... ใช้น้อยใจนัก เมรีเป็นยักษ์พี่จะอยู่ที่ไหน พี่เป็นมนุษย์หรือจะมาจุดดวงใจ
 นื่องจงกลับไปเสียเถิดนาง แม่วัวธาดาแทบอาสัญ ด้วยใจรักมันไม่จิตจาง เศร้าโศกโศกา
 ไม่วายวาง หมดหนทางจะติดตาม ด้วยทะเลเกินขวางหน้า หมดปัญญาแม่มงราม
 กู้ตะโกนจนก้องน้ำ บาบเวรหรือกรรมเล่าจ่อมใจ แม้นพี่ไม่กลับมารับวัว
 จะขอถวายชีวิตไม่หวั่นไหว นางก็พลันจะกลั้นใจตาย น่าเห็นใจแม่มงเยาว์
 รักเขาข้างเดียวเหมือนข้าวเหนียวหนึ่ง น้ำท่วมไม่ถึงก็อายุเขา ไม่ส่องกระจกแล้วชะโงก
 มองเงา ว่าตัวของเราต้องเจียมตน จะรักให้แท้ต้องแน่วแน่นอนนั้ก พี่จะบอกให้ นื่อง
 รักจริง ๆ สักหน ถ้ารักกับพี่ไม่ว่ามีหรือจน เจ้าจะสขุสันเพราะพี่เป็นคนใจเดียว
 เจ้าจะสขุสันเพราะพี่เป็นคนใจเดียว เออ.....

----- +++ -----

พินพา

ผู้แต่ง : สมเด็จพระ ปานทอง

ขับร้อง : ชาย เมืองสิงห์

แต่ข้าแต่แม่พินพา	ยอดแก้วสีกายอดยาใจ
เปิดม่านทองห้องหอใน	เห็นทราวม้วยแม่นิทรา
หม่อมราชพื่อนนอนทุเรศ	นำสมเพชเวทนา
นึกเบื่อหน่ายในกามา	เสนาหาพินพาเอย
ตัดต้นรักหักใจห่าง	ลูกเมียร้างห่างเขนย
ห่างเสียดพิณกลั่นดอกเตย	ส่องปรากฏเคยจูพินพา
น้ำค้างตกอรุณรุ่ง	นางสะดุ้งไผผวา
ราหูลนอยส่าออยจำ	ปลอบลูกยาให้กินนม
บรรทมอาสน์ขาดผ้าขี้ริ้ว	แทบอาลัยอุกตรอมตรม
ทรงกายยืนเฝ้าใจข่ม	ร้องไห้ร้องห่มหมดยางอาย
ว่าพี่จะพี่จำเอ้อเออเอ้อเออเออเอ้อเอ้อ	ว่าพี่จะ พี่จำ
ลาลับไม่มีวันกลับมาหมั่นหมาย	ตัดลูกสืมเมียเมื่อยอยากตาย
นางคิดได้เพื่อไบบุญ	ตัดเส้นผมห่มผ้าผาด
ปฏิบัติธรรมะคุณ	ถือศีลห้าเมตตาเจือจน
หมั่นทำบุญและสุนทาน	นอนบนฟากตากไรรั้น
ยามจะกินอดเปรี้ยวหวาน	หนึ่งเวลาต่อหนึ่งวัน
นำส่งสารแม่พินพา	ปฏิบัติตนติดตามผิว
ทั้งความชั่วละตัณหา	พลีชีวาตม์เพื่ออาตมา
เป็นสีกาละจงรักภักดี	ใครทำไ้ดั่งพินพา
ใครทำไ้ดั่งพินพา	ขอโมทนาให้สู้
ทำดีไว้เกิดเกิดผลดี	เอาอย่างไว้ชื่ออย่างแม่พินพา

ฟ้าคราม...คราม...

ผู้แต่ง : หนุม บางแค

ขับร้อง : ศจี สายชล

ฟ้าครามคราม

ฝนพรำพรำ

จะกินต้มยำหรือผัดเผ็ดกัน (ซ้ำ)

ตากับยาย

ยายกับตา

ไปหาผักด้วยกัน

ฟ้าครามคราม

ฝนจะตก

เสียงกบร้องดังลั่น

ตากบอกยาย

เสียงอ๊อบอ๊อบ

น้ำจับกบกินกัน

ยายช่วยตา

ตาช่วยยาย

จับกบได้ตัวเดียวแค่นั้น

ตาดีใจ

จะไปผัดเผ็ดกบ

รสเด็ดผัดเผ็ดหวาน... มัน

ยายบอกตา

ต้องต้มยำ

จะได้ทาน้ำแกงชดกัน

ฟ้าครามคราม

ฝนพรำพรำ

จะกินต้มยำหรือผัดเผ็ดกัน

ฟ้าครามคราม

เสียงดังเปรี้ยง

ตากับยายยังเถียงกันลั่น

กบหลุดมือ

โถดลงน้ำ

ตาไล่ตามไล่ตามไม่ทัน

ยายบอกตา

สมน้ำหน้า

เพราะแก่อยากมาเย็นเถียงกับฉัน

กบผัดเผ็ด

หรือว่ากบต้มยำ

เลยอดหมา ออดหมาด้วยกัน

ฟ้าครามคราม

ฝนพรำพรำ

จะกินต้มยำหรือผัดเผ็ดกัน

ฟ้าครามคราม

ฝนโปรยปราย

จับกบก็ได้ ไปหาผักกินกัน (ซ้ำ)

"ตากกลับบ้านเถอะ"

----- +++ -----

ฟ้าพิโรธ

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

ฟัง ฟัง ฟัง ท่านโปรดฟังอีกครั้งตั้งใจ
วัดหนึ่งซึ่งโตใหญ่

อุโบสถสถาน
กุฏิมีระเบียง
ชื่อฟ้าโบระกา
ภิกษุปฏิบัติ
เหนียวยุคพระพุทธรัง
อินทรียะสังวร
วัดศรีตำบล
ต่อมามีจำบ้าน
เกิดโลกจินตนา
ข้าวของส่วนของวัด
เงินทองมันต้องการ
ให้พวกเงินกูเสีย
ร่ำรวยขึ้นเหลือหลาย
ร่างคนปนใจผี
ใจโหดโทษอนันต์
ยกยอกเงินของวัด
เวรกรรมเห็นตำตา
ตัวงอลงบ่อพุด
ตัวอย่างคนสร้างกรรม

ข่าวใหม่ใหม่เราใจมิใช้นิทาน
อยู่ใกล้ใกล้เชิงเวพาน
อีภิวหารตระการตา
เป็นแนวเรียงเคียงศาลา
ประดับกิ่งกระดังง์
ไม้ขัดค่านอาจารย์สั่ง
เป็นที่ตั้งอารมณ์ตน
ผ่อนหนีผละอกุศล
ประชาชนจึงศรัทธา
ผู้สันดานใจชั่วช้า
เข้ามาวัดช่วยจัดการ
กลับเลือกคตมาไว้บ้าน
เอามาบ้านโดยไม่อาย
กินดอกเบี้ยอย่างสบาย
ของวัดกลายเป็นของมัน
เรียงกาลสีน้สวรรณค์
เวรตามทันลงอาญา
ที่เตรียมจัดล้างป่าช้า
ถูกฟ้าผ่าตอนฝนพรำ
ไม่ทันพุดเลยสักคำ
ไม่อยู่ค้าฟ้าได้เอย

โศกนาฏ

ผู้แต่ง : บุญสม อุษงยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

จะสาธกยกเรื่องจริง

มีครอบครัวหนึ่งอนาถ
บุตรสี่คนจนเบ็ญใจ
พ่อหลงเพลินเดินทางผิด
ไม่ช่วยลูกช่วยเมียทำกิน
ลูกคนใหญ่ไปรับจ้าง
นำเวทนาพยายาม
พอเหนื่อยยากลำบากไม่บัน
กตัญญูรู้พระคุณ
กลับบ้านค่าพ่อตีไล่
ตีแม่ตีน้องร้องเสียงดัง
ไม่มีมุ้งจะกางนอน
พียอมเสบท้องให้น้องได้กิน
เห็นเขาเรียนก็อยากเรียน
แต่หมดหนทางเพราะสตาจค์ไม่มี
ตัดสินใจไม่คิดกลัว
หยิบผ้ามุ้งเก่าเอาออกมา
แล้วจุดไฟให้เผาตัว
ต้องมอดม้วยใครช่วยไม่ทัน
ยามหมดบุญกระตุ้นบาป
หากผู้ใดไม่ยากจน

ไม่แอบอิงคานานใด
ไรที่พึ่งพาจะอาศัย
หามาได้ไม่พอกิน
ติดสุราพาเสียศีล
ผลาญจนสิ้นเพราะใจทราม
บ้านข้างข้างเขาล้างซาม
เลี้ยงน้องทั้งสามช่วยค้าจุน
กัดฟันทนเพื่อหาทุน
แต่ขาดบุญเพราะบาบับัง
ว่าไกลไปคหนึ่ง
เมาคลุ้มคลั่งสร้างราคะ
ไม่มีหมอนนอนหนุนหิน
เสื้อผ้าขาดวันไม่มีตี
มีความเพียรเพราะเป็นพี่
ดูเป็นที่จนปัญญา
ยึดเอาครัวเป็นป่าช้า
พันกายาราคันน้ำมัน
ร้อนไม่กลัวทนอดกลิ่น
ตายอัศจรรย์เพราะความจน
นรกสาปอกุศล
จงสร้างกุศลไว้เถิดเอย

มหาชนก

ผู้แต่ง : สมเด็จพระ ปานทอง

บรรณาธิการ : ชาย เมืองสิงห์

สาธกยกประวัติ สาธกยกประวัติทศชาติเชษฐาติกา
เรื่องราวพระชนกเคราะห์บนไสกโชคปนร้าย
ม้วยมรณ

ถามแม่แม่ร้องไห้บอกว่าตายไม่หลอกหลอน
อนิจจา มหาชนกน้ำตาตกงังนง
ปลอบลูกน้ำตาไหลเล็กเสียใจ ถัดจอมขวัญ
สมบัติของพ่อเจ้าของแก่เก่าเก็บเอาไว้
เติบโตใหญ่สืบหามหาชนกหมั่นขีตเขียน
วิริเย่ ทุกมัตเจติ ชนกดารีน้ำตาไหล
วันหนึ่งลงสำเภาออกปากอ่าวส่งสินค้า
ออกอภัยตายแน่หมดทางแก้พระใจหาย
ทริมีถ้อยถอยเกาะขนลอยในนารี
เทวาฟ้าส่งสารชุกุมารอุ้มไว้บนฝั่ง
มือไม่พายทำอัยาราน้ำเห็นคนดำอย่าไปถือ
เข้าวัดเข้าวาเสียมั่ง เข้าวัดเข้าวาเสียมั่ง
ขอบคุณผู้ฟังทุกท่าน ทาบุญสุนทานกันไว้เถิด

ป้าแดงล้อมวงมาฟังอรธธบาย
ถือก้าเน็ดเกิดเป็นกายพ่ออยู่ไหนหรือ

เพราะศึกชิตติคนครแม่หนีร้อนสู่คองดง
ไอ้ไอ้ ชีวิตปีตรงคู่ถูกปลิดปลงเพราะมีมาร
แม่จะให้ของรางวัลพ่อเจ้านั้นให้ไว้ก่อนตาย
เพื่อทำทนมก้าไรจะลวงทุกข์ได้เพราะความเพียร
ผิดเป็นครุฑเพราะเรียนเพียรขึ้นหน้าบ่าแบกไป
มานะตั้งต้นเกิดผลก้าไรเป็นเศรษฐีใหญ่เห็นทันตา
ถูกวาตภัยคว่ำภทราลูกเรือพากันจมน้ำตาย
คิดถึงพ่อท้อไปโยแม่เป็นใหญ่ช่วยลูกที่
ครบเจ็ดวันหิวเต็มทีหมดแรงที่ปะทะปะทั่ง
เพียรมนต์เกิดประเสริฐจ้อย่ามัวนั่งงอเท้าอมือ
พบพระสงฆ์จยมือไหว้พระคือพุทโธ พุทธัง
อย่าหันหลังให้ทางนิพพาน
นะจะสบาย

----- +++ -----

มัทรี (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : พิศนัย อภินันท์

ผู้ร้อง : น้าผิง อภินันท์

จะแหล่งตรงเครื่องเรื่องเวสสันดร
 ท้าวความพราหมณ์เต้าเจ้าชุก
 มาทูลขอแก้วหาขาลี
 วันนั้นมัทรีแม่ไปป่า
 ด้วยเกิดอาเพศไปทั่วพงไพร
 ที่เคยมีผลก็กลับเป็นดอก
 ทั้งแบดทิศก็มีมิดมัวมน
 ย่างเหยียบเกรียบกรอบ
 จึงรีบกลับอาศรมสถาน
 เป็นเทพเทวาหนอมาแปลงร่าง
 เพื่อให้ชุกพากุมารหนี

ตัดเอาตอนแก้วมัทรี
 ผู้สปรกรกราคี
 องค์ชินสีห์ก็ยกให้ไป
 เกิดวาสังหรณ์ในใจ
 ทั้งไม่ไว้ในไพรสมที่
 ส่วนไม้ดอกกลับออกเป็นผล
 ขอบฟ้าเบื้องบนก็แดงฉาน
 แล้วเหลียวหลังพะว้าพะวังถึงสองกุมาร
 ก็เกิดพบพานพยัคฆ์มี
 นอนขวางทางนางมัทรี
 ไม่ให้มัทรีตามไปทัน

----- +++ -----

มัทรี (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : พิศนัย บุรีบุรณ

ผู้ประพันธ์ : น้าผิง บุรีบุรณ

จนสายัณห์ตะวันโพล้เพล้
มัทรีรีบกลับศาลาบรรณ
ถามทูลกระหม่อมพระเวสสันดร
ไต่ถามเอ๋ยมิ่งมัทรี
ติดตามพระลูกทุกขัณฑ์แสนขี้ญ
เจ้าทั้งชื่อและโฉมหน้า
เคยเห็นหน้ากันอยู่หลังหลัง
ท้าวเธอเที่ยวค้นจนวันใหม่
เรื่องนี้สอนใจให้ประจักษ์
นัยยิ่งใหญ่เหลือเหนือฟ้าธাত্রี

สามสัตว์จึงเร่รีบไปพลัน
ไม่เห็นจอมขวัญกัณฑ์หาชาติ
ก็กลับถอยย้อนให้ช้ำสุคดี
รีบจรลีไปตามลพญา
ตั้งแต่ยามเย็นจนรุ่งทิวา
ให้มารดาเมียอาลัย
น้อยหรือมาพลัดจากกันไป
จนอ่อนใจสิ้นสมประดี
ว่าอันความรักของชนนี้
ดังเรื่องมัทรีที่ได้พรรณนา

----- +++ -----

ยอยศพระลอ

ผู้แต่ง : พยงค์ มุกดา
 ไถง สุวรรณทัต

ขับร้อง : ชินกร ไกรลาศ

รอยรูปอินทร์หยาดฟ้า... มาอำองค์ในหล้า แห่ให้คนชม งามสมขุนลอท้าว น้ำพระทัย ฅ
หัวเจ้าเยี่ยงแม่กาหลง ยาม ๓ ทรงขสาร ๓ ยิ่งหาญยิ่งกล้า เกินพญาสีหราชท้าว กลางศึก พระ
บาทเจ้าล้านโลกลีใครบ่เท่า พ่อขุน แม่นสรวง ลา... ลา... ลา... ลา... ลา... ลา...

รูปดั่งองค์อินทร์ หยาดฟ้ามาสู่ดิน โสภิตตั้งเตือนดวงเหนือแผ่นแดนสรวง เห็นอปวงหนุ่มใด ลา..
ลา เหล่าอนงค์หลงสวาท ยอมเป็นทาสรักบ่าเรอ นามขุนลอท้าวเธอ ทรงสถิต ฅ ทรงใจลุ่มแม่กา
หลงเจ้าหรือจะเท่าถึงครึ่ง แม่น้อยหนึ่งน้ำหทัย เมื่อทรงขสาร ๓ ยิ่งหาญยิ่งกล้า ดั่งพญาสีหราช
ผู้เป็นใหญ่ ไซ้เพียงตีกรบ สยบพระทรงชัย แม่นในศึกกรัก พระยังยิ่งใหญ่นาฏอนงค์ ปลงใจใคร่อิงอุ่น
นับล้านโลกาล้วน บ่คู่บุญดั่งพ่อขุน แม่นสรวงเอ๋ย ลา... ลา... ลา...

----- +++ -----

รักเดียวใจเดียว

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

จะขอสาธกยกนิทาน

เรื่องพระจันทร์โครพ
 นอกคําครุเปิดข้างใน
 จึงได้เสียเป็นเมียตัว
 พระพาเมียรักสู่นครา
 บุพกรรมบุเรชาติ
 ต่อสู้กันพอดีพระบรรค้หลุดไป
 ฝ่ายโจรไพรโจอาธรรม
 แทะพระจันทร์ปล้นวายชนม์
 จอมตรัยตรีงศ์จึงลงโทษ
 สร้างราคินจนสิ้นราคา
 ต้องโทษฤษีอวตมีฤทธิ์
 ศิษย์จะกลับโดยทันที
 จึงขาดความคิดเรื่องผิดและชอบ
 ชั่วดีสันดานอยู่ที่การอบรม
 เยาวชนคนของชาติ
 อยู่ทีการอบรมม่ใจกัน
 อีกรั้งฝนตกอย่างเพ็งเชื้อดาว
 ถ้าเมียนอกจิตไปคิดมีชู้
 ผมรักเดียวใจเดียวผมไม่เกี้ยวเมียใคร

อดีตกาลนานเหลือใจ
 เมื่อเปิดผอบด้วยสงสัย
 พบทราวม้วยมิ่งโมรา
 ร่วมท่ายจุมหัวร่วมทางมา
 พบโจรป่าเกิดชิงชัย
 พระจันทร์ถึงสาตต้องตักชัย
 โมราสองใจยื่นให้โจร
 เมื่อได้พระบรรค้ปล้นแผ่นไผน
 แย่งนฤมลมิ่งโมรา
 นางใจโจดมากค้ค้นหา
 ส่าบขวัฏตาให้เป็นชะนี
 เนรมิตไมพิถันพิถ
 สร้างนารีไม้ทันอบรม
 เยี่ยงระบอบไม่เหมาะสม
 เช่นสังคัมปัจจุบัน
 ใจฉลาดขี้เกียจขยัน
 ไม่ใช่สวรรค์จะบันดาลไป
 ใครมีเมียสาวอย่าเพ็งไว้ใจ
 เขามาบอกให้เรารู้ไปเสียเมื่อไหร่
 แต่ขอเตือนใจเอาไว้หน่อยเอย

รจนา

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

รจเอ๋ย รจนา
 เป็นธิดาท้าวสามล
 เสี่ยงรักด้วยมัลลย์
 สามลหมดหนทาง
 โทษะกระที่บบาท
 รจนาสร้างราคิน
 ร้อยเอ็ดเจ็ดหัวเมือง
 ธิดาท้าวสามล
 โฉมเจ้ารจนา
 รูปทองทองทั้งตัว
 พวกพี้มีไมหา
 อวิชามาคลุมใจ
 ถูกขับออกจากเขต
 เจ้าเงาะเคาะกระบอง
 มาปลุกเป็นกระท่อม
 แสนสุขสไมสร
 ผุงชนอย่าแบ่งชั้น
 จนมีผู้ไพร่
 ความรักตามหลักแท้
 รจนาพางอน

เจ้าเกิดมาด้วยกุศล
 เทพเดินหลดลใจนาง
 ให้ออดซึ้งเงาะคู่สร้าง
 แทะลุ่มผางลงกลางดิน
 ร้องทวาดไม่ถวิล
 คั่งคหมั่นท้าวสามล
 จะเลื่องลือเสียชื่อตน
 คนสัดท้องพาทมองมัว
 สีนหาเงาะผู้ผิว
 เงาะรูปชั่วบิดข้างใน
 มีนัยน์ตาหาแววไม่
 จึงไม่เห็นเงาะเป็นทอง
 พระนิเวศน์มาทั้งสอง
 เดินย่มย่องพาเมียจร
 หลังก้อมย้อมท่ายนคร
 ไม่เคือคร้อนด้วยเรื่องไร
 เทยียดหยามกันผิดวิสัย
 ไม่มีคนพันกองพอน
 ย่อมนั่งแคร่แลहनนอน
 ตอนสุดท้ายสบายเอ๋ย

ริมไกรลาส (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

บับร้อง : พร ภิรมย์

ขอเริ่มเรื่องเบื้องหลังท่านผู้ฟังโปรดทราบ
 หิมาลัยปัจจุบันแต่ก่อนนั้นเป็นเขต
 ข้างพระสุเมรุมาศขานไกรลาสคีรี
 เป็นที่อาศัยราชสและจตุบทวิบาท
 องค์พระศิวะประทับอาสน์ยอดไกรลาสบนเขา
 เชิงบรรพตมีโพธิ์แม่โคลูกโคอาศัย
 เย็นวันหนึ่งโคแม่จึงกล่าวแก่ลูกน้อย
 แม่อยากจะชวนเจ้าไปเล็มเอาบดเอื้อง
 ฝ่ายลูกโครับคำแม่จึงนำลูกน้อย
 แม่บอกลูกเสร็จเรื่องก็ยกเยื้องเหยาะย่าง
 ถึงหลังคอยชายดงค้อยเดินตรงทางลาด
 ก้มหน้าเล็มเอกรสลิมกำหนดจุมก
 ยังมีพี่ยักษ์ตัวใหญ่มันย่องมาหมายขย้ำ
 แม่โคก็ยักกินหญ้าแม่เสือกอ้าเขี้ยวง่า
 แม่โคจะตายไหมหนอ

แล้ววาดภาพหิมพานต์เป็นฉากนิทานคำกลอน
 หิมวันตประเทศเป็นขอบเขตสังขร
 เป็นมหานครที่นามว่าสีทันดร
 บัณฑิตาชาตมฤคมาศสี่ทราชากร
 อีกทั้งเหล่าเทวฤทธิ์และเหล่าพิทยากร
 ได้ฟังบุญรุมไบแต่พออาศัยชุกช่อน
 ว่าหญ้ายังมีอีกหน้อยที่หลังคอยชายค่อน
 แต่หมั่นฆ่าเสื่องตาแลระวังเสื่อแม่ลูกอ่อน
 วันนั้นเราคงอร้อยแสงแดดก็ถอยไม้ร้อน
 สะบัดหางเดินหันยามเมื่อตะวันรอนรอน
 ตฤชาติชวนชมคัจฉินพรมหญ้าอ่อน
 ลูกห่างแม่แม่ห่างลูกห่างดังถูกสังหรณ์
 มันเริ่มคารามคารนไบไม้หล่นปลิวว่อน
 มันจะขย้ำแม่โคเพื่อล้มตัวโคเสียก่อน
 โปรดฟังต่ออีกตอน

----- +++ -----

ริมไกรลาส (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

ฝ่ายพยัคฆ์พยายามจะขยำกินเหยื่อ
 สงสารแม่โคครวญครางหมดหนทางหนึ่ตัน
 แม่เสือเอ๋ยแม่เสือโปรดจงเชื่อสัจจะ
 เราขอร้องสักครั้งกลับไปสั่งลูกรัก
 มาเป็นนักฆาตกร เพื่อให้ท่านได้กิน
 เรามีลูกรักเหลือเหมือนแม่เสือรักลูก
 พยัคฆ์ใหญ่ได้ฟังเห็นจริงจึงสัจจะ
 ฝ่ายแม่โคตัดคั่งมาทำย่งพบลูก
 แม่โคถือใจสัจจะลูกโคก็กตัญญู
 แม่เสือขอย่าแค้นฆ่าขอตายแทนแม่ฆ่า
 แม่เสือใหญ่ได้คิดแล้วหักจิตปลงตก
 กลับเสียเถอะคืนถิ่นเราไม่กินเจ้าแน่
 อานิสงส์อะไรเสือจึงไม่กินโค
 สัตว์บางตัวกลัวบาบมนุษย์ไม่ทราบใจสัตว์
 ริมไกรลาสหิมพานต์

แม่โคเริ่มได้กลิ่นเสือเร็วแรงไม่เหลือเริ่มอ่อน
 สะบัดหางหน้าหันบอกเสือให้ผันใจอ่อน
 ใช้ขันตริธรรมะโปรดฟังวาตะเราก่อน
 ท่านคอยเราสักพักแล้วเราจักกลับย้อน
 เราเป็นสัตว์มีศีลไม่เล่นลั่นหลอกหลอน
 คิดฝังปลุกปรานีเราต่างก็มีลูกอ่อน
 เลยยอมละหันหลังให้โคไปสั่งลูกก่อน
 เล่าความทุกข์ให้ลูกฟังแล้วหันหลังวิ่งย้อน
 วิ่งตามแม่มาสู่ที่เสียน้อยอ้วน
 ข้ำถ้อมันกตัญญูตาแม่เสือจงอย่าเคืองค้อน
 นึกเห็นอกแม่โคว่าไอ้ไอ้ลูกอ่อน
 ทั้งลูกทั้งแม่โคป่าเราขอลาเจ้าก่อน
 ouse จะโง่ไม่กินเสือกลับมีศีลสังวร
 รู้จักผลัดหนักเบาไม่เหมือนคนบางเหล่าศีลกร่อน
 ขอจบนิทานค่างลอน

----- +++ -----

ลูกใจรักลับใจ

ผู้แต่ง : บุญสม ออยุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

ท่านผู้ฟังจงนั่งนิ่ง
 เรื่องใจร้ายใจอาชรรม
 ส่วนลูกชายเริ่มได้คิด
 ขอล้างใจครองไตรจีวร
 ชื่อผ้าไตรจีวระ
 โทนหัวลูกชายไปให้สมภาร
 สมภารพระไม่ปฏิเสธ
 ให้นำคอกหักถั่วให้พิศเสมา
 นาคพบผีพ่อที่คอขาด
 ชื่อคานามคมฝังจมกาย
 นาคร้องไห้ไห้ผีพ่อ
 กลับหลุกกระเด็นกลายเป็นมาลา
 นาคลูกชายเมื่อได้เป็นพระ
 กรรมก็จไม่ผิดหลักใด
 เศษกุศลมหาศาล
 ว่าพบวิมานวิญญานบิดา
 อาศัยร่วมผ้ากาสาวพัตร์
 ถอนใจจากหล่มญาติโยมสบาย
 มีใช้เรื่องโลดโผนลูกใจรักลับใจ
 บิดามารดาเลี้ยงเรามาจนนาน

ฟังเรื่องจริงจริงใช้สิ่งเสกสรร
 ถูกเพื่อนพันบงกชพอน
 เมื่อชีวิตพ่อม้วยมรณ
 ให้มารดรเริ่มจัดการ
 พร้อมอัคระบริหาร
 ท่านจัดการบรรพชา
 คู่สวดจัดเสรีจด้วยมูทิตา
 พอนาควันทาเกิดเหตุทันที
 เลือดไหลสาครธณี
 มองเป็นที่น่าเวทนา
 ชื่อคานามขอที่พรมมา
 ให้ลูกยาแล้วก็หายไป
 ก็เรียนธรรมะด้วยจิตสดใส
 กรรมฐานปลงใจวิบัสนา
 ท่านกราบด้วยฤๅณาใจท่านพระรา
 มิได้ถูกทรมายู่ในอุบาย
 และปฏิบัติสัจชั่วร้าย
 เราเกิดเป็นชายอย่าให้เสียการ
 ท่านฟังเอาไว้เพื่อเป็นหลักฐาน
 ควรบวชให้ท่าน เป็นการแทนคุณ

----- +++ -----

วังแม่ลูกอ่อน (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

บับร้อง : พร ภิรมย์

เจริญสุข ทุก ทุก ท่าน
 เกิดขึ้นที่ฝั่งวังสาคร
 ลูกสาวเศรษฐีผู้มีทรัพย์
 ด้วยฤทธิรักสลักอร่า
 ถือความรักเป็นอมตะ
 จนกระทั่งตั้งอุทร
 ความยากจนทณลำบาก
 ต้องเผาถ่านเป็นงานประจำ
 ถึงยามปลอดคตลอดบุตรา
 น้ำตาไหลชอกอกกระเซ็น
 จวบกระทั่งนางตั้งท้อง
 กระจงอแ่งท้องแก่เต็มที
 ต่างปรึกษากันนำส่งสาร
 ตกลงใจจะกลับไปบ้านตน
 เอาลูกขึ้นเอาน้ำตาอาบ
 ระหกระเหินเดินทางมา
 เมียเกิดเจ็บท้องร้องไห้โฮ
 นางบิดกายเบี่ยงเพียงขาดใจ

โปรดสืบสารนิทานคากลอน
 วังแม่ลูกอ่อนแต่ก่อนมา
 หนีตามไปกับหนุ่มชาวนา
 จึงหนีบิดาและมารดร
 ไม่ถือฐานะ เป็นสิ่งแน่นอน
 ชันมาอ่อนอ่อนก็เริ่มระกำ
 ยามตกยากทนตราครา
 เข้ายันค่าคราลาเค็ญ
 ไรที่พึ่งพาสดหาแลเห็น
 ครายากเย็นระทมทวิ
 เป็นครั้งที่สองหมองราศี
 เจ้าลูกหัวบีหรือก็ชุกชน
 ชันอยู่ไปนานคงไม่มีผล
 เพราะเหลือจะทนทุกข์ทรมา
 ผัวคอนหาบตามประสา
 ย่าสนธยาก็เข้าร่วมไทร
 ว่า ไอ้ ไอ้ จะทำไฉน
 ท่านโปรดฟังต่อไปด้วยใจเมตตา

วังแม่ลูกอ่อน (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

ผู้เรียบเรียง : พร ภิรมย์

ฝ่ายเจ้าผัวหรือก็เชื่อข้า
งกเงินเงินนอกเคินหายา
ฟ้าคาร์ณนก็ตก
ส่งสารนางเพียงวางวาย
จวบบรรลุปัจจุสมัย
เห็นผัวม้วยมรณนอนทับทาง
นางลืมนตะโกนก้อง
ลูกในครรภ์ออกทันที
กราบศพลาน้ำตาหล่น
ตัดป่าออกทุ่งพะรุงพะรัง
สั่งลูกคนใหญ่ให้คอยท่า
แล้วเห็นลูกน้อยลอยยวารี
ครั้นถึงฝั่งวางลูกน้อย
แต่พอโถมนางถึงกลางสายชล
นางหมดแรงตัวแข็งรื้อ
ลูกยืนคู่อีกคนไม่รู้อะไร
ก้าวลงน้ำถึงความตาย
เลยจมสิ้นใจกับลูกไต้วันวัง

กระเบอะกระเบ้อกระเรื่อกระร่า
อนิจจากฎกักตตาย
หนาวสั่นนั่งกพนตกไม่หาย
ทุนทรุรายร้องครวญคราง
อรุโหมทัยเริ่มสว่าง
ตั้งใจนางโดนอัคคี
มือกุมท้องร้อง เต็มที่
ดูเป็นที่ทุเรศทุรัง
อ้อมคนจูงคนพิไรพิถัง
จนมาถึงฝั่งมหานที
เดี่ยวแม่จะมารับลูกที่นี้
ลึกลับตื่นมีพอกาทาน
ห่วงลูกที่คอยย้อนกลับอีกหน
เหยี่ยวใหญ่โฉบวนเจี้ยวลูกน้อยไป
โบกไม้โบกมือตามเหยี่ยวใหญ่
นึกว่าแม่ให้ตามไปกระมัง
นางเห็นลูกชายตายอย่างสิ้นหวัง
เดี๋ยวนี้ชื้อยังอยู่ริมฝั่งเจ้าพระยา

เศรษฐีอนาถา (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

บรรณาธิการ : พร ภิรมย์

ท่านผู้ฟังจงนั่งนานานาน

พระบรมมหาราชวังสอนว่า
ว่ากุศลธรรมมา
ไม่ต้องลำบากและตรากตรำ
อกุศลธรรมมา
ต้องยากเย็นจนเบญจใจ
จะกินจะนอน เตือนคร่อนขมขื่น
เหมือนกับความทุกข์มาปรกคอยร่อ
ยิ่งแบกหนักยิ่ง เห็นอ่อนหนัก
เพราะรู้ไม่ทันสมุทัย
อวิชามารู้ไม่
กลับหลงว่าดีตะบั้งตะบัน
ตั้งลูกเศรษฐีมั่งมีมากมาย
วิวความข้างม้าไร่นาสาโท
เริ่มกินเหล้าแล้ว เข้าบ่อน
อบายมุข เข้าคลุกกมล
คบเพื่อนโจคที่ใจชั่ว
สมบัติแม่พ่อ เก็บก้อมานาน
หญิง เริ่มเบือนเพื่อน เริ่มบิต
ใจระบมเหมือนจมอุบาย

ฟังเสียงกล่าวขานนิทานคาถา
คนเราเกิดมาก็เพราะกรรม
มนุษย์เกิดมาบุญอุบถัมภ์
เข้ายันค้ำฟ้าขึ้นใจ
ยามเกิดมาก็ยากไร้
หามาได้ก็ไม่พอ
จะนั่งจะยืนขัดขืนจริงหนอ
พะเน้าพะนอให้แบกมันไป
แต่ไม่ยักคิดผลึกไส
อยากดับไปแต่ใส่น้ำมัน
ลืมหองโกรธโลกปิดสวรรค์
เพราะรู้ไม่ทันสมุทัย
พ่อแม่ก่อนตายมอบหมายมากโข
บ้านช่องใหญ่โตแต่กลับลืมน
ชุกชนชอกชอนด้วยอกุศล
สร้างอิทธิพลแบบอันธพาล
เข้ามาพันพัวช่วยล้างผลาญ
ก็ต้องถึงกาลวินาศมลาย
กว่าจะรู้ผิดได้คิดก็สาย
โปรดฟังบันทึกนี้อย่าบ้ายหน้าเบน

----- +++ -----

เศรษฐินาถ (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : บุญสม อุธยา

ผู้ร้อง : พร ภิรมย์

จึงสาธกยภภษิต
 เพื่อนรักเพื่อนร้างเพื่อนเข้าชั่วเพล
 ยามเรามั่งมีระริระรัก
 ไม่มีประโยชน์เกิดโทษที่ทำ
 อเสวนาจะพาราณัง
 ปากอย่างใจอย่างพลางหลงตน
 คำโบราณกล่าวขานให้คิด
 บัณฑิตจะพาไปหาความดี
 คนโง่มักคือไม่ถึงนักปราชญ์
 เหมือนทัพพีที่เขาเอาคน
 ไม่เคยรู้รสสักหยดเดียว
 เพราะอวิชาติดหนานอกใน
 ไม่เตือนตนให้พินิจ
 เตือนตนไม่ได้แล้วใครจะเตือน
 ย่อมเสื่อมลัตถ์และเสียศรี
 สิ้นเปลืองไม่บ่นยากจนไม่กลัว
 จะคบคนต้องดูหน้า
 เข้าส่ายบายคำอย่าทำโง่งม
 อย่าได้เอาอย่างลูกชายเศรษฐี
 ต้องโศกสิ้นทรัพย์ถึงกับขอทาน

ไว้ให้ครวญคิดฝึกจิตหลานเหลน
 เพื่อนพาลชวนแผ่นดินแวนและกรรม
 ตำนน้ำพริกละลายแม่น้ำ
 ต้องยับระยาก่อนวាយชนม์
 อย่างฟังตามหลังพวกอกุศล
 เพื่อนกินมากล้นเพื่อนตายไม่มี
 คบบัณฑิตไม่ผิดวิถี
 ตามวิธีแห่งสาธุชน
 ชอบบอวดฉลาดใจขาดกุศล
 หม้อแกงจนเหียนหักไป
 เค็มมันหวานเปรี้ยวจะเป็นไฉน
 บังตาบังใจให้หลงเลื่อน
 แต่ผู้มีตรจ้องคิดเชือดเงื่อน
 ตมเขเชือนไม่เตือนตัว
 ทิ้งทิ้งมีปัญญาท่วมหัว
 เพราะหลงลืมตัวสุดท้ายระทม
 ออกเภทราก็ต้องดลุม
 จะต้องระทมเช่นเรื่องนิทาน
 ที่ในเรื่องนี้ไม่มีแก่นสาร
 ขออวสานนิทานที่เอย

----- +++ -----

สังข์ทอง

บั้งร้อง : ยอดรัก สลักใจ

เชิดชูเชิดชูเชิดชูมาฟังกัน
เรื่องสังข์ทองผ่องใสภา
จะทำการเลือกคู่ครอง
แต่ละนางช่างประมัทราว
พวกผู้ชายเมื่อได้ฟัง
อยากได้นางไว้เคียงเบญ
ทั้งหกนางเสียงพวงมาลัย
แม่จนาคนสุดท้อง
บิดาแสนจะแค่นใจ
เกณฑ์ผู้ชายมาให้หมด
เหลือแต่เงาะป่าว่าบ้าใบ้
พระรจนาเห็นเงาะป่าใบ้
เห็นรูปทองอยู่ข้างใน
บิดาเห็นแล้วโกรธเคือง
จึงขับไล่ว่ารจนา
ไปอยู่ปลายนาเสียหมานาน
จึงถอดเงาะออกทันใด
ขอจบเรื่องพระสังข์ทอง

จะเล่นนิทานวรรณคดี
จับตอนรจนายอดคนารี
ถึงเจ็ดพี่น้องในวันนี้
เป็นบุตรสาวเมืองพาราณสี
วิ่งบ้างเดินบ้างไม่รอรี
เป็นบุตรเขยเจ้าเมืองสักดิ์
ให้กับทกชายที่ไซคดิ์
แม่จนาคนสุดท้องหาคู่ครองถูกใจไม่มี
เออมันเป็นอะไรลูกเรานี้
ให้ลูกจนาเลือกที่
ที่เป็นชายอยู่ริมวิถี
เสียงมาลัยให้ทันที
บุญสร้างไว้ให้เป็นคู่ชีวิต
อ้ออายุชาวเมืองทั้งธานี
กับเงาะป่าผู้เป็นสามี
ให้หนักสงสารแม่ทนต์ศรี
ให้เห็นเป็นชายผ่องใสภัก
ขาดตกบกพร่องขอโทษที่

หมาไล่เนื้อ

บ๊วยร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ข้าพเจ้านายไวพจน์
 แค้นองพิที่เคารพ
 ไบรด์เมตตาอย่าเพิ่งเบื่อ
 เป็นหมาใหญ่รับใช้งาน
 มั่นจัดการชานาญป่า
 เป็นนักล่ามานานปี
 มาวันหนึ่งจับหมูป่า
 หมูได้ทีหนีเข้าดง
 โดยหมานั้นพันสีกกร่อน
 จับไม่อยู่หมูรอดไป
 เวทนาหมาไล่เนื้อ
 ว่าข้าแต่นายพราน
 ด้วยกำลังและวังชา
 ไม่ปราดเปรียวเขี้ยวคลอนไป
 จงปลดเปลื้องความเคืองค้อน
 ข้าไม่เคยเลยซักที
 นิทานผู้มีสาระ
 ผู้ฉลาดต้องเฉลียว
 ทำดีมาห้าพันครั้ง
 พวกปากปลวกจวกกันอิง
 ท่านผู้ฟังครับท่านผู้ฟัง
 ว่าสำเร้เทศนา

ขอน้อมนตโดยนอบน้อม
 อุตส่าห์นั่งฟังนิทาน
 หมาไล่เนื้อของนายพราน
 เจ้าของบ้านเป็นอย่างดี
 นับเป็นหมาเด่นศักดิ์ศรี
 จนเริ่มแก่อ่อนเอลง
 แต่ที่ว่าไม่มันคง
 โดยหลครอดอย่างปลอดภัย
 พันสีกตอนจับหมูไว้
 ทิ้งให้หมาถุกค่าอาณ
 ปวดใจเหลือสุครำวราน
 จงงดใจเที่ยงคโทษภัย
 ของข้าหาเหมือนเก่าไม่
 ทิ้งตาหูไม่สู้ดี
 จงคิดย้อนเพียงแค่นี้
 จะพลาดพลั้งแม้ครั้งเดียว
 มีธรรมะควรวีตเห็นยว
 ความรู้สึกต้องลึกซึ้ง
 พอพลาดพลั้งลงครึ่งหนึ่ง
 ลืมความดีที่ท่านมา
 อนิจจังสังขารา
 ผมขอลาท่านก่อนเอย

เท่กาก็

ผู้แต่ง : พิพัฒน์ บริบูรณ์

ขับร้อง : น้าผึ้ง บริบูรณ์

น้องผึ้ง พังพังก่อมให้นอน
 จิมพลีวิมานมาดครุทสวาหนารถกาก็
 ครุทขึ้นเต๋นางข้าครุทก่อกรรมทำไม่สม
 คิดถึงจอมกษัตริย์พรหมทัตสวามี
 กาก็ไกลหัวแก่งเหลิ้อแต่กลิ่นกายหอม
 รักซ้อนซ้อนเป็นสองชายครุทครองสอง เป็นสาม
 กลางวันคนธรรพ์ขึ้นครั้นกลางคืนครุทขึ้นชม
 ทั่วหน้าจะว่านางก็กรรมสร้างนางใจเด็ด
 กามาเมสุมิฉา อนิจจาต้องขาดหาย
 ยอดเอ๋ย พ่อยอดรักผู้พิทักษ์ท้องราตรี
 มองหญิงในสิ่งคืออย่าได้มีริษยา
 น้องผึ้ง พังพังก่อมให้นอน

นอน นอน นอน น้องผึ้งเชษฐาลัยสบาย
 เพลินไปให้ยินดีแต่กาก็มีแต่ตรม
 เมามัวชั่ว โสम्मจุนางจมอเวจี
 อยู่พาราณสีบ้านจะนั่งครอมตรม
 คงกอดหอมนอนนอตรอมถุกกลิ่นหอมตรอมใจตาย
 คนธรรพ์ปล้นรู้ความกลับติดตามมาให้ตรม
 รักข้าข้ารักชมกาก็ตรมอารมณ์ตัว
 แท้ตนเป็นคนกลัวแต่ทำชั่ว เพราะแรงชาย
 หิริต้องละลายเพราะสองชายบนจิมพลี
 อย่าว่าโถมกาก็นางไม่มีเจตนา
 วิचारณ์ด้วยปัญญา เลิกนินทาหากก็เอ๋ย
 นอน นอน นอน น้องผึ้งเชษฐาลัยสบาย

----- +++ -----

เห่ครุฑ

ผู้แต่ง : บุษสม อัยธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

บางหลังยังมีครุฑ
 ยังอยู่ถิ่นฉิมพลี
 เป็นเพื่อนของกษัตริย์
 เจ็ดวันต้องบินไป
 นาคีสัทนธร
 วันหนึ่งจึงครุฑทา
 ศรรักปักใจครุฑ
 บินพามาฉิมพลี
 คิดชั่ว ไม่กลัวบาป
 กาเมหมกอบาย
 เมียใครใครก็รัก
 กาโมครุฑโสมม
 แต่ครุฑไร้หิริ
 แรงโลมโฉมกาก็
 เป็นคนเตือนตนได้
 เพื่อนเราอย่าเผลวเรื้อน
 เป็นเพื่อนพรหมทัต
 ลักเมียของเพื่อนมา
 ฉิมพลีทนอฉิมพลี
 กาก็ผู้มีกรรม

มีฤทธิ์ฤทธิ์เกินปักษี
 สมญามีว่าเวนไตย
 พรหมทัตผู้ทรงชัย
 ให้เพื่อนเห็นเล่นสกา
 ถูกครุฑต้อนเป็นภักษา
 เล่นสกาพบกาก็
 ยังไม่หยุดครุฑพาหนี
 โดยไม่มีความละอาย
 โลภก็อาบใจหยาบคาย
 เสียเชิงชายรักขุ่ม
 เพราะหมายจกัสู่สุขสม
 จะต้องจมอเวจี
 ขาดสติริบศี
 โดยไม่มีธรรมะเตือน
 ตนเตือนใจใครจะเหมือน
 อย่าทำเหมือนเช่นครุฑทา
 ยังคิดตัดลิเนหา
 ใจหยาบซ้าสาระยา
 ก่อนเป็นที่สุขเลิศล้ำ
 มาชอกช้ำบ้านฉิมพลี

เห่จิมพลี

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

ขับร้อง : พร ภิรมย์

<p>(สร้อย) น่องนอน นอนหนักพื่อนนอน นอน นอน นอน น่องนอน จะกล่อมให้นอน จิมพลีพิมานมาศ เว้นไต่ยให้ยินดี สองสุขสองสวาท สองสนิทสองชิตชม นพแนบนวนนางนอน ชื่นชื่นวันวิษุขีวี สถานชานไกรลาส พระสุเมรุค้อยเอนลง นาคีสีทันดร กระเทือนถึงบาดาล ราหูจับจันทรธา ราหูอมสมฤทัย อสนีบาดพาดสายฟ้า ราหูอายุคลายจันทร นาคี เริงสาคร แผลงฤทธิ์พันพิชพลัน ยอดเอ๋ยแจ้ยอดรัก หลับตาอย่าพาทิ ตักพินแทนหมอน โปยกัยไม่แผ้วพาน</p>	<p>สุดสวาทนาคากี ปรีดาแนบแอบนางชม แสงโสมสาดแสนสุขสม สองภิรมย์สมฤทัย กางสองกรโอบกาก็ แนบจิมพลีหลับไม่ลง พิศวาสประหลาดหลง ทอดยอดตรงหิมพานต์ เริงสาครกระฉอกจัน แผ่พังพานเข้าถ้าไป สู้ฤทธิ์ราหูไม่ไหว ไม่ยอมให้พระจันทร์จร ต้องภูพาน้ำสิงขร สุดอวรณ์อาลัยจันทร กล่อมใจตัวกลัวสบรรณ หนีสบรรณเข้าจิมพลี ผู้มีพักตร์ผ่องใสก็ พังเสียงพ่อย่าราคาญ ทิชัมพรแทนมุ้งม่าน หลับสำราญคังจิมพลี (สร้อย)</p>
---	--

แหล่งกัณฑ์ ชาลี (ตอน 1)

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ผู้ร้อง : ทศพล หิมพานต์

จะกล่าวถึงกัณฑ์กับชาลี
 ตาเตือนตีให้ควนเดิน
 กระทบกระเป๋ยระหกระเหิน
 เสด็จเดินตามชาลี
 นื่องเดินไม่ไหวแล้วนะพี่
 นื่องย่างเท้า นื่องย่างเท้าก้าวไม่ไหว
 นื่องหิวน้ำชาอยากนม
 ชาลีจึงปลอบแม่กัณฑ์
 พี่จะอุ้มก็อุ้มไม่ไหว
 ถ้านื่องม้วยพี่ก็จะม้วย
 เราพี่น้องทั้งสองศรี
 เราเคยพรากรลูกนกจกลูกกา
 ต้องจากมารดาแต่ยังเยาว์
 กัณฑ์หาสนองพระเสาวนีย์
 แม่ไม่เห็นลูกคงจะเศร้า
 แม่เคยชมลูกผูกใจรัก
 ถึงชมคนอื่นคงไม่ชื่นหัวใจ
 คงจะกำก้องและร้องเรียก
 อาตุดินแทบสิ้นชนม์

ชชกชราพาจรลี
 กัณฑ์หาน้อยระห้อยระเหย
 ฝันพระองค์ทรงดำเนิน
 สะอื้นอ้อนให้อ่อนใจ
 โอ้ เชษฐาพี่ชาลีบาทน่องนี้เจ็บระบม
 หากฝันเดินไปก็คงจะล้ม
 ร่างกายระบมแทบจะบรรลัย
 โอ้ นื่องจำอย่าร้องไห้
 เพราะแต่ใจร้ายมันคอยจะตี
 จะขอตายด้วยแม่คูชีวี
 กรรมเรามีนะแก้วตา
 กรรมสนองทั้งสองรา
 กัณฑ์หาสนองพระเสาวนีย์
 แม่มีตรีแม่ทูลเกล้า
 แม่คงหงอยเหงาเศร้าพระทัย
 คราวนี้แม่จักได้ชมใคร
 เหมือนหนึ่งได้ชมลูกตน
 เสียงพรากรเพรียกในไพรสมถ์
 แม่คงทุกข์ทนนำเวทนา

----- +++ -----

แหล่งกัณฑ์ ชาลี (ตอน 2)

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ขับร้อง : ทศพล หิมพานต์

ชุกชีชาติแก่ฟาดด้วยไม้
 ร้องอีกหรือนี้ เอ็งมันตื้อหนักหนา
 แสนส่งสารชาลีกัณฑ์
 ช่างสุดแสนจะทุกข์ระทม
 เดินเหินเยาะเหินกระเส้าเสียด
 ห้อยโหนโยนตัวร้องเรียกขวัญไว้อย
 สองพี่น้องสยงเกล้า
 แสนส่งสารกัณฑ์ชาลี
 กัณฑ์เห็นเจ้าหงส์ทอง
 จึงร้องสั่งหงส์เหมรา
 ตัวฉันหรือชื่อกัณฑ์
 ขอสั่งยุบลถึงชนนี้
 โลहितไหลลงหยดย้อย
 มิได้กราบลามารดาเลย
 เห็นโนรีเห็นโนรีจับกิ่งรัง
 ถ้าหากแม่ฉันตามมา
 ลูกแลหาแลไม่เห็น
 แม่ไม่มาตั้งตาคอย
 สาลิกานะภมรมแม่มีตรี
 อย่าให้หลงทางไปเสียเลย

เอ็งยังร้องให้กันอีกหรือหา
 ตาเต่าชราแก่ตีระบม
 หัวตีควาถาลล้ม
 เจ็บระบมเพราะพราหมณ์มันโบาย
 สดับสำเนียงชนะนี้ไทย
 แล้วชวนไทยสำเนียงชนะนี้
 ตาพราหมณ์เต่าแกโบายที่
 ร้องสั่งชนะนี้ว่าเวทนา
 บินลอยล่องอยู่กลางเวหา
 ว่าพี่หงส์จำจงปราณี
 พระเชษฐาชื่อชาลี
 ตาแก่ตีไม่หยุดเลย
 น้ำสั๊กหน้อยไม่ได้เสวย
 กรรมลูกเอ๋ยได้ทำมา
 กัณฑ์น้อยสั่งพี่โนรีจำ
 บอกว่ากัณฑ์ตั้งตาคอย
 น้ำตากกระเซ็นลงหยดย้อย
 เคยเลี้ยงลูกน้อยประคองเชย
 ว่ามาทางนั้นพี่เอ๋ย
 ขุนทองเอ๋ยจงโปรดปราณี

เพลงก่องข้าวน้อยฆ่าแม่

ผู้แต่ง : พงษ์ศักดิ์ จันทรวงษา

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

<p style="text-align: center;">๗ ลุ่มน้ำขี้ถินนพอง</p> <p>มีองค์พระธาตุที่คนบูชา ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ได้ตาย โมโหทนต์เห็นตะวันสงลอย ส่วนแม่ผู้เฒ่าเฝ้าเฝ้าวิงย้า ห่วงลูกขี้หิวรีบลิ่วแล่นมา หาทองเอ๋ย หาทองเอ๋ย เอ้อ เอ้อ เอ๋ย เอ๋ย แม่มาแล้วข้าวกับแจ่วบั้งไก่อั้งฮ้อน มากินสาวย่ามั่วแง่งอน</p> <p style="text-align: center;">ทอง โมโหลูกโผขี้ขมา</p> <p>กหิวแทบตายไถนาหลายแปลง ข้าวก็เอามากองน้อยน้อย แม่บอกก่องน้อยก็หยัดจนแน่นใน ลูกหล่ำแม่เอ๋ย อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ เลือดแม่หยดเต็มพื้นพสุธา ก่อนมันตายให้ใช้ค่าน้ำนม พวกเราจึงเห็นอยู่ทุกวันนี้ ไอ้ ไอ้ ไอ้ย้อ อ้อ อ้อ อ้อ</p>	<p>หมู่บ้านคาดทองก่อตั้งนานมา ขนานนามว่าธาตุก่องข้าวน้อย ทิวจนตลายไถนาเอื่อย้อย ฮีตฮีตรอคอยแม่บ่เอาข้าวมา จนหัวคะมาตคั่นแทนหา จนจะถึงปลายนาอยู่ท้ายปลายดอน แม่มาแล้วข้าวกับแจ่วบั้งไก่อั้งฮ้อน กินข้าวก่อนเคดมันสายพอแเฮง งุ่นง่านขี้หน้าสองตามันแดง แทบจะลงแดงมึงมั่วทำอะไร พอน้ำย่อยกุดได้จั่งได้ กินเกิดดวงใจอย่าโมโหโกรธา ทองคว่ำไถไล่ตีแม่ชีวิตแม่ถึงแก่กรรม ทกทั่วหน้าว่าบักทองทรพี ให้มันก่ออิฐถมองค์เจดีย์ นั้นแหละเจดีย์บักทองมันฆ่าแม่ นั้นแหละเจดีย์บักทองมันฆ่าแม่ นั้นแหละเจดีย์บักทองมันฆ่าแม่</p>
---	---

แห่ขี้เฒ่าใจบุญ (ตอน 1)

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ขับร้อง : ทศพล หิมพานต์

จะขอสาธกยกนิทาน
 โลกเกมธรรมปราปรา
 เมื่อครั้งกระโน้นมีคนขี้เฒ่า
 กินแล้วขยันงานการไม่ท้อ
 กินเหล่าต่างน้างานทำไม่ท้อ
 พอตื่นลืมตาก็ว่าทันที
 ผุงปลาจับทำบาปสร้างบุญ
 พ่อเจ้าประคุณเฒ่าวันยันค่ำ
 เฒ่ามีศีลธรรมประจำใจ
 บางทีล้มราบนั่งกราบล้มหงาย
 ขอให้ฉันได้ไหว้พระก็แล้วกัน
 ใสบาตร เป็นกิจประจำวัน
 แกนั่งหน้าบ้านกินเหล้าคอยรอ
 ถึงจะมีเฒ่าบุญทานไม่ท้อ
 ลูกเมียแกก็อยู่ดีอุดม
 กินเหล่าเฒ่าหง่าไม่เซไม่ล้ม
 มือไม้ประดมไหว้อย่างแนบเนียน
 ยามพระเทศน์เพราะเสนาะเสียงดี
 เบิ่งก็เล็กเบิ่งก็ใหญ่ควักเอาไปติดเทียน

มีมานมนานเล่าขานกันมา
 ขอยกขี้เฒ่ามากล่าวไม่รีรอ
 แกกินเสียเฒ่ามอดอรอ
 ลูกเมียแกก็อยู่ดีกินดี
 เฒ่าตอรวอทุกวันทุกวี่
 งานการแกมีแรงรับกระทำ
 ผุงปลาจับทำบาปสร้างบุญ
 ไม่เบียดเบียนใครให้ชอกให้ช้ำ
 ไม่เฒ่าเกะกะแหมแจอพระนั่งกราบ
 จะล้มหงายหลังก็ช่างเป็นไร
 ถึงยามตรุษสารทเข้าวัดเป็นนิจ
 ลูกเมียตื่นเข้าคดข้าวใสบัน
 พอพระถึงบ้านแกคว่ำขันข้าว
 ไนถิ่นถ้วนนั้นเขารู้กันพอ
 วัดไหนมีเทศน์เกไปฟังธรรม
 ขวดเหล้าแอบหลังนั่งวางอารมณ์
 ยามพระเทศน์เพราะเสนาะเสียงดี
 แกลูกเรื่อรีควักเบิ่งก็ไปเหรียญ
 มโนจาเนียรฟังเทศนา

----- +++ -----

แม่
ແລ້ວແມ່ໃຈບູ (ตอน 2)

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ผู้ร้อง : ทศพล หิมพานต์

บุญทานเกตุมาโดยไม่พัก
รูปร่างก็สวยซ้ารวยกว่าเขา
ลูกสาวข่อยไปไหนเขาก็ว่า
พ่อเองกินเหล้าไม่เอาไหนเลย
วันไหนไม่ละวันพระไม่ว่าง
กลางวันไม่ว่างกลางคืนยิ่งว่า
ลูกสาวก็ไต่หน้าไซ้บูช่า
หนุ่มหนุ่มเขาจะมาขอเขาตีว่าพ่อขเมา
พ่อเลิกกินเหล้าเสียที่เป็นไร
อย่าห้ามพ่อเลยพ่อกินมาหลาย
เขากินยาเลือดละลายผสมสุรา
คิดเหล้ามาตั้งแต่ยังไม่ลืมตา
พ่อดื่มสุราพ่อดับอารมณ์
ถ้าหากว่าขุ่นก็ขอให้ขม
พ่อดับอารมณ์ของพ่อไปพลาจ
เรือนชานพ่อสร้างใหญ่โตกว่าใคร
จะมาดูหมิ่นขเมาทำไม
กินแล้วพ่อก็ไปลกเอ๋ยทำงาน
กินแล้วนอนเหยียดขบ้เกียจขบ้คร้าน
หากเมาแบบนี้พ่อเอง

แกมีลูกรักกำลังเป็นสาว
แต่พ่อกินเหล้าไม่เอาไหนเลย
พี่ป้าน้ำอาบอกว่าหลานเอ๋ย
วันคืนไม่เคยจะสร้างซา
กลางคืนไม่สร้างกลางวันไม่ซา
กินแต่สุราไม่สร้างไม่ซา
ควรจะเลิกเลิกกันเสียที่เรื่องเหล้า
หนุ่มหนุ่มเขาจะมาขอเขาตีว่าพ่อขเมา
ฝ่ายพ่อได้ฟังจึงอ้ำไอรูเอ๋ย
กินมาตั้งแต่แม่ของพ่ออยู่ไฟ
พ่อเป็นทารกคูดเลือดคอกแม่
พอเติบโตใหญ่ได้ภรรยา
ถ้าแม่ไม่ไส้ก็ขอได้จุ่น
ถ้าไม่ได้หวานพอบานลูกพรม
ถึงพ่อกินเหล้าก็มีข้าวเต็มจาน
พวกไม่กินเหล้ามากู้ข้าวพ่อไปกิน
ถึงพ่อกินเก่งพ่อดื่มเองก็ได้
กินเหล้าอย่างพ่อใช้ว่าขี้เกียจ
บางคนเมามาพาลด่าชาวบ้าน
ไม่เอา

แหล่งขุนช้างขุนแผน (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : สันต์ ศิลปะสิทธิ์

ขับร้อง : ชินกร ไกรลาศ

มาฟังผมเล่า เรื่องขุนช้างขุนแผน
เป็นเรื่องจริงจริงที่อิงประวัติศาสตร์
ขุนศรีวิชัยกับนางเทพทอง
พันสอนโยธากับนางศรีประจัน
ส่วนขุนไกรกับนางทองประศรี
เขาอยู่สุพรรณบ้านท่าสับเบี้ย
ถึงคราวเคราะห์กรรมของท่านขุนไกร
มีหมายมาให้ท่านขุนไกรนั้น
สั่งให้ตั้งค่ายล้อมกระบือ
ฝ่ายขุนไกรไล่กระบือมากมาย
พระทรงพิโรธลงโทษประหาร
เว้ยเว้ย เร็วเข้าให้เจ้าตำรวจ
ฝ่ายทองประศรีจึงหนีชมชาน
เดินเท้าถึงเมืองกาญจน์
หลายปีผ่านไปแม่ทองประศรี
ให้เรียนคาถาที่วัดส้มใหญ่
วัดป่าเลไลยก์ใคร ๆ ย่อมรู้
วันสงกรานต์เฒ่าแก้วก้าวขึ้นธรรมาสน์
เฒ่าแก้วร้องเพลงกัณฑ์มัทรี
นางพม่อมแต่แล้วแก้ผ้าห่ม
ฝ่ายขุนช้างทำทางเจ้าชู้
เฒ่าแก้วได้เห็นใจเตนพิโรธ
ตั้งแต่นั้นใจสั้นระริก
วอนแม่ขอเมียได้เสียกับแม่พม่อม
ร่วมสุขสมสู่อยู่มาไม่นาน
รับราชการช่วยงานบ้านเมือง
พ่อพลายลาพม่อมนี้มนงค์
ไปเป็นทหารตามกาลเวลา

สองคนคู่แค้นแม่พม่อมพิลา
ครั้งกรุงศรีมีอำนาจในพระพันวษา
เป็นพ่อแม่ของขุนช้างจอมช่า
ลูกสาวเขานั่นชื่อแม่พม่อมโสกา
ลูกชายเขามือช้อพลายแก้วคนกล้า
สามคนหัวเนี้ยเป็นเพื่อนบ้านกันมา
กลางบอเกทภัยต่าง ๆ นานา
รับเสด็จที่สุพรรณพระประพาสป่า
มันต้องต้อนรับให้ดูเห็นเต็มตา
แต่ไม่เข้าค่ายหนีไปต่อหน้า
ให้เอาไม้เสียบทวารจมนรณา
ริบทพยัคฆ์ให้รวดอย่าได้รอช้า
พาพ่อพลายจากบ้านดินตันป่า
เป็นหมู่บ้านใหญ่ชื่อบ้านเขาชนไก่อาศัยอยู่มา
บอกลายแก้วลูกนบวชดีกว่า
ตำราพิชัยเลิศล้ำมนตรา
ว่าขรวิฑูรย์มียอดคคาถา
เทศมหาชาติแทนท่านขรวิฑู
ตอนบทโศกก็จับใจสีกา
ด้วยความชื่นชมเสงหา
เอาผ้าแพรวางคู่เป็นปริศนา
แต่เก็บความโกรธไม่ออกนอกหน้า
ชานกระชิกจึงขอลาสึกขา
ขุนช้างเก็กช่อมดช่อมพม่อมพิลา
เมื่อชาติต้องการจึงขึ้นอาสา
กำลังมีเรื่องต้องแก้ปัญหา
ตามประสงค์ขององค์ราชา
ยังมีตอนหน้าโปรดฟังต่อไป

แหล่งขุนช้างขุนแผน (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : สันต์ ศิลปะสิทธิ์

ขับร้อง : ชินกร ไกรลาศ

ฝ่ายขุนช้างก็ยังเวียนแวง
เห็นใจข้างบ้างนะแม่ทูลหัว
นางพิมคำว่าจะไ้ไปนั่ง
ฝ่ายขุนช้างจึงวางอุบาย
นางพิมเปลี่ยนชื่อคือแม่วันทอง
ขุนช้างวันทองจึงต้องแต่งงาน
บอกว่าพลายแก้วตายแล้วนะลูก
พลายแก้วไม่ตายกลายเป็นขุนแผน
ไ้ไปพักกลับมาเสียเมีย
จะทวงเมียคืนจากไ้ข้างเถื่อน
ไ้ข้างเลวทรามในเรื่องความรัก
วันทอง สายทองและน้องบัวคลี่
มาแย่งวันทองซึ่งเมียของฉันท
ขุนช้างเครียดแค้นว่าขุนแผนเจ้าเล่ห์
จะไปฟ้องร้องพระเจ้าแผ่นดิน
ครั้นพระองค์ทรงประทับที่ห้อง
ตกลงเราจะชำระความให้
วันทองตรงไ้ศกศัลย์รำพันว่าท่านเจ้าข้า
ขุนช้างนี้ก็น่าสงสาร
พระองค์ทรงฟังพลันโกรธกริ้ว
หน้อยแน่ะ วันทองอีนางสองผิว
เสนาอำมาตย์พวกราชทัณฑ์
อันหญิงสองผิวและชายสามโบสถ์
ไ้ วันทองตรงไม่ถึง
ขุนช้างหม่นหมองร้องไห้โฮ
หญิงก็ร้ายชายก็ชั่ว
อย่าเอาเยี่ยงอย่างในทางไม่ดี

พูดเลื้มพูดตะพิมจะพิมจำ
เอาพี่เป็นผิวสบายเสียกว่า
ข้างพูดไม่เกรงน้กเลงหน้าหนา
บอกว่าพ่อพลายตายเพราะถูกฆ่า
ขุนช้างได้ช่องจึงย่องเข้าหา
ยายศรีประจันนั้นให้ทำ
หลักฐานกระดุกขุนช้างเอามา
ปราบแคว้นเชียงใหม่จึงไ้ยศฐา
ขุนช้างได้เสียกับเมียของข้า
เพื่อนเราเผาเรือนทำเหมือนหมุหมา
ขุนแผนออกหักจากภรรยา
อีกทั้งยังมีนางแก้วก็ริยา
ไ้ข้างตกมันมันไม่ไ้หน้า
เป็นทำเสน่ห์ให้พิมรักนี้หัว
ให้ทรงตัดสินวันทองของข้า
เรียกขุนทั้งสองให้เข้ามาหา
วันทองสองใจเลือกใครกันหนา
ขุนแผนก็แสนจะรักมีอาจหักให้โรยรา
โปรดประทานพิจารณา
พวกขึ้นคั่นงิ้วฉันทไม่ไ้หน้า
อุบาทว์ชาติชั่วขอบมั่วกามา
อีนางวันทองต้องเอาไปฆ่า
สมควรลงโทษใจโจดชั่วข้า
เป็นลมล้มตังก่อนจะถูกฆ่า
ขุนแผนร้องไ้ ไ้วันทองจำ
บาปกรรมคิดชั่วชาตินี้ชาติหน้า
วันทองชื่อนี้เป็นตัวอย่างเอย

แหล่งเจ้าจากพิมพา

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ขับร้อง : ทศพล หิมพานต์

จะสาธกยกเป็นกลอน
พระแสนอาลัยแสนอาลัยเสียดายยิ่ง
แต่ถึงอย่างไรก็ตัดใจจากน้อง
ใครหนอจะงามเท่าพมื่อน้อง
ไอ้ราหลของบิดา
ไอ้พมเจ้าพกาแก้ว
อีกสักเมื่อไรถึงจะได้เจอจะเจอ
ครั้นจะขยับเข้าไปรับขวัญ
จึงคิดขึ้นได้ว่า ไม่สมควร
พระมายืนเล็งเพ่งพินิจ
นึกเกรงทรมานขึ้นจะตื่นขึ้นมา
ค่อยค่อยอิงแอบเข้าไปแนบข้างข้าง
จะถูกตัวตนั้นก็จิตใจจริง
จนเรไรเร่งหรั่งเร้า
เสียงไก่แก้วแว่วกังวาล
ค่อยแตะค่อยต้องสิ่งของสงวน
ยังเต่งยั้งตึงไม่ตกไม่ต่ำ
รักเมียรักบุตรสุดแสนอาลัย
สองผักสองฝ่ายพี่ได้แต่แลแลแล

จับเอาตอนเผยมาท่อง
สงสารจริงจริงแม่พมื่อน้อง
เพื่อบรรพชา
พระมายืนมองยิ่งเส่นหา
อีกนานชื่อนานกว่าจะพบเจอ
ไก่ขันแล้วต้องลาก่อน เนื้อ
ไกลไม่อยากจากเธอแม่น้องเนื่อนวล
ให้คืนให้คืนถ้อยโหยหวน
เดี๋ยวจะเสียส่วนคาบบรรพชา
หมายใจจุมพิตที่ตรงพักตรา
พระจนปัญญาเสียจริงจริง
หมายจะหอมบรวงแม่น้องหญิง
พระองค์หนึ่งนั่งอยู่เป็นนาน
อากาศก็หนาวอกสะท้าน
เวลาประมาณได้สองยาม
อย่างนี้เมื่อนวลไม่ชอกไม่ซ้ำ
หัวใจวาทวมเมื่อยืนเล็งแล
จะตัดสิ้นใจทางไหนกันแน่
ตัดใจแล้วแนบขอลาแล้วแม่พมพา

แหล่งเจ้าแม่กวนอิม (ตอน ๑)

ผู้แต่ง : จินดา ลัมสุต

ผู้เรียบเรียง : ชินกร ไกรลาศ

ขอเล่ากล่าวประวัติโพธิสัตว์พระกวนอิม
 จีนฝ่ายมหายานนับถือกันเป็นหนักหนา
 จะเล่ากล่าวให้ชัดพุทธศาสนากล่าวขาน
 มหายานกว้างขวางล้วนสามารถพันสัตว์ทั้งหลาย
 ไม่ยอมถึงซึ่งล่อหลอหรือทรุดตัว
 แบบไทยใจคับแคบรับเข้าแนบอรหันต์
 ครั้งนั้นเมื่อกษัตริย์คิดมุ่งมาดอย่างใหญ่หลวง
 อยากเป็นจักรพรรดิเห็นอกษัตริย์ยังยงศฐาน
 มารวมร่วมในหลักอาณาจักรแห่งชั้น
 ยกย่องเป็นเขยขัตติยประทานซึ่งลูกสาว
 เมี้ยวชานองค์ที่สามเธอนั้นงามอย่างเหมาะเหม็ง
 ไม่ยอมจะมีคู่จะขอยู่อนาถา
 เมี้ยวจงพระราชพาหิธิตามารศรี
 เรานี้มีมุ่งหมายเลือกผู้ชายให้เป็นผู้
 เจ้าหน้าทีเอาตัวไปโดยเร็วไวอย่าได้ช้า
 จงบอกเจ้าอาวาสข้าสั่งขาดอย่าส่งสาร
 อย่าให้ใครช่วยเหลือแม้ไม่เชื่อสิ่งห้าม
 ด้วยเดชแห่งบุญนางสร้างมาแต่หนหลัง

ทรงใจงามพราวพริ้มดวงพักตร์อ้อมด้วยเมตตา
 เป็นผู้กรุณาพิศตาในสันดาน
 ทางฝ่ายชาวจีนนั้นเขาถือนั่นกันทั่วไป
 ให้พ้นจากอบายด้วยน้ำใจเอื้ออารี
 เป็นผู้ชัดโพธิสัตว์ดีกว่าลี้ล้นนิพพาน
 ตัวใครก็ตัวมันพินยานกันทั้งปวง
 มีจิตคิดเชื่อดวงนามเมี้ยวจงพระราช
 รวมแคว้นแดนพาราที่ว้าฉาเขตแดนดิน
 ขุนศึกใดใจมิพิชนะสิ้นมาทูกคราว
 สองคนเป็นสองคราวเมี้ยวเสียงเล่าอีกเมี้ยวแจ้ง
 ชัดข้ออลเวงโดยไม่เกรงพระอาญา
 ขอบวชด้วยศรัทธาบรรพชาเป็นแม่ชี
 พิโรธตั้งอัคคีมันอวดดีไม่เกรงก
 ต้องทำเป็นให้มันรู้ที่มันหลู่คำบัญชา
 พาไปยังวัดวาทรมาเสียให้อาย
 ใช้งานหนักให้กวาดลานทั่วสถานเขตอาราม
 หากกร้เนื้อความโทษจะลามจงระวัง
 เทวบุตรได้ฟังพากันหลั่งน้ำตานอง

แหล่งเจ้าแม่กวนอิม (ตอน ๒)

ผู้แต่ง : จินดา ลัมสุต

บับร้อง : ชินกร ไกรลาศ

พวกเราเข้าช่วยนางให้คลายห่างความหม่นหมอง
 เทวัญช่วยบันดาลปรากฏการณ์เป็นลมหมุน
 เช่นนี้ทุกวี่วันเมี้ยวชานนั้นค่อยสขุษา
 เมี้ยวจวงพระราชาพระบิดาผู้ใจหิน
 แก่ล้งมันอย่างยั้งยวดมันกลับอวดสมม่งหมาย
 จาเป็นจะต้องฆ่าล้างชีวาให้อาสัญ
 เมี้ยวชานมันอยู่วัดเอาแพรรัดที่พระศอ
 สงสารมารศรีควรหรือที่ดับสังขาร
 นางสร้างทางกุศลปลีกกายตนออกหลักหนี
 ฤกรัดคอกก็ทำเฉยไ้อั้ทรามเขยเม่งามข่า
 ลมอัสสะบัสสาสะขาศระยะก็มีตหน้า
 ฟ่ำสลัวม้งมีดหมคกาลปรากฏให้เสียขวัญ
 เมื่อผ่านกาลเลยล่วงองค์เมี้ยวจวงผู้เป็นใหญ่
 ผลกรรมมานาคลฆ่าผู้คนมากหนักหนา
 ตีฆ้องร้องประกาศประชาราษฎร์ทุกแห่งหน
 พบภิกษุเข้ารูปหนึ่งรูปร่างผึ่งท่าอาจหาญ
 ไรคนไรคเวรกรรมทางเตียวทำให้โรคหาย
 พระแม่กวนอิมพระทัยดีเป็นหนักหนา

รองรับประทับประคองอย่าให้ต้องโทษทารุณ
 ไปไม้สิ่งปฏิกุลค่อยสิ้นสูญสะอาดตา
 บำเพ็ญภาวนาด้วยศรัทธาไม่ราคน
 ฟังกล่าวข่าวไต่ยินนางเมี้ยวชานมันสขุษา
 เหมือนหนึ่งมันทำทายให้อับอายหน้าพ้อมัน
 จึงสั่งราชมัจจงไปกันอัยารอริ
 ให้ตายโดยผูกคอตึงศพล่อให้แรงกา
 ลูสร้างพรหมจรรยาพระกามามาบวชชี่
 เพื่อพันบ่วงโลกีย์ควรหรือมีอดีตกรรม
 นุชสดีระลึกธรรมจิตตีมด่าสรณา
 ระทวยองค์อ่อนลงมาชบพิทตราสิ้นลมปราณ
 เสือโคร่งจากอรุณอัศจรรย์คาบศฟไป
 เป็นโรคเรื้อนทั่วพระกายโรคมมากมายเข้าปีทา
 ต้องทุกข์ทรมานอันแสนสา เกิดแก่ตน
 หมอวิเศษหาสักคนช่วยให้พ้นทรมาน
 เข้าเฝ้าตรวจอาการตรวจแล้วท่านอภิปราย
 ต้องดวงตางวนอิมไซรี่เอามาใช้ประกอบยา
 ทูลขอสองดวงตางจะได้อมาอย่างง่ายคาย

ແຫ່ງເຈົ້າແມ່กวนอิม (ตอน ๓)

ผู้แต่ง : จินดา ลัมสุต

ผู้ร้อง : ชินกร ไกรลาศ

ท่านสถิตอยู่จาพะนะน้ำไฮ้เกาะทะเลใต้
 เมี้ยวจวงทรงพิงความถูกต้องตามพระประสงค์
 ทูลขอต่อเทวีมิได้มีนิษฐา
 ดวงตามหาโชคที่เรือนโรครักเสื่อมหาย
 คิดการอันร้ายยิ่งคิดจะชิงสิ่งที่หวัง
 สองเขยชักอาวุธตัวแข็งคุดตั้งซากผี
 พระภิกษุท่านเอื่อนกล่าวตัวของเราชื่อชินใจ
 บัดนี้สิ้นภาระตัวเราจะลาไปก่อน
 พุดแล้วก็หันกลับร่างท่านวัภักจางหาย
 เมี้ยวจวงหายเรือนโรครทวนวิโยคหนึ่งถึง
 ทุกข์โศกด้วยโรคร้ายแล้วแพ้พ่ายแก่สังขาร
 ควรหรือที่ตัวเราจะมาเฝ้าห้วงทรัพย์สิน
 มีพระราชโองการให้รู้กันทั่วกรุงศรี
 จิตเรือเพียงเฉพาะมุ่งสู่เกาะทะเลใต้
 เข้าเฝ้าพระกวนอิมดวงพักตร์อ้อมนำพิศวง
 ผิวสะอาดดั่งผ่องผุดเกินมนุษย์เปล่งสีสัน
 เกิดศรัทธาปะสาทะมีมานะอย่างแน่นหนา
 เน้นนานกาลเวลาศาสนาไม่เสื่อมสูญ

ส่งคนลงเรือไปก็จะได้ตั้งใจจง
 เล่าลัดตัดความลงจับตอนตรงขอดวงตา
 ทรงสละสองดวงตาเพื่อบิดาสุขสบาย
 มีเหตุอันวุ่นวายสองลูกขายรวมพลัง
 ยึดราชบัลลังก์ปรากฏร่างพระทันที่
 เรี่ยวแรงก็ไม่มีเอ๊ะเรานี้เป็นอะไร
 ลูกศิษย์กวนอิมให้มาตีร้ายคลายอวรณ์
 อย่างก่ออริกรรมให้เดือดร้อนจะถึงตาย
 ลูกเขยหรือลูกขายจงนงายยืนตลิ่ง
 นิ่งของกุนของมิงพา เครียดขี้ร้อนรำคาญ
 เหมือนเดินเคนกันคารล้นลมปราณถมแผ่นดิน
 เมี้ยวชานคือกวนอิมเธอละเส้นทางโลกีย์
 เราสละบัลลังก์นี้ไม่โยดสีบต่อไป
 คำเนนเดินทางไกลถึงน้ำไฮ้ตั้งใจจง
 งามประเสริฐเลิศอนงค์จนวนงงตลิ่งจัน
 แสงขาวเหลืองเรือเรื่องพลันแผ่ซาบชานจากกายา
 ยกหัตถ์ขึ้นวันทานี้แหละหนาบาบแพ้บุญ
 ศรัทธามาเพิ่มพูนตามรอยบุญอุบอุ่นใจ

ແລ່ງໃຈໂຈຣ

ຜູ້ແຕ່ງ : ບຸນສົມ ອຍຸຣິຍາ

ບັ້ງຮ້ອງ : ພຣ ກິຣມຍ໌

ພື້ນຮ່ອງຈຸນັ່ງພັງເພລງໃໝ່

ມີໂຈຣໂປຣທີ່ໃຈພາລ
 ຕຣະເວນບກຕຣະເວນນ້ຳ
 ລູກສາວເສຣສຸໂສກາ
 ດ້ວຍບຸພເປັນນິວາສ
 ດິດສິນບນໂຈຣພັນໂທຍທັມທ໌
 ນາງຮັກໂຈຣຈນຸທັມ
 ດ້ວຍສັນດານພາລະຍາ
 ລວງເມີຍຂຶ້ນເທວາລັຍ
 ເພີ່ງຮຸ້ນຮຸ້ນສມັບຕິເມີຍ
 ເຫັນເມີຍເຜລອ໌ກໍມີດຜາງ
 ຍືນຕຣະທຸກຕກຕະລິງ
 ນາງສະອັນສ້າອອຍອ້ອນ
 ຂອຣ່າຍຣ່າເພຣາະຣ່າເຣີຍນມາ
 ໂຈຣກັກບຸພະເຜລອອນຸຖາຕ
 ນາງຮ້ອງຣ່າທ່າລວດລາຍ
 ຄູກນາງຜລັກຕກູຜາ
 ໃຫ້ທຸກບໍ່ແກ່ທ່ານທຸກບໍ່ນັ້ນຕິງຕອນ

ໄວ້ເຕືອນໃຈແລະວິຈາຣຸ້ນ
 ຈະຖືກປຣະຫາຣດ້ວຍອາຖາ
 ຕຣບເຄຣື່ອງຈອງຈາທຣມາ
 ເກີດເມຕຕາໂຈຣອາຣຣຸ້ນ
 ແຮງສວາທຸວິລສວຣຣັດ
 ຈນໄດ້ກັນໂດຍແຮງກຣຣມ
 ແຕ່ໂຈຣໂປຣໃຫ້ເຫັນບ້າ
 ບາດສິລຣຣມໄມ່ຮັກເມີຍ
 ເຜລອເມື່ອໃດຈະຜ່າເສີຍ
 ທ່າຄອເຄລີຍເດີນເຄລ້າຄລິງ
 ສ່ງສ່າຣນາງຄາດໄມ່ຕິງ
 ເພີ່ງພັກຮຸ້ນກໍເກີດບັດຖາ
 ວ່າຮ້າກ່ອນເກີດຜົວຈ້າ
 ໃຫ້ເປັນບັດຖາຂອງຜົວກ່ອນຕາຍ
 ໃຫ້ນາງນາງເຣີມຣ່າຮ້າຍ
 ໂຈຣເຜລອກາຍໂດຍຖືກຄລ
 ຮ່າງໂຈຣາແລກປີ້ນ
 ຈບເຣື່ອງໃຈໂຈຣພມຕ້ອງບອຈຣ

----- +++ -----

แห่ขาละวัน

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

จะเล่าเรื่องเมืองพิจิตร
เขาเรียกว่าเมืองขาละวัน
จรเข้เส่งห์แรง
นักต่อสู้ต่างรู้ดี
คาบลูกสาวของเจ้าเมือง
จ้างหมอดีมีมนตรา
ตะเภาแก้วตะเภาทอง
ขาละวันคาบทันที
ถึงถ้ำทองผ่องอำไพ
เป็นมนุษย์สุดโสภาค
ฝ่ายไกรทองล่องนาวา
รับอาสาเจ้าธานี
ท้าวรำไพที่เป็นปู่
ว่าเคราะห์ร้ายถึงวายปราณ
ให้อยู่กรรมทมิฬมัจฉา
เขี้ยวเป็นเพชรเกล็ดจะเป็นนิล
เจ้าไกรทองมันร้องคำ
เสียงร้องคำและทำทนาย
โผดสาครเรศ
เพราะกรรมแตกจึงแหลกลาญ
หลงลืมตนเป็นคนเก่ง
ผลกรรมติดตามมา

ให้ญาติมิตรได้ฟังกัน
เลื่องลือกันมานานปี
คำตัวแพงเจ้ากมกักร์
ปะทะกมกักร์แล้วสิ้นชีวา
จึงเกิดเรื่องมีปัญหา
ให้ติดตามล่าล้างชีวี
ทั้งพี่น้อง เรืองวารี
พานารีแหวกคงคา
แปลงตัวได้แฝงศกคา
รวมภรรยาไว้มากมี
เรียนวิชาปราบไฟรี
มาล้างชีวีขาละวัน
จับยามครุ์เหตุการณ์
ให้ขาละวันล้างมลทิน
ครบเจ็ดวันให้จำศีล
เป็นเจ้าถิ่นผู้เกรียงไกร
นั่งหลับตาไม่หวั่นไหว
ยังให้ไปต่อสู้กัน
สาแดงเดชอย่างห้าวหาญ
ถูกสังหารสิ้นชีวา
ท้าวอดแบ่งแฝงศกคา
จะสิ้นชีวาเหมือนขาละวัน

แหล่งข่าววัน (ตอน ๑)

ขับร้อง : ชินกร ไกรลาศ

เปิดตำนานโบราณกล่าวเป็นเรื่องราวอุทธรณ์
 ชาละวันเล่ากันว่าเป็นกมภาใหญ่เหลือหลาย
 คีตกะนองลำพองกล้าจอมกมภาที่ยวรมเหง
 ทำน้ำใหญ่เมืองพิศตรมอ่งเพ่งพิศจิตหัวนไท
 จิตกระสันทวันคินนอนหลับตื่นคินงหา
 ไม่รู้หลอกว่าเกิดทุกข์คิดเพียงสุขทุกข์ยังไกล
 พรากนางไปยังถ้าแก้วสวยเพริดแพรวดังเวหน
 นางพินต้นกร็รื่องลั่นทั่วบาดาลสนั่นไท
 ตะเภทองต้นขี้มาต้องมนตราพาเสียศรี
 พังเรื่องต่อจะขอเล่าถึงเรื่องราวที่กล่าวขาน

ท้องน้ำใหญ่ได้สาครคือรังนอนพักผ่อนกาย
 มีเขี้ยวแก้วฤทธิ์มากมายไม่ว่าใครไม่หวั่นเกรง
 จนผู้คนอลเวงเพราะกลัวเกรงจะเกิดภัย
 เห็นนางหนึ่งสวยถูกใจลงแหวกว่ายในคงคา
 ภาพตราตรึงซึ่งวิญญูว่ายน้มาคาบนางไป
 รักนำพาชีวาวยสร้างพิชภัยให้แก่ตน
 กลายร่างกลับมาเป็นคนหวังได้ยลยอดยาใจ
 แล้วปล้นขบสลับไปพลากร็องให้ไม่สมประดี
 ได้เสียเป็นเมียกมภ็ร็ร่วมชีวีได้บาดาล
 เมืองพิศตรพิศดารขอให้ท่านฟังตอนต่อไป

----- +++ -----

แปลชาละวัน (ตอน ๒)

ขับร้อง : ชินกร ไกรลาศ

ชาละวันตะเกาทองอยู่ในห้องแห่งคห
 ประกาศ้องเมืองพิจิตรใครมีฤทธิ์อยู่ที่ไหน
 แถมยกให้ตะเกาทองแก้วสวยเพริดแพรวเสน่ห์หา
 คนอาสาหมักมันแน่ทั่วเขตแดนด้วยมุ้งหมาย
 พวกอาสาถูกฆ่าหมดเลยต้องอดเรื่องเงินตรา
 จุดเทียนชัยระเบิดน้ำแล้วกระโดดตามดิ่งลงไป
 ร้องทำชาละวันมาสู้กันเพื่อศักดิ์ศรี
 ตะเกาทองกลัวตัวสั้นจิตงงงันด้วยวันไหว
 ไกรทองได้เป็นลูกเขยได้ชมเขยทั้งสองศรี
 นี่แหละหนาเชื่อว่ารักคิดหาทุกจักหม่นหมอง

พ่อเมืองใหญ่ให้ไศกาเมื่อกุมภาพันธ์ลูกไป
 แม่น้ำมันให้บรรลัยจะยกให้ซึ่งเงินตรา
 เหมือนบัวเบ่งเปล่งปลั่งตาพองใสกว่าใครใคร
 คิดรำรวยคนสวยก็ได้หาไม่รู้ว่าจะมา
 เหลือไกรทองพองใสก็มีฤทธิ์ฮาหอกคู่ใจ
 ครั้นถึงถ้าในทันใดเข้าหาญไล่สู้กมกร์
 ถึงที่ตายวายชีวิจอมกมกร์ผู้ปราชาชัย
 ครั้นเมื่อมนต์พันจิตใจนางร้องให้ไศกไศก
 ตะเกาทองพองใสก็แถมยังมีตะเกาทอง
 รักไม่เดินตามท่านองจบตอนสองชาละวัน

----- +++ -----

เพลงงานชานา

ผู้แต่ง : จิว พิจิตร

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

วันอาทิตย์ใจจิตมั่งง่าย

เล่าติดปากมา เราก็น่าจดจำ
 นั้นเป็นของเก่าลือเล่ามานานแล้ว
 ไม่ว่าจะวันไหนซ้ำใจทั่วกัน
 คนคนในบ่อ คนทรยศ
 มากมาย โสสมทัณฑ์มทวี่
 ขอนำของเก่ามาเล่าอีกหน
 นิทานที่ว่าคือชานากับงูเห่า
 ออกไปไหนาเมื่อเวลาเข้าครู่
 อากาศก็หนาวเจ้าตัวแข็ง
 สงสารจึงช่วยอุ้มด้วยปรานี
 บางคนก็ว่าชานานั้นโง่
 บางคนพูดว่าถึงที่ตาย
 เพราะเรารู้ว่างูเป็นสัตว์
 ขาดทางติดต่อขาดหมอจืดยา
 ไม่อยากโทษงูที่ไม่รู้คุณคน
 แต่สิ่งที่ว่าคิดแล้วน่าละอาย
 กัดจิต ตัดใจก็เป็นไม้ก็พอรุน
 เมื่อไซ้ขมาละล้าละลั้ง
 มั่งมีกลับเมินเหมือนวิหคเหิน
 ผู้ทรชนคนลืมนุคุณคน

ทำคุณกับใครเหมือนไฟค่น้ำ
 นี้เป็นถ้อยคำกล่าวมานมนาน
 เดียวนี้แหวกแนวผิดกว่าโบราณ
 วันเสาร์วันจันทร์วันอังคารก็มี
 ก็ยังปรากฏไม่มีเลือกเดือนปี
 มนุษย์ชั่วตึกมีมากมาย
 ฟัน้องทุกคนอย่าว่าเป็นครู
 จบบักระเป่าทุกคนย่อมรู้
 เมื่อไปพบบึงก็เอื้ออารี
 อ่อนเปลี้ยเปลี้ยแรงเหมือนสิ้นชีวี
 พออบอุ้นตึกก็ชานาตาย
 ไม่ควรไปไต่กับสัตว์ดุร้าย
 ถึงที่เมื่อไรเพิ่งถึงคันทา
 มีหน้าที่กัดคนสิ้นชีวี
 โอ้.. ว่าโอ้... โอ้ชานามีหน้าที่ตาย
 ควรหลีกให้พ้นจากสัตว์ดุร้าย
 คนก็คไม่ตายจึงมาเล่าให้ฟัง
 แบบเนรคุณชั่วชานาซึ่ง
 จนกระทั่งลูกลุยินตัวตนแต่พอได้ดี
 ไม่เห็นหัวคนช่างร้ายจริงหนอ
 เหมือนงูเห่าเอ๋ย

----- +++ -----

แหล่งปลาทอง (ตอน 1)

ผู้แต่ง : จี๊ พิจิตร

บรรณาธิการ : นवलจันทร์ ขวัญจิต

มาฟังนิยายใส่ทานอง
 ครอบครัวยุ่งมีหัวหน้า
 คนขี้เหนียวหนึ่งในตำบล
 มีเมียหลวงชื่อนิษฐา
 ลูกเมียหลวงชื่อนางเออย
 ลูกเมียน้อยเหมือนคุณนาย
 นิษฐาลำบากแท้
 เคยได้ปลามากินกัน
 ปลามันหายไปไหนหมด
 เหยื่อโคลไหลพรารแต่เข้าตรู
 แผลกเหลือทนโยนทิ้งน้ำ
 ตัดสินใจโยนไว้กลางลำ
 นิษฐาตั้งตาคอยมอง
 ด้วยความเมตตาปล่อยปลาลงน้ำ
 นายโกคาหันมามองดู
 เคราะห์หามยามช่วยตีด้วยค้ำพาย
 ดวงวิญญาณ์ยังปล้นผูก
 นิษฐาน้ำตานอง

เรื่องปลาทองกันอีกสักที
 ชื่อนายโกคาเป็นสามี
 มีเมียสองคนอยู่ร่วมชีวิต
 เมียน้อยชื่อนิษฐา
 ทำงานเห็นคเห็นน้อยตลอดปี
 ชื่อว่านางอ้ายแหละหน้าพี่
 นิษฐาลำบากแท้พายเรือทอดแหไปกับสามี
 แต่วันนั้นว่าดวงไม่ดี
 คงต้องอดกันแล้ววันนี้
 ได้แต่ปลารัฐชาติไม่ดี
 แต่ปลาเจ้ากรรมติคมาทุกที
 เอาไปต้มยำดีกว่าไม่มี
 เห็นปลาทองก็นึกบราณี
 แล้วแต่เวรกรรมจะร้ายหรือดี
 ไม่เห็นปลาทูโมโหเต็มที
 เมียตกล้ำตายวอดวายชีวิต
 เป็นห่วงลูกไม่หน่ายหนี
 กลายเป็นปลาทอง ลอยล่องวาริ

ແລ່ປລາບູທອງ (ตอน 2)

ผู้แต่ง : จิว พิจิตร

ผู้เรียบเรียง : นवलจันทร์ บัวผุจิต

นำส่งสารทงานเหน้อยโกนางเอ้อยแม่ไม่มี
ต้องหมองหม่นเหมือนคนสิ้นหวังอยู่ริมฝั่งชลธี
สิ่งสัญญาว่าเป็นแม่ใช่แน่แม่ปลาตัวนี้
คนปล้นปลอกหลอกจับปลาว่าเอาอะไปฆ่าไม่ปราณี
เป็นมะเขือเมื่อลูกตกถูกถอนกตามราวี
ขอย้อนกล่าวเจ้าพาราเสด็จมาในไพรศรี
จึงตรัสถามความเป็นมาว่าถูกชะตามีราศี
คิดพันผูกถูกพระทัยจะนำเอาไปเป็นแม่เหล็
สั่งทหารทำการขุดช่วยกันจุดไม้ขึ้นสักที่
ลูกอยู่ไหนแม่ไปด้วยบุญหนุนช่วยต้องย้ายที่
เฉลิมฉลองก้องพาราสถาปนาเป็นแม่เหล็

นับแต่มีแต่พ่อใครเล่าหนอจะปราณี
ปลาบู่ทองล่องสายชล้วยเวียนวนมาถึงที่
เอ้อยหม่นหมองร้องครวญคร่ำให้ข้าพาราว่าเลี้ยงชีวิต
ตอนขอตเกล็ดเปิดคาบไปยังเกิดได้ว่าบุญยังมี
เม็ดมะเขือเหลือไว้ไซ้เป็นต้นโพธิ์ออกงามดี
เห็นนางหนึ่งร้องให้อยู่ใกล้ใกล้ว่าต้นโพธิ์
ด้วยผลบุญหนุนนำทางเป็นคู่สร้างเจ้าธานี
เอ้อยหม่นหมองร้องให้ไฮ้ว่าขาดต้นโพธิ์เหมือนสิ้นชีวิต
เอ้อยตั้งสัตย์อธิษฐานดวงวิญญาณช่วยปราณี
ถอนเบาเบาเพียงเท่านั้นแล้วพากันเข้าว่ากรุงศรี
เอ้อยพันเศกแล้วไซ้คดีจับทันทีเรื่องปลาบู่ทอง

----- +++ -----

แหล่งปลาทอง (ตอน 1)

ขับร้อง : ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ

โปรดฟังผมร้อง
พี่น้องหญิงชาย
ตอนเอ๋ยกัพร้า
พระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรก
ลงพายเรือให้ผัวท่าน
ทอดที่ไรได้แต่ปลาทู
นางจึงปล่อยลงวาริ
เห็นปลาทูอยู่ในแห
นางจึงว่าผัวใจทราม
ลูกตวาดลั่นแม่น้ำ
หยิบไม้พายก้าวเข้าหา
วิญญานสร้างปลาทูน้อย
ว่าไปหาลูกที่ท้าน้ำ
จึงร้องเรียกลูกเอ๋ยเอ๋ย
เอ๋ยอ้มแม่แนบรวงอก
นั่งรำพันกันสองคน
เขาแกล้งใช้ให้ไปเลี้ยงวัว
เอ๋ยกลับมาเสียจวนเย็น
สองมือบ้องจ้องตะโกนู้
เวลาหมดลงพอดี

เรื่องปลาทอง
ขอตัดตอนย้อนเรื่องมา
น้ำตาดกใน
ถึงคราวแม่ต้องแยกจากลูกไป
ทอดแหทั้งวันแสนจะอ่อนใจ
นางนึกเอ็นดูจึงร้องขอไว้
ผัวทอดอีกที่เหมือนเป็นนางร้าย
ผัวจับพาดแห่หวังให้ตาย
ผัวจึงว่าวามโกรธตั้งไฟ
ว่ามึงจงตายตามปลาทูไป
พาดเซตกลางแม่น้ำสิ้นใจ
นึกถึงลูกที่คอยนั่งร้องไห้
เห็นลูกเอ๋ยครวญคร่ำอยู่รำไป
อย่าร้องไห้เลยจาแม่ได้ไหม
ทั้งสองเศร้าโศกอยู่ไม่วันวาย
ทุกวันเวียนวนไม่ห่างไกล
ไอน้องเลี้ยงใจชั่วจับแม่ไป
มองหาแม่ไม่เห็นก็ใจหาย
แม่จำแม่หนไปอยู่ไหน
อยากฟังเรื่องนี้จึงเปิดตอนต่อไป

----- +++ -----

แปลปลาบู่ทอง (ตอน 2)

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ปลาบู่ทองตอนสอง
ปลาบู่ทองตอนสอง
ขอจับตอนเอื้อยกำพร้าหน้าสงสาร
ถูกใช้งานแต่ค่าไม่ปราณี
คลายเกล็ดปลาให้เอื้อยน้องค้ำยหมองศรี
น้ำตาคลอไหลปรี่ที่แม่ตาย
เป็นมะเขือต้นตาบุงพาให้
เอื้อยร้องให้ครวญครางนั่งรำพัน
ด้วยมนต์ครูเทวาของอาถรรพ์
ไฉนกึ่งกอดคลุกไว้อาลัยหา
จึงทนทุกข์เวทนาสุดอาวรณ์
เห็นโพธิ์งามจับตาเข้ามาถอน
ทหารอ่อนใจลงนั่งงงงัน
นางจึงเล่าเรื่องผ่านมาน่าสงสาร
จึงจัดการฆ่าเอื้อยอย่างสมใจ
เกิดเป็นนกแขกเต้างามเจิดฉาย
รอดมาได้ลนลานรีบคลานมา
รีบนั่งงกซบเอื้อยงามหนักหนา
ครองสุขมากับผัวขวัญทุกวันเอ๋ย

พี่น้องจงฟังก่อน
พี่น้องจงฟังก่อน
ต้องสิ้นแม่พี่น้องต้องชมนาน
เข้าวันหนึ่งเบ็ดน้อยเข้ามาหา
เอื้อยรับเกล็ดรูปคลาเข้าฤดี
จึงก้มกราบฝังเกล็ดแม่ที่ชายป่า
แม่เลี้ยงรู้ตามมาคุดักทั้งไป
เก็บมะเขือคร่ำครวญทวนลงสู่
เป็นโพธิ์เงินโพธิ์ทองยื่นร้องให้
ว่าลูกเอ๋ยเจ้ามีกรรมปางก่อนมา
มีกษัตริย์องค์หนึ่งออกประพาสป่า
เอาช้างดึงเท่าไรไม่คลายคลอน
ชะรอยบุญพาเอื้อยมาพบเข้า
แม่เลี้ยงรู้ตามมาคุดักด้วยใจพาล
เหมือนกรรมเวรทนหลังให้นางโคก
ถูกนายพรานวางกับจับเอาไป
ฤษีรู้ว่าเอื้อยนั้นไม่ใช่คน
จึงสิ้นเวรสิ้นกรรมและน้ำตา

แหล่งพระเจ้าตากสิน (ตอน 1)

ขับร้อง : ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ

สองพันสามร้อยเก้ากล่าวรบรัด
 ออกรุกแตกแยกจากกัน
 เกิดปัญหาหมักหมมผสมแทรก
 คนชาติศีลกินเหล้าเคล้านารี
 พวกขุนนางสอพลอส่อนเสีย
 ไม่ออกว่าราชการทำงานเมือง
 องค์กษัตริย์ก็หลงไหล
 ห้ามแม้ยิงปืนใหญ่ใส่พม่า
 ราษฎรทั่วหน้าน้ำตาริน
 ทั้ได้เห็นพม่าล้อมอยู่พร้อมสิ้น
 เหล่าอำมรินทร์หัวร่ออย่างพอใจ
 รวบรวมยอดคนเก่งเร่งแก้ไข
 ร่วมตั้งใจแหวกวงล้อมไปพร้อมกัน
 ร่วมกำลังร่วมแรงอย่างแข็งขัน
 ไปตายกันคาบหน้าฟ้าโพรี

องค์กษัตริย์โลเลคิดเห็น
 ไม่ยึดมั่นคุณธรรมถูกย้าย
 เรื่องแสบเกิดยุ่งในกรุงศรี
 เครื่องดีดสีก็องหู่อยู่เนืองเนือง
 ทางฝ่ายในท่ายุ่งข้าวฟ้างเพื่อง
 ไม่เอาเรื่องสงครามที่ตามมา
 องค์กษัตริย์บัดนั้นก็หลงไหล
 กลัวนางสนมตกใจไม่นำพา
 พระยาตากคิดอยากจะช่วยเหลือ
 กษัตริย์ใจคอมาตายนั่นก็พังกันที
 พระยาตากหาวิธีคิดหนีรอด
 ได้หาร้อยรวมหมู่ร่วมสู้ภัย
 หวังรวมหมู่กู้ชาติในภายหลัง
 แล้วตีฝ่าวงล้อมพร้อมใจพลัน

----- +++ -----

แหล่งพระเจ้าตากสิน (ตอน 2)

ขับร้อง : ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ

พระยาตากผ่านศึกอีกหลายศึก
 ชลระยองแข็งข้อเข้าต่อสู้
 สู้ทหารทมิฬหม้อข้าวเผาที่อยู่
 หากสู้แพ้กพร้อมยอมอดตาย
 ผลที่สุดพระยาตากฝากฝีมือ
 จากเมืองจันทน์ผ่านเข้ามากรุงธน
 ได้รวมพลพร้อมพร้อมเข้าล้อมไล่
 พม่าแตกหนีกลับไปลับตา
 ทัพปราสาทราชวังพังพินาศ
 อยู่ยงขอกข้าศึกกล้ากลืน
 พระยาตากคิดมุ่งบำรุงสร้าง
 อีกอย่างหนึ่งอยู่ยงจะว่าไป
 คิดจะสร้างฝั่งธนมีผลกว่า
 ที่ฝั่งธนการสัญจรก็ตอนดี
 พระยาตากจึงต้องจากมาฝั่งธน
 มหาราชหนักสู้กับแผ่นดิน

ต่างหาญฮึกสู้พม่าจนล้าหนึ
 เหลือแต่เพียงจันทบุรีที่อันตราาย
 จะโจมตีจันทบุรีเป็นที่หมาย
 ไม่ขออายทนอยู่ดูหน้าคน
 จนร่ำลือทำสำเร็จสำเร็จผล
 แล้วเตรียมคนรับรุดอยู่ยง
 ต่างร่วมใจตีทัพพม่า
 อยู่ยงยาสดใสได้กลับคืน
 เลือดไทยหยาดไหลกองแทนนองพิน
 ถึงได้คืนก็ถูกเขานำเศร้าใจ
 ก็หมดทางยากแท้จะแก้ไข
 ไม่ปลอดภัยพวกพม่ามาราวี
 ทั้งการค้าอ่าวไทยใกล้พินที่
 ทัพพม่าที่เกษตรกรรมนำทำกิน
 ประชาชนให้สมญาว่าตากสิน
 นามระบิลก้องหูอยู่นั้นรันดร

----- +++ -----

แหล่งพระนเรศวรมหาราช

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ยอดมหาราชชาติสยาม (เอือน)ฯ
 กระตือรือร้นนามลือชาได้ปรากฏ
 ศิริยศนามกระตือรือร้นเนื่องมา
 ประชาชาติมีโชคเป็นหนักหนา
 ต้องไปอยู่หงสาในธานี
 ได้เสียกรุงที่รักเสียศักดิ์ศรี
 ชาวกรุงศรีอยุธยาอดสาหัส
 พระคินเข้ากรุงไทยได้อีกหน
 หวังผจญให้กระตือรือร้นเพื่อสงคราม
 จนกระทั่งวันหลังสี่เฒ่าหก
 ประเทศอิสระภาพหวังปราบปราม
 ขอดตัดขาดทางราชไมตรี
 ปราบศัตรูสี่ศึกฮึกประจัญ
 มหาอุปราชาได้ล่าทัพ
 จึงเกิดมีนสรณ์ดอนเจดีย์
 สมเป็นวีรกษัตริย์ที่ซัดแจ่ง
 นเรศวรมหาราชกู้ชาติไทย

ยอดมหาราชชาติสยาม
 นเรศวรกับเอกราชศร
 ราชสมภพเมืองพิษณุโลก
 สิบสามปีพระองค์ผ่านกาลเวลา
 เป็นประกันแทนคนไทยสมัยยุ่ง (เอือน)
 ศักดิ์ราชสองพันหนึ่งร้อยสิบสองปี
 จนองค์คำซันชาได้สืบเก้า
 กลับมาช่วยไพร่ฟ้าประชาชน
 จนกระทั่งวันหลังสี่เฒ่าหก (เอือน)
 ให้ต้องตกปฐพีที่สนาม
 ไม่เกรงขามหงสาวดีที่ผูกพัน
 กลับกรุงศรีอยุธยากล้าแบ่งบัน
 จนถึงวันวีรกษัตริย์ยุทธหัตถี
 ต้องย่อยับสูญสิ้นกลับถิ่นที่
 ถือเป็นที่หลักรฐานหาญชิงชัย
 ดุจดังแสงตะวันจำฟ้าสาดใส
 ให้พันนัยอยู่รอดตลอดกาล

----- +++ -----

แหล่งพระลอตามไถ่

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ผมจะเล่านิทานย่อย่อ
 เมื่อถูกเสน่ห์พระเพื่อนพระแพง
 จนหลงไหลใฝ่ฝัน
 ไม่เป็นอันกินหรือว่าอันนอน
 จึงเสด็จออกจากเวียงวัง
 แล้วจึงได้สิ่งทหารที่ตามมา
 เหลือแต่ นายแก้วและนายขวัญ
 สั่งเสร็จแล้วไม่รอช้า
 พระเพื่อนพระแพงเฝ้าคอยหา
 จึงเข้าไปกราบพ่อบุ
 พ่อบุจึงตอบวาจา
 บุจะใช้ให้ไถ่มนต์
 โดยการปล่อยไถ่ฟ้าให้มาล่อ
 จึงคิดตามไถ่ฟ้ามา
 ครั้นถึงจึงรู้ว่า
 นางรินนางโรยเมื่อมองเห็น
 พระเพื่อนพระแพงพึ่งวาจา
 พอพบหน้าทั้งสามพระองค์
 ต่างคนต่างมองความงาม
 ทุกอย่างนั้นหอมสมก็ประสงค์
 ความลวงรู้ถึงพระบิดา
 สิ่งทหารล้อมไว้อย่าช้า
 ฝ่ายทหารก็ไม่รอช้า
 สามกษัตริย์สิ้นวาสนา
 มันเป็นตำนานรักอมตะ

จับตอนพระลอตามไถ่
 ด้วยแรงพระเวทย์ปู่เจ้าสมิงพราย
 ทุกคืนทุกวันเฝ้าคลังคลัง
 แสนจะเร้าร้อนดวงฤทัย
 มายังเขตแคว้นแดนไกล
 กลับสู่เคหาถิ่นเสียเร็วไว
 สองคนเท่านั้นที่ติดตามถวาย
 บลอมแปลงกายผ่านด่านเร็วไว
 นับวันเวลากระวนกระวาย
 ด้วยความอยากรู้แล้วถามไถ่
 ว่าพระลอนั้นหนาที่เยวก็ไมไกล
 เร็วรับจรดลอย่าห่วงใย
 ให้องค์พระลอเห็นแล้วหลงไหล
 จนถึงศาลาหลวงตามันดหมาย
 ไถ่ฟ้านั้นหนาเป็นไถ่แปลงกาย
 ด้วยความตื่นต้นความไปถวาย
 ดีใจหนักหนารับตามไป
 เกิดความงวยงเกื้อเป็นเอียงอาย
 เหมือนกามเทพแทงศรรักปักใจ
 ทั้งสามพระองค์มีรักยิ่งใหญ่
 อีกทั้งสมเด็จย่าโกรธเป็นไฟ
 ประหารชีวาเสียให้ตัดชัย
 ยิ่งลครมาถกตรงหัวใจ
 สิ้นชีพชีวายืนพิงกันตาย
 ทั่วเขตแดนพระนครแดนไกล

แหล่งพระยาภิง พระยาพาน

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

จะกล่าวภาษิตลิขิตสวรรค์
พระยาภิงผู้เป็นบิดา
วันหนึ่งมเหสีฝันไปว่า
จึงไปกราบทูลพระราชชา
ฝ่ายว่า ไทรก็ทำนายทายทัก
หากแต่ว่า ไอรสนั้น
เมื่อถึงกำหนดคลอดบุตรา
แล้วจึงตรัสสั่ง โดยไม่รีรอ

ฝ่ายยายหอมจอมเศรษฐี
ตั้งชื่อให้ลูกชื่อว่าพาน
พอเข้าเกณฑ์การศึกษา
อายุย่างสิบแปดพอจะรู้เรื่อง
รวบรวมพลเมือง ได้ตามประสงค์
เกิดศึกระหว่างพ่อกับลูก

ฝ่ายพระยาพานจึงขึ้นครองราชย์
พระมเหสีเกิดงวงวย
เคยจาได้ว่าให้ลูกของแม่
จึงเล่าเหตุการณ์ให้ลูกฟัง
จอมกษัตริย์แสนเศร้าอุรา
ว่าตัวลูกนี้มีบาปหนักหนา
ลูกฆ่าพ่อ โดยไม่รู้ตัว
โกรธยายหอมไม่บอกความเป็นมา
ทวนคิดถึงพระคณทั้งสอง
ตั้งแต่วันนั้น เป็นต้นมา

เรื่องพระยาภิง พระยาพาน ฟังแล้วเศร้าใจ
ครอบครองพาราอันยิ่งใหญ่
ว่าได้เพชรงามตาแล้วก็แตกสลาย
ให้เรียกโทรมาให้ช่วยทำนาย
จะได้ไอรสน่ารัก เก่งเหลือหลาย
มีภัยมหันต์ เลี่ยงกันไว้ไม่ได้
หน้าพานทองมารองรับไว้
เอากุมารใส่หม้อลอยน้ำไป
อยู่ริมวาริเห็นเก็บมาเลี้ยงไว้
รักและสงสาร เหมือนลูกในไส้
พาไปฝากวัดวาเรียน เก่งกว่าใคร
ก็ตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองคึกการใหญ่
ไปตีเมืองพระยาภิงโดยทันใด
พระยาภิงเลยถูกฟันคอขาดตาย
ได้เป็นเมฆากษัตริย์สมตั้งใจ
เห็นธำรงค์กษัตริย์องค์ใหม่
เวรกรรมแท้แท้มีอันเป็นไป
ถึงเรื่องทุกอย่างจนเข้าพระทัย
ก็มกราบมารดาแล้วร้องให้
สาบคาโดยไม่ตั้งใจ
สร้างแต่ความชั่วมหันตภัย
ต้องประหารชีวาเสียให้วางวาย
จึงสร้างเจดีย์ทองขึ้นมาถวาย
ถือศีลภาวนาไปจนวันตาย

แหล่งพระไวย

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

บรรณาธิการ : ทศพล หิมพานต์

จะกล่าวถึงพระไวยผู้ลูกชายขุนแผน
มีภรรยาแม่สองนางในอยู่เรียงเคียงกาย
ได้เป็นคู่ครองเกล้าเคียงแขนง
เข้าห้องกอดเกยสร้อยฟ้าสืมเลื่อน
จากเจ้าสักครุ้เหม็ดเหมือนสักเดือน
ฝ่ายสร้อยฟ้าแอบผำพัง
ซิชะพระไวยเอาใจเกินหน้า
แอบมองเขาอยู่ดูเขาจู้จี้
มือทำพลาดเพราะความผลนผลัน
พระไวยทะเล้งลูกพวแม่คว่าดาบฟ้าพื้น
เห็นเงาตะคุ่มตะคุ่มดงมั่งง่า
ฝ่ายสร้อยฟ้าประหม่าตกใจ
พระไวยว่าหนอยนางสร้อยฟ้า
มิดมิดค้ำค้ำ ดูซิไม่ยำไม่เกรง
นึกว่าผู้ร้ายถ้าถามไม่บอก
ฝ่ายสร้อยฟ้าว่าบ่าข่อยลืบหยัน
อันว่าตัวจันบ่หันมาหา
มันน่าน้อยใจไหมจะพองามขึ้น

พระสุดแสนเจ้าชู้สมชาย
ได้กอดกอดเกยหนึ่งสร้อยฟ้าศรีมาลาเมียสอง
พระหลงมายาศรีมาลาทราชมเขย
ว่าศรีมาลาดวงจิตชีวิตพี่ก็ใครไม่มีเสมอเหมือน
จะไม่ขอลืมเลื่อนแม่ศรีมาลา
มันให้เค้นคลั่งอยู่ในอร่า
แม่ศรีมาลาคงได้เห็นสักกัน
อกเม่นให้ลั่นสะท้าน
เลยผลอดลั่นกลิ้งลุ่มถลา
มายืนตั้งท่ามีรู้ว่าเพราะเหตุอันใด
พระไวยจึงถามว่าเฮี้ยนนั้นใคร
จึงตอบออกไปว่าอิฉันเอง
ข้างแอบเข้ามาข้างไม่เหมาะไม่เหม็ง
ทำครั้นเครงน่าละอายครั้น
กจะแทงด้วยหอกให้ใครงแค้น
ข้างเอาใจกันทั้งวันทั้งคืน
แต่ศรีมาลาเอาใจจนตึกจนคืน
ทั้งขมทั้งขื่นผัวบ่หันมามอง

----- +++ -----

แหล่งพันท้ายนรสิงห์

ผู้แต่ง : ถนอม มาศสุบ

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

วีรกรรมประวัติอันใหญ่ยิ่ง
มีความซื่อสัตย์จงรักภักดี
เกิดในสมัยพระเจ้าเสือ
มีภรรยาชื่อว่าศรีนวล
ถ้อยคำสำเนียงช่างไพเราะ
ช่างสมเป็นกุลสตรี
อยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าเสือ
ทรงสำรวจตรวจตรา
ล่องถึงท่าโคกขามตำบล
ไชลอนเรือชนไม้หักปับน
แล้วกราบทูลถวายชีวิตตัว
เอาศีรษะกับหัวเรือนั้น
พระเจ้าเสือทรงเอ่ยวาจา
เจ้าไม่ผิดเพราะคลองมันคด
ขอย่ำคิดมากไปเลยหนา
จึงตรัสสั่งให้เอาคินมา
นรสิงห์ให้ประหารชีวิต
จนพระทัยจึงสั่งประหาร
เรื่องจริงไม่ได้อิงนิทาน
อยู่ที่จังหวัดสมุทรสาคร

เรื่องพันท้ายนรสิงห์ของชาวไทย
ยอมสละชีวีรักษาเกียรติวินัย
เป็นนายท้ายเรือพระที่นั่งเอกชัย
ยามยัมยั้ววนชวนพิสมัย
ออกอ้อนออเฆาะหวานจับใจ
อีกทั้งแม่ศรีเรือนน่ารักใคร่
เสด็จประทับเรือเอกชัย
แล่นเข้าคลองมาไม่ทำอะไร
คลองคดเสียจนคัคเรือไม่ไหว
นรสิงห์กระโจนขึ้นฝั่งทันใด
ยอมเสียหัวไม่ยอมเสียวินัย
ไว้คู่เคียงกันตลอดไป
ว่าเจ้าสิงห์เอ๋ยข้าให้อภัย
อันว่าเรื่องทั้งหมดข้ายกให้
มาถือท้ายเรือให้ข้าต่อไป
ปั้นหุ่นแล้วฆ่าทดแทนกันได้
จะได้รักษากฎมณเฑียรไว้
ทั้งที่สงสารและเสียตาย
ยังมีหลักฐานศาลให้กราบไหว้
เป็นอนุสรณ์ของชาวไทย

----- +++ -----

แหล่งแพะป่า

ผู้แต่ง : บุญสม อยุธยา

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ผมไวพจน์ มาอีกแล้ว ๆ

เป็นนิทานของคนไทย
 ว่าครั้งนั้นแพะตัวหนึ่ง
 ความกระหายโศด่วยคำ
 ขอบบ่อน้ำไม่ได้
 อ่อนแรงว่ากล้ววาวาง
 สุดแรงกัผู้ช่วยเหลือ
 น้ำตาหยดหมดปัญญา
 ขณะนั้นจึงจอก
 เดินมาพบแพะมีภัย
 เยี้ยแพะป่าว่าหน้าโง่
 ไม่ดูซ้ายไม่ดูขวา
 ไม่สังเกตุความตื้นลึก
 ทั้งบันไดก็ไม่มี
 ตายแน่ตายแพะหัวโต
 หากความคิดของตัวเจ้า
 คงไม่ถึงซึ่งความตาย
 เจ้ามีเคราะห์เพราะประมาท
 ธรรมภาษิตติค้ายกลอน

เสียงแจ้วแจ้วสะกิดใจ
 ให้ตำริคติธรรม
 เดินมาถึงซึ่งบ่อน้ำ
 คม้ำน้ำกินจนพุงกาง
 มันเสียใจหมดหนทาง
 ๗ ท่ามกลางบ่อธารา
 มาเอื้อเพื่อช่วยชีวา
 อนิจจาจะสิ้นใจ
 ตัวหนึ่งออกจากชายไพร
 อยู่กลางบ่อหัวรอฮา
 แพะหัวโตโง่กว่าลา
 ไม่ดูหน้าหลังให้ดี
 ไม่ตรูตรึกให้ถ้วนถี่
 ทางขึ้นลงจงควรตาย
 ตายเพราะโง่อย่างงมมาย
 เหมือนกับคราอันมากมาย
 ด้วยบ่อน้ำอย่างแน่นอน
 ตัวเจ้าขาดความสังวร
 นิสัมมะกะละมังสยโย

แห่แม่ศรีสุพรรณ

ผู้แต่ง : ปรง ม่วงใหญ่

ขับร้อง : ชินกร ไกรลาส

โศกเอ๋ยโศกสลดโศกทั้งหมดในโลกนี้
โถมตรูเข้าสู่อำนาจเพื่อไปหาผลไม้
ผลผลาแสนหายากมีไม่มากในวันนี้
เวลาใกล้สายัณห์ที่ทบทวนผืนอันชื่นชม

สามสัตว์ศักดิ์ทางมานอนขวางอยู่ตรงหน้า
ออกอ้อนวิงวอนไหว้โปรดจงให้ทางบ้าน้อย
แจ้งเหตุเวสสันดรจากนครสู่อาศรม
น้องชื่อว่าแม่ศรีสุพรรณและกัณหา

ตอนกลับมารับแม่คงชะเง้ออย่างอ้างว้าง
พระนางพลางเดินวังไ้อ้พระมิ่งมเหสี
สำเนียงเสียงแจ้ว ๆ แม่มาแล้วนะลูกจำ
เรียกไปไว้เสียงขานเสียงกังวาลก้องไพเราะศรี

ไม่เท่าโศกพระแม่ศรีเพียงชีวีจะบรรลีย์
นายบุตรสุดดวงใจฝากเอาไว้กับสวามี
ไ้อ้ออกพระแม่ศรีถึงคราวที่จะระทม
รีบกลับยังอาศรมหมายชื่นชมพระลูกยา
พระนางนั้นขวัญผวาตั้งชีวาจะหลุดลอย
ชาลีจะรอคอยกัณหา น้อยจะหิวนม
มุ่งเน้นบำเพ็ญพรตโปรดชื่นชมไมทนา
เย็นย่ำสนธยาคงคอยทำอยู่ต้นทาง
สามสัตว์ที่ขัดขวางจึงหลีกทางให้แม่ศรี
ครั้นถึงชิ่งภูมิเรียกชาลีและกัณหา
ชาลีแม่กัณหาจงรีบมาหาแม่ศรี
โอ้อ้อ พระแม่ศรีโศกโศกเฝ้าติดตาม

----- +++ -----

แหล่มัตรีรำพัน

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ผู้ร้อง : ทศพล หิมพานต์

มัตรีศรีสมรพึงสนทรประทีปท่าน
 ใ้อู่ทูลกระหม่อมของมัตรี
 จะทุกข์ยากเมียไม่กลัว
 ผัวไปไหนเมียไปด้วย
 ทั้งหยูกยามาประทัง
 เมื่อชาวเมืองเขาขับไล่
 หนีให้พ้นคนกล้าแกล้ง
 ใ้อู่ ลูกแม่เอ๋ย
 ต้องเซซังเที่ยวซุกซ่อน
 ทั้งเจ้าพ่อก็ไม่แล
 อยู่อย่างไรอับอายเขา
 อันหญิงหม้าย
 เห็นมากมักหมักหมม
 ต้องทุกข์ระทมมีแต่ขาดทุน
 ต้องไร้ญาติวงศ์ตระกูล
 กลับต้องอาศัยชื่อไม่ตั้ง
 เพราะบุญสมที่ เคยสร้าง
 สิ้นแล้วทุกอย่าง

ทูลสนองสองกมารนางตื่นตันในใจตัว
 เมื่อยามนี้เห็นแต่ผิว
 อยู่กับผิวเพียงลาพัง
 ยามเจ็บป่วยช่วยกันบัง
 คอยระวังไม่ต้องระวาง
 อยู่อย่างไรไร้ตำแหน่ง
 หวาเคราะห์แวงแสนอาวรณ์
 คงเห็น้อยยากแสนคอยากไม่เหมือนก่อน
 จากนครเมื่อถึงคราว
 ทั้งเจ้าแม่พลอยไซกเศร้า
 ใ้อู่ใ้อู่ คนปากยาวน้องไม่นิยม
 อันหญิงหม้ายเมื่อชายจาก
 ถือไปชั่วมั่วโสมม
 อุ่มลูกน้อยแสนอนาถ
 โถมัทรีช่างไม่มีบุญ
 เมื่อยามเราศึกแสนอดม
 ยามเราแยมีแต่หมดทาง
 ใ้อันนางมัตรี

ແຫລ່ງມັ້ຕຣີໂສກ

ຜູ້ແຕ່ງ : ທສຟລ ທິມພານຕ໌

ບັ້ບຣິອຽງ : ທສຟລ ທິມພານຕ໌

ປຣ່າງນຣິນທຣ໌ ປຣ່າງນຣິນທຣ໌
 ເຂົ້າເຫັນມັ້ຕຣີ
 ມານັ້ງນອນທີ່ເຫນົ້າສາລາ
 ດັ້ງໃ້ຄົນມາເຂົ້າເອາດວງຂີ້ວາ
 ສຳຄັດູແນ່ແມ່ມັ້ຕຣີມາສິນຂີ້ວິລງວາງວາຍ
 ມັ້ຕຣີຜູ້ສ່າຍສວາທຣວງ
 ແລ້ວພັດພັດຕຣ໌ແມ່ພຸ່ມພວງ
 ກໍມາໂຣຍຣ່ວງໃຫ້ເລື່ອນລອຍ
 ເອຍພັດເຫນົ້າພັດສັກເຫນ່ຍ
 ກໍນັບແຕ່ວັນບຣຣພຸພາ
 ນັ້ະ ໄມ້ ເຊຍຕ້ອງກາຍແມ່ງາມເມືອນ
 ສ່ງສ່າຣອກ
 ຄຣາວຍກເສຍຍຸພາພານ
 ສ່າອອຍເອື້ອນເພື່ອນຍາກ
 ມາອ່ຽ່ເຂາວງຄລິງຂຣເຂາ
 ມາທັງໃຈມາຍນິເສນພັນຫຼືອ່ຽ່ເອກາ
 ເຈົ້າມາຕາຍໃນເຂາວງຄຕ
 ເຈົ້າສລບັ້ງລ່ງ ໄປນີ້ກວ່າຕາຍແມ່ມັ້ຕຣີ
 ມັ້ຕຣີທຣາມເຊຍລະຕ້ອງມາມ່ຽວເປັນຜີ

ປິ່ນເຣສອຽງຄຸ່ພຣະເວສັດສັດຣ
 ເຂົ້າເຫັນມັ້ຕຣີສຣີສັມຣ
 ພຣະທຣງຄັດຕິ່ເອອພຣະພັດຕຣ໌ເອອເຜືອດ
 ເສຍຕາຍນຸສັດສັດອານິຈາວ່າແສນເສຍຕາຍ
 ປຣະຄອຽງກຸນຂັອນກາຍ
 ກິຍກເຊຍຣາງນັ້ະນະວາງບນຕັດ
 ວ່າງາມດັ້ງຈັນທຣ໌ບຸລັດສ່ວງ
 ວ່າໂອວ່າໂອມັ້ຕຣີແມ່ຍອດສຣ່ອຍ
 ມອບຂມ້ອຍມາລອຍເລື່ອນ
 ຈະນັບມາໄດ້ເຈັດເຕືອນ
 ມັ້ຕຣີແມ່ເພື່ອນໂຢຣິຖາຸຸ
 ຜູ້ທຣງຍຸສໂສກຂັ້ສລດເຂົ້າສ່ງສ່າຣ
 ປຣະທັບທານເຂົ້າບນພຣະເຟລາ
 ດັ້ງແຕ່ຈາກບຸຣີເຣາ
 ກຸມິລ່າເນາເຂົ້າແນວພນາ
 ຕ້ອງອ່າງວ່າງຫວາດຜວາ
 ທັ້ງລາກຍຸສະນະກໍຫາມີໄມ້
 ຈະທ່າອ່ຽ່ງໂຣເລ່າພຣະເວສເອ່ຽ່
 ເພື່ອນສັກຄນະກໍຫາໄມ້ມີຖ້າຂາດມັ້ຕຣີຈະຂອລາຕາຍ

แหล่แม่ศรีสลับ

ขับร้อง : ชินกร ไกรลาส

ไอ้ไอ้ พระแม่ศรีตามขาลีและกัณหา
 พร้าเพรียกเรียกลูกจำแม่กัณหาอยู่ไหน
 สายัณห์อันตรายสัตุ์ร้ายในไพรศรี
 กู้กร้องเรียกหาอนิจจนาใจหาย
 เทียวคั่นจนเหนื่อยอ่อนลูกชุกซ่อนอยู่ไหนหนา
 แขนขแม่ล้ำแล้วไอ้ลูกแก้วไม่สนอง

ใกล้สว่างสว่างแจ่มสีเหลืองแดงแสงประสาน
 พระนางพลางภิปรายถึงลูกชายและลูกหญิง
 เส่แส่รังแกลั้งหึงหวงพุดทักท้วงให้เสียหาย
 ลืมลูกและลืมผัวกระทำตัวไม่เหมาะสม
 พระนางได้ฟังถ้อยสุดจะน้อยใจหนักหนา
 ลูกหายหมายพิ้งผัวหาว่าชั่วหยามใจหญิง
 พระทัยสลายแล้วคัจฉัตรแก้วอันหมองศรี
 พระเณรเอนพระองค์ทอดกายลงอยู่ตรงนั้น

ใจเต้นดั่งตีปلاميรู้ว่าอยู่ไหนใด
 ขาลีอยู่ที่ใดหรือเทียวไปในพงพี
 โศกถึมถึคราขาลีหมีมากมาย
 ลูกหญิงและลูกชายแม่พมพายหลังน้ำตา
 แม่ศรีโสภาโสกาโสกโสกาน้ำตานอง
 ไม่สมอารมณ์ของแม่หม่นหมองเหลือประมาธ
 ชื่นชมแสนชมชานเฝ้าภูบาลถามความจริง
 พระองค์ทรงเกรงกริ่งหากพูดจริงจะถึงตาย
 คนธรรพนั้นมากมายเฝ้ามุ่งหมายชายชู้ชม
 ยังมีหน้ามาปรารมภ์เส่รังระทมด้วยมายา
 ไอ้ไอ้ พระภัสศจาจันรรจาไร้ความจริง
 หนักหน่วงสุดท้วงตึงไอ้พระมิ่งแม่แม่ศรี
 ต้องสายอสู่นิวสัณฐีสลับพลัน
 พระเวสสมเพชพลันทรงไหวหัวอันตราย

----- +++ -----

แหล่งศรีปราชญ์

ชื่อศรีปราชญ์จอมแก้วศรีสยาม
 ชื่อว่าศรีดีงามตามอักษร
 อนุสรณ์เชิงกวีมีกาพย์โคลง
 บิดาผู้ถ่ายทอดจึงปลอดโปร่ง
 ได้จรรโลงบทกวีมีมากมาย
 ศรีปราชญ์ต่อแต่งเติมเพิ่มถวาย
 จอมราชาพระนารายณ์หมายชื่นชม
 ศรีปราชญ์ตั้งเชิงกลอนอักษรผสม
 ใช้คารมปฏิภาณการพูดจา
 อยู่ใกล้เคียงในวังไม่กังขา
 เกิดปัญหาหวั่นคราะห์เพราะสตรี
 ไม่เจสียวเรื่องถึงองค์พระทรงศรี
 พระปราณีไม่เขียนโบายให้ไถยเลน
 นางสนมปากยาวไปกล่าวยั่ว
 องค์พระนารายณ์รับฟังมองศรีปราชญ์
 เหมือนลืมนิ้วไม่กลัวบทกวีมณี
 ต้องจากจรไปนครศรีธรรมราช
 เกิดมลทินกลั่นควาหญิงชาววัง
 เจ้านครบ่อนประเด็นเป็นชายชู้
 ที่รู้สู้บ่เนื่องเรื่องผู้หญิง
 ศรีปราชญ์ทั้งเขียนกลอนไว้ก่อนตาย
 โคลงศรีปราชญ์เป็นกวีมีความหมาย
 เป็นความหมายคำเตือนไม่เลือนลาง

ธรรมนั้น

เราก็คิษย์มีอาจารย์
 เราผิดท่านประหาร
 เราบ่ผิดท่านลง

ขั้บร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ชื่อศรีปราชญ์จอมแก้วศรีสยาม
 ชื่อศรีปราชญ์นั้นเป็นศรีกวีกลอน
 อักษรศาสตร์ปราดเปรื่องเรื่องความรู้
 ด้วยบิดาเป็นโทรพาชักโยง
 องค์พระนารายณ์แต่งโคลงโยงหัวข้อ
 คำว่าปราชญ์ต่อจากศรีมีบรรยาย
 ชื่อเดิมศรีคำปราชญ์กษัตริย์ตั้ง
 จอมกวีดีล้ำด้วยคำคม
 องค์สมเด็จพระนารายณ์หมายชบเลี้ยง
 มาวันหนึ่งถึงเวรเกณฑ์ชะตา
 ได้กล่าวโคลงโยงยั่วด้วยคำเกี้ยว
 นางสนมเข้าข้อมูลทูลคดี
 นางสนมปากยาวไปกล่าวยั่ว
 นางกล่าวมั่วพูดมากทาบปากเหม็น
 ว่าบังอาจทำผิดคิดฝันฝืน
 เหมือนเวรเวียนถูกเนรเทศจากเขตวัง
 ชะตาขาดชีวิตวายสุขหมายหวัง
 เจ้าเมืองชังศรีปราชญ์กล่าวพาดพิง
 เจ้านครบ่อนประเด็นเป็นชายชู้
 เป็นไปได้หรือไม่ได้อาจไม่จริง
 ที่ประหารเป็นสถานริมชายหาด
 บันทึกทั้งสำนวนถ้อยบนรอยทราย

เป็นพยาน

หนึ่งบ้าง

เราชอบ

ดาบคนส่อง

แหล่งสักขีตรีย์เดินดง

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ขับร้อง : ทศพล หิมพานต์

จะกล่าวถึงองค์สักขีตรา
 พระเวสสันดรสุริยวงศ์ท้าวเธออุ้มองค์พ่อชาลี
 เข้าตามเสด็จ
 ทิพากรเอ้อ เออก็อ่อนแอว่าเย็น เย็น เย็น
 ชะนีน้อยน้อยนะมันก็ห้อยกิ่งไม้
 บ้างทวนพระทัยเข้าให้ระคาง
 เอี้ยแจ้วแจ้วแว้วเสียดเสียดเสียดเสียด
 เจ้าเร่ร้อนเออว่ารำพิไล
 ทำไมไม่โหยให้เมียชื่นใจ
 บ้างก็ลอยกลิ้งกลมตามลมพระพาย
 แล้วเหาะหายระเห็จจรอย
 ไม่เห็นจะมีใครละก็จะมาติดตามต้อย
 ให้เลื่อนลอยจากพารา
 สาลิกาที่นอกวังมันส่งเสียงดังวังเวงไพร
 ตะละเย็น เย็น เย็นระยับลงไรไร

ออกจากพาราเข้าเดินดง
 โฉมนางมัทรีแม่แก้วกัลยาอุ้มแก้วกัณหากุมารี
 พระสามีเดินจรลีมาในไพร
 ตะละเย็น เย็น เย็น ระยับลงไรไร
 ร้องรำพิไลยบ่นยอค่าง
 คิดถึงสร้างค้ำที่เคยเรียงซ้อน
 เรียกผิวว้อยว้อยสาออยอ่อน
 ร้องเรียกผิวไว้วว่าผิวไว้ว
 ว่าเหล่าลิงค่างเข้าบ้างลิงลม
 มาจับตะโกนตะเกียกตะกาย
 เหมือนเราทั้งสี่มาเดินไพร
 เป็นเวรมาซ้ำเออนะ เป็นกรรมมาพลอยซัด
 มัทรีเอียนกสาลิกาส่งเสียงจำช่างนำฟัง
 ทิพากรก็อ่อนแอว่าเย็น เย็น เย็น
 สักขีตราที่คลาไคลเข้าสู่พงไพรพนาดอน

----- +++ -----

แห่หอยโข่ง (ตอน 1)

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ผู้ร้อง : ทศพล หิมพานต์

<p style="text-align: center;">จะขอสาธกยกนิทาน</p> <p>ก่อนศตวรรษของพระศาสนา เมื่อครั้งกระโน้นเมื่อยามคนหนึ่ง เมื่อผิวแตกตายแก่เป็นหม้ายมานาน ตั้งแต่ผิวตายต้องถ่อกายกระเสือกกระสน แตกกล้าหน้าฝนไม่เลือกเวลา ไม่เคยทำกิจในพระศาสนา แก้ทำบาณาบาปหนาจริงจริง ปลาเล็กปลาใหญ่สู้มิได้ไม่รอ จับแล้วหักคอโยคใส่ตะข้อง เกล็ดปลาสักสองก็สามสี่เล่มเกวียน ได้แหวกวิมานมองเขม้น ไอ้ยายเนื้อเย็นแก่ไม่รักกายา แกยั้งไม่ยอมจะทำไบบ่ห่า อยู่ตามหนองนาหากินเรื่อยไป ให้แกเล็กกริในทางชั่วร้าย เดินเจียดไปใกล้ใกล้ที่ริมหนองนา เห็นภิกษุที่ส่งกะสา หักคอเสียต่อหน้าองค์พระหลวงพี่ ยังกลับแลค้อนเอาพระหลวงพี่ จับปลาวัวนั้น</p>	<p style="text-align: center;">โบราณกาลปราปรา</p> <p>ของพระสัมมาสัมโพธิญาณ แกเกิดก่อนกึ่งบรมกาล แกมีลูกหลานมากมายหลายคน หากินเลี้ยงลูกรับทุกข์เหลือทน บุญทานไม่ทำสร้างกรรมเป็นนิจ นับวันเดือนปีไม่มีเวลา ผีปลาเข้าสิงขาดความตริตรอง ปลาเล็กปลาใหญ่สู้มิได้ไม่รอ กึ่งหอยเต่าปลาแกจับมาเป็นกอง ผ่ายอัมรินทร์ป็นสุวรรณค์ ตรวจจุดสัตว์โลกชะโงกแลเห็น หลังขดเข้าข้อหลังงอนง่อม หาบสู้ตะข้องเที่ยวท่องจับปลา จำเรานะจะต้องช่วยเตือนสติ จึงแปลงเป็นพระสมณะชีไพร ส่วนยายเต่ามัวเมามน ปลาช่อนติดสู้มิแกจับสู้ขึ้นมา แทนที่จะอายต่อชายจีวร เสียงบ่นพึมพำว่าระยาอ้อปรีดิ์ มันช่วยบรรลีย์</p>
--	---

แห่หอยโข่ง (ตอน 2)

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ผู้ร้อง : ทศพล หิมพานต์

ฝ่ายอัมรินทร์ไม่สิ้นเมตตา
เป็นครั้งที่สองทดลองยายแก่
ท่านอินทร์องค์เป็นสงฆ์เนรมิต
ถึงยายจะหันหน้าไปทางไหน
เล่นเอาคุณยายแกวยาวุ่น
เหลียวแลเลยละก็เห็นแต่พระรอบข้าง
จาเราจะก้ม
แล้วพยายามก้มไม่ยอมเงย
เสียงบ่นพึมพำว่าระย้าบัดซบ
เล่นเอาองค์เจ้าท้าวโกสีย์
มันชื้อเกินโปรดเออมันคดเกินคด
มาลีมศีลธรรมก็มีมันกรรมของแก
ข้าเองจะสาปให้เป็นตัวอย่าง
เป็นหอยจืดโด่งหอยโข่งหน้าคว่า
พอสิ้นคำสาปยายก็กลับเป็นหอย
เขาสาปส่มสาปเสื่อหุ้มเนอองค์
มันฉิววิสัยสามัญสัตว์
หลายกับหลายกลับใช้กรรมเรื่อยมา

ไปเดินวางหน้าของยายแก่
แต่ว่ายายกลับไม่แลมาเมตตาชาย
พระองค์ตั้งใจจะโปรดให้ได้
ท่านก็หันไปทุกทิศทุกทาง
หัวแกหมุนเหมือนลูกข้าง
พระบ้ามายวางทางเสียลากหมดเลย
จาเราจะก้มหน้าให้มันคว่า
ส่มปลาตามเคยไม่ยอมเงยมาดูหลวงซี
ต้องหลบหน้าซ่อนมาเจอพระกะล่อนเข้าแล้ววันนี
หมควิธีจะช่วยเหลือแก
นี่กว่าเป็นกรรมของสัตว์ข้าสุดจะแก้
ข้าสุดจะแก้ให้แกสิ้นกรรม
ให้คนรุ่นหลังได้หลาบได้จา
เพราะแกสร้างกรรมเฝ้าแต่ทง
สังขารหญิงถ่อยกลายเป็นหอยโข่ง
ผ้าขื่อนนั้นก็คงมาปิดที่หน้าผากนั้นนา
ผลกรรมตามชาติให้แกเดินคว่าหน้า
ที่มพพรรณานี้เป็นนิทานสอนใจ

ແລ່ອກຳອອກແມ່ (ຕອນ 1)

ຜູ້ແຕ່ງ : ທສຸຟ ພິມພານຕ໌

ບັ້ງຮ້ອງ : ທສຸຟ ພິມພານຕ໌

ຍັງມີຜູ້ເມີຍຢູ່ສອງຄົນ ໄມ່ຈຸນ ໄມ່ຍາກ
 ພໍ່ແມ່ກໍລ່ອມ ເຄີຍຮຸ່ນເຮົາ ເລີຍຮຸ່ນລູກມາ
 ຈຶ່ງນຳເອາລູກ ໄປຝາກວັດ
 ແຕ່ພໍ່ເຖິງວັນທີ່ຈະບຸຣຸພາ
 ພອລຸກ ເປັນພຣະສມຣະສະມະນັງ
 ໂຕເກ່ງສອງ ຍັງຕ້ອງກັງວລ
 ສຳຮັບກັບຂ້າວທັງ ເຂົ້າ ແລະ ເຟລ
 ສູ້ທຳສຳຮັບກັບບຸຣິກາ
 ຝ່າຍລູກຊາຍ ຝ່າຍລູກຊາຍ ໄດ້ທຣຸງຜນວຊ
 ສມຮຸ່ງດັງນຶກ ເລີຍສຶກອອກມາ
 ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນ ໄດ້ກຣຣາ
 ໄດ້ກິນນ້ຳຕ້ອຍ ກັບມາສຶມນ້ຳຕາລ
 ພື່ນອ່ງທັງ ຫລາຍ ຫຼືງຊາຍທັງ
 ວັນໜຶ່ງ ລູກຊາຍ ໄປຕັກເບັດທີ່ຫນອງ
 ໂຊດີມີລາກ ເດີນຫາບປລາມາ
 ຝ່າຍພໍ່ແມ່ຕາແກ່ຊາ
 ເຫັນລູກ ຫອບປລາມາ ແມ່ນຶກດີໃຈ
 ຈຶ່ງຮ້ອງຖາມໄປ ຈຶ່ງຮ້ອງຖາມໄປວ່າ ໄດ້ໂຮມໄວ້ທັດ
 ບອກວ່າ ໄມ່ໄດ້ຮອກແມ່ນັ້ນແຍ່ວນັ້ນ

ແກ່ມີລູກຮັກຢູ່ໜຶ່ງຄົນ ຫນາ
 ຈນຊັ້ນຊາ ຮບບວຊ ພອດີ
 ເພື່ອໃຫ້ຂ້ອມທັດ ຫ່ອງອຸຖາ
 ບຶດຣມາຣາ ຈຶ່ງບວຊລູກຕນ
 ພໍ່ແມ່ຝາກຝັງ ຫຼັງເອາກຸສ
 ທັງສອງຄົນ ຕ້ອງຊ່ວຍກັນທຳ
 ນຳໄປປະ ເຄນ ໃຫ້ພຣະລູກຈັ້ນ
 ທຸກໆວັນ ວັນລະສອງ ເວລາ
 ກໍ່ຕັ້ງໃຈ ບວຊ ໃຫ້ໜຶ່ງພຣຣາ
 ໄປໄດ້ກຣຣາ ບ້ານຫ່າງ ໂຄລກັນ
 ກໍ່ເລີຍ ໄມ່ໄປ ໄມ່ມາ ຫລຸງເມີຍ ຫມາຍນັ້ນ
 ທັງຫວານ ທັງມັນ ເລີຍ ໄມ່ໄປ ໄມ່ມາ
 ໂປຣດສັດ ບຶບຮັບ ພັງຕັ້ວ ຜມຊວ່າ
 ໄດ້ປລາ ກ່າຍ ກອກ ເປັນ ຫັກ ເປັນ ຫນາ
 ຜ່ານ ບ້ານ ມາຣາ ທີ່ ຫນ້າ ບັນ ໄດ
 ອດ ກັງ ຫົວ ປລາ ຫາ ກິນ ໄມ່ ໄຫວ
 ເຮືອວ່າ ວັນ ນັ້ນ ຈຶ່ງ ໄດ້ ກິນ ແກງ ປລາ
 ລູກຊາຍ ກໍ່ ຈຶ່ງ ຈຶ່ງ ຈຶ່ງ ຈຶ່ງ ຈຶ່ງ
 ປລາ ມັນ ໄມ່ ມີ ຈຶ່ງ ກິນ ເບັດ ເລີຍ ມາຣາ

----- +++ -----

แห่ลอกพ้ออกแม่ (ตอน 2)

ผู้แต่ง : ทศพล หิมพานต์

ขับร้อง : ทศพล หิมพานต์

ฝ่ายมารดาก็นึกสงสัยเอ็งหาบอะไรคู่หลังคู่หน้า ลูกชายจึงตอบไปตามระบอบมสา
 ว่าที่หาบมาห้อยกับบู พุดจาลามกโกหกมารดา
 ต่อหน้าต่อตาช่างน่าอดสู เดินหาบปลาเหมม้นยังหาว่าบู
 ช่างไม่เอ็นดูโกหกมารดา เหมือนฟ้าเบื้องบนท่านได้มองเห็น
 เวรกรรมนั้นมิให้เห็นต่อหน้า สายข้องนั้นหรือที่ลูกหาบมา
 เกิดขาดต่อหน้าต่อตา ปลาที่ปล่านเติมดิน
 ฝ่ายลูกชายตกใจฉวา เห็นสายข้องปลาหมันขาดหมดสิ้น
 ก็มเก็บบูปลาที่ปล่านเติมดิน อีสายข้องบ้านนี้มันจะขาดทำไม
 หรือเป็นด้วยแน้ยายแก่ชรา มาพุดมาจากลาถากไถ
 ก็มเก็บปลาแล้วก็รีบครรไล รีบหนีออกไปจากบ้านมารดา
 ฝ่ายข้างแม่มานึกถึงความหลัง เมื่อครั้งเลี้ยงลูกระทมทนทุกข์ยากนักยากหนา
 ปลาชิวปลาสร้อยแม่ก็คอยอุตุส่าห์ ช้อนกึ่งหาปลามาให้ลูกกิน
 ถึงยามตัวแม่กายแก่ชรา ควรหรือลูกมาลืมคุณแม่สิ้น
 เพียงปลาสักพวงคูนันยังหวงแม่กิน เจ้าลืมมันสิ้นไปหลงมัวเมา
 เมื่อลูกจะบวชพ่อแม่ก็บวชให้ ออยากได้อะไร เหมมทลเข้าทลหัว
 พ่อแม่ตามใจอะไรไปทั่ว เพื่อให้ลูกตัวมีหน้ามีตา
 สีกามีเมียแล้วก็สมใจนึก ได้กินปลาหมึกเหมม้นนั๊กมันหนา
 ปลาหมึกมันเน่ ปลาหมึกมันเน่เลยลืมแม่มารดา ไปหลงกลั่นกินปลานิ่งแม่ปลาหมึกหนวดยาว

----- +++ -----

แปลอ่านสังส์ กริน (ตอน 1)

ขั้บร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ว่าไ้อวันนึ้ะพ็องเอ้อย
 เสียงเครื่องขยายที่ทานไคยิน
 ถึงกาลแล้วหนอพอออกพรรษา
 บุญประเพณีนานเนา
 รวมกันทอดผ้าโมทนากริน
 เป็นกุศลพิเศษเจตนาดี
 จะต้ออาศัยซึ่งกำลังทรัพย์
 เข้ามาประกอบกับกำลังศรัทธา
 การทอดกรินผมฟังพระกล่าว
 จะขอสาธกยกมาเป็นนิทาน
 ด้วยสมัยก่อนพุทธกาล
 กัสสปะเจ้าเป็นศาสดา
 มีบุรุษหนึ่งชื่อตินบาล
 ระเหเร่ร่อนสัญจรไป
 ไม่มีผู้คนจะคบค้า
 พ้อตินบาลเหมือนหมดลธิธ
 วันหนึ่งเขามาได้พบเศรษฐี
 เหมือนหนึ่งบุญหนุนท่อนองเนื่อง
 เข้ามาอยู่บ้านเศรษฐี
 เศรษฐีถามมีความรู้ไไร
 เศรษฐีว่าถ้าอย่างนั้น
 จันมีที่ดินเหลือคณา
 จะให้อาหารวันละมือ
 นายตินบาลตกลงทันที
 เมื่อตินบาลได้อยู่บ้านเศรษฐี
 มีที่อาศัยไม่ว่างงาน

จงอย่าละเลยพ็องทั่วถิ่น
 เป็นงานกรินของวัดบ้านเรา
 กรินบ้านนาตามมาเหมือนเก่า
 สมัยพระพุทธเจ้าของเราก็มี
 เชิญท่านทกถิ่นเพิ่มบุญราศี
 บุญยิ่งใหญ่ทำยากยิ่งนา
 และตามอันดับคือกำลังปัญญา
 จึงจะเป็นบุญญาซึ่งกรินทาน
 อานสังสนั้นเล่ามีมหาศาล
 เพื่อให้ท่านประดับปัญญา
 ครึ่งกระเนองค์พระสัมมา
 ตังศาสนาผ่องอาโพ
 เขาไม่มีบ้านจะอาศัย
 เป็นคนเข็ญใจไร้ญาติขาดมิตร
 สัญจรไปมาทั่วสารทิศ
 จะมีชีวิตให้รุ่งเรือง
 กรุงพาราณสีที่พึ่งเพื่อ
 จึงมีเรื่องเหตุเป็นไป
 ยอมตนพลีเป็นผู้รับใช้
 เขาตอบออกไปไม่รู้กอกา
 อันตัวจันจะให้รักษา
 เธอจงรักษาทุ่งหญ้านั้นไป
 พอหรือไม่พอจงปราศรัย
 ขอเพียงให้ท่านช่วยเหลือเจือจาน
 เริ่มมีสุขด้วยมีอาหาร
 พังตินบาลตอนสองต่อไป

แห่่านิสงส์ กริน (ตอน 2)

บ้บร้อง : ไวพจนั เพชรสุพรรณ

แล้วมาวันหนึ่ง เขามานั่งคิด
 ยากจนเข่นนี้จะมีอะไร
 สมบัติติดกายในชาตินี้
 มีผ้าผืนเดียวก็แสนจะค่า
 นึกอยากทำขั้มาบ้าง
 เมื่อได้อาหารเหมือนอย่างเคย
 แบ่งอาหารเป็นสองส่วน
 เมื่อเห็นพระมา ไม่ร้อ
 เขาทำอย่างนี้อย่างแน่แน่ว
 จึงเรียกหาญาติินบาล
 เขาแบ่งอาหารออกเป็นสามส่วน
 เอาส่วนหนึ่งนั้นใส่บาตรหลวงตา
 เขาทำเข่นนี้อยู่ยาวนาน
 อยู่มาวันหนึ่ง เทศกาล
 ท่านเศรษฐีจัดทอดกริน
 ด้วยจิตเลื่อมใสใจศรัทธา
 แล้วทางเศรษฐีผู้มีทรัพย์
 ผมอยากทราบเรื่องกรินทาน
 ฝ่ายเศรษฐีได้ยินคำขาน
 ว่าอานิสงส์นั้นมีมากมาย
 สมเด็จพระบรมโลกเทศ
 ทรงสรรเสริญกรินนานา
 ผู้ทอดกริน ผู้ทอดกรินแล้วจะเข้าถึง
 ทุ่งहु้งและชายก็ได้ เหมือนกัน
 จะได้เสวยทิพยสมบัติ
 มีบริวารหนึ่งหมื่นรอบกาย

นึกถึงชีวิตไม่เคยแจ่มใส
 ชาติก่อนนั้นใช้บุญทานไม่ทำ
 มองไม่เห็นมีสตชอกข้า
 ชีวิตตกต่ำด้วยกรรมมา เกย
 เขานี้เขาว่างไม่นั่งเฉย
 ก็ไม่ละเลยกุศลกิจ
 เมื่อค่านวนเท่ากันหนอ
 ส่วนนี้หนอทานบุญสุนทาน
 เศรษฐีเห็นแล้วเกิดความสงสาร
 แล้วให้อาหารเพิ่มเติมมา
 เมื่อเห็นพอควรไม่รอช้า
 ส่วนหนึ่งนั้นหนาให้คนขอทาน
 เศรษฐีตระหนักเกิดความสงสาร
 ด้วยมีงานกรินนานา
 เมื่อเขาได้ยินข่าวก็มาหา
 บอกเศรษฐีว่าอยากร่วมบุญทาน
 ว่าท่านครับโปรดจงไชขาน
 กรินนั้นเมื่ออานิสงส์อย่างไร
 ของตินบาลก็กล่าวไช
 มากเหลือหลายเกินพรรณนา
 ตรัสถึงเหตุมากนักหนา
 ว่าบุญจะพาไปสู่วิมาน
 แตนดาวดึงส์เป็นแม่นมั่น
 ได้ยู่วิมานเป็นแก้วเพทาย
 เหตุไม่ขัดข้องเรื่องไหนไหน
 ฟังกลอนต่อไป เรื่องของตินบาล

แหล่งอันสงฆ์ กริน (ตอน 3)

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

เมื่อคืนบาลได้ทราบชัด
ด้วยจิตเลื่อมใสในศรัทธาทาน
เศรษฐีบอกนับแต่นั้น
คืนบาลนั้นดีใจ
กลับถึงที่พักในทุ่งหญ้า
ก็ตัวเรานี้เป็นคนจน
ไม่มีอะไรเลยไอ้สน
สมบัติที่มีติดตัวมา
เขาคุ่นคิดอยู่เป็นนาน
สมบัติติดมามีผ้าผืนเดียว
ในที่สุดเขาก็ตัดใจ
ท้าวความสะอาดชักรีดครึ่งวัน
แล้วเอาผ้านั้นมา رع่าย
พากันเหยยหยันพากันดูแลน
ว่าพี่น้องเอ๋ยอย่าเพิ่มหัวร่อ
ตัวฉันนั้นหาชาติหน้าต่อไป
แล้วในที่สุดก็ขายผ้าได้
นำเงินบาทหนึ่งพึงได้มา
และในกาลนั้นเกิดโกลาหล
เจ้าพาราณสีทราบความพลัน
คืนบาลนั้นอายุไม่เข้าผ้า
พระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์
ให้เป็นเศรษฐีให้เป็นเศรษฐีที่เลื่อมใส
พระราชทานให้คืนบาลมา
เมื่อกายแตกดับก็กลับไปเกิด
สู่สรวงสวรรค์ขึ้นดาวดึงส์

ก็ได้มันส์คากว่าวาน
จึงไตร่ถามท่านว่ามิ่งานเมื่อไร
อีกเจ็ดราตรีแต่นั้นไซ้
แล้วกลับไปยังที่อยู่ตน
นอนเมื่อกายหน้าผ่นทุกขันธ์
แสนขัดสนทรัพย์สินนานา
จะร่วมบุญกรินเขาเลยหนา
ก็มีเพียงผ้าแค่นั้นเดียว
แสนอัศจรรย์ใจจริงเพียว
จะเอามาเอี่ยวกรินทาน
เปลื้องผ้าปิดกายที่มีอยู่นั้น
แล้วคืนบาลนุ่งไปไม้แทน
ฝูงชนทั้งหลายในถิ่นแคว้น
เขาไม่โกรธแค้นแล้วอธิบาย
ว่าชาตินี้หนอนจันนุ่งไปไม้
ผ้าผ่อนคลุมกายด้วยทิพย์ภูษา
เขาแสนดีใจเป็นหนักหนา
ซื้อค่ายเย็บผ้าร่วมกรินทาน
ในฝูงชนและสรวงสวรรค์
ให้คืนบาลเข้าเฝ้าพระองค์
พระองค์ไม่กล่าวว่าขัดประสงค์
ให้ดำรงตำแหน่งฐานะ
ข้างม้าวัวควายทาสี ทาส่า
และผ้าภูษาอีกแสนตำลึง
เป็นเทพผู้ประเสริฐและเข้าถึง
พี่น้องพึงและเร่งทำบุญทาน

แห่่านนสนงส์ ผ้าป่า (ตอน 1)

บ้บร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

พ่นองท้งหลายหญิงชายท้วถ้วน
ทอดผ้าป่าบ้งสกุลท้วอนการ
ถวายผ้าป่าหรือผ้าบ้งสกุล
เร่องอานนสนงส์น้เหลือนคณา
อานนสนงส์น้เฒ่มีมากมาย
มณษย์สุวรรณค้แล้วกนินพพาน
ว่าค้วยเดชะกุศลผลบุญ
เมื่อกเกิดชาติใดถ้าเป็นชายชาตรี
ล้งของท้งหลายด้วยบุญฤทธิ
สมบัติน้เพิ่มพูนผลบุญนาไป
ถ้าเป็นหญิงไม่มีตกอับ
ชื้อจะตามมาประสาทค้
เครื่องคลังการบริบูรณ้ทุกอย่าง
ข้างของเงินทองเนืองนองไหลมา
มาพ้งผมแล้ว เร่องเก่าเมื่อก่อน
พระเจ้านันทราชของค้ราชันย์
ท่านตัดไม้ขายแต่ไม่ท้อลายป่า
ขายพีนได้ตั้งค้พอประท้งชื้อ
วันหนึ่งเข้าป่ามหาวเวก
น้เงยผ้าอยู่ท้งเงอมเงา
ผ้าท้งจะท้อนุวาสนน้
แสนโสมนสน้เดินลัดไม้รื้ออ
แล้วน้อมถวายของค้พระบ้จเจก
ไม่มีหวยเบอร์ให้เท่อเล่นกัน
แล้วพระบ้จเจกพุทธเจ้า
ท้อนุวาสนน้ท้อนออีกตอน
ผมขอรวบรัดให้เร้วรื้อ
ค้วยเดชะกุศลผลบุญล็กค้ตัน

ผมขอเชิญชวนร่วมทำบุญสุนทาน
แต่พระท่านเชิญผู้มีศรัทธา
จะได้ผลบุญเกือทอนนกายหน้า
บุญกุศลจะพาให้สุขตามกาล
ชื้อเราอยู่ในวิภูสงสาร
สมบัตีสมาปรการตัวท่านจะมี
จะคอยเกือทอนนในตัวท่านน้
ท่านจะมีบริวารมากมาย
ท่านจะมีชื้อดีสุขสมหมาย
ผ้าผ่อนคลมกายจะได้เนื่อดี
จะได้เครื่องประดับค้มากมาย
เช่นนางพราหมณีน้รัตนสุกัทร
เหมือนกับแม่นางชื้อวิสาข
มีผู้อสาเป็นบริวาร
เป็นอุทาหรณ้เมื่อกค้ดาบรرف
เมื่อกชาติก่อนน้เป็นกุกุมพี
ท่านเปี่ยมศรัทธาอยู่พาราณสี
ท่านเป็นคนดีไม่โลภอย่างเรา
เจกพระบ้จเจกองค์พุทธเจ้า
น้เงอมเขาแต่ผ้าไม่พอ
น้ยังขาดโอ้บุญทอน
เปลื้องผ้าห่มท้อพันเอวเร้วพลัน
แต่ไม่ขอเลขค้วยสมันน้
และท้งสองท่านไม่โลภไม่รื้อน
พระองค์ทรงเอาภษาผ้าผ่อน
เย็บเป็นจัวร์เสร์จสมบรณ้พลัน
คร้งกุกุมพีตายจากชาติน้
จงมาพ้งกันตอนสองต่อไป

แห่อาสน์สงฆ์ ผ้าป่า (ตอน 2)

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

เมื่อเกิดมาใหม่อยู่ในสวรรค์
 ครั้นจุติมาจากสวรรค์แดนไกล
 ได้เกิดเป็นลูกอำมาตย์ใหญ่
 เป็นผู้มีมั่งคั่งทุกอย่างมากมาย
 อยู่มาวันหนึ่งซึ่งเอิกเกริก
 ท้าวพระนครคนสัจจวจึงอล
 จึงเข้าไปหาขอผ้าอย่างดี
 แต่ทว่าหมั่นทะเลาะไม่อาลัย
 แม้ก็ตามใจหาให้อีกครั้ง
 แม่ปลอบลูกชายสายชีวิต
 หมั่นน้อยจึงกล่าวกับมารดา
 แล้วลงจากเรือนเหมือนแม่พูดเปรย
 ว่าผ้าสาตกที่เนื้อดีดี
 แม่ไม่เคยรู้มันอยู่แดนใด
 ฝ่ายหมั่นทะไม่ละพยายาม
 ก็ไม่สนใจนอกในธานีทร์
 เดินจนเมื่อยลำเมื่อยขาเมื่อยแขน
 เห็นว่าร่มรินไม้ฝืนบันดาล
 ว่าทว่าหมั่นทะคลุมศรีษะนอน
 บุญส่งนั้นทะไม่ละเลย
 จะบอกกล่าวถึงซึ่งสาเหตุ
 หมั่นแสวงอำมาตย์ทวยราชฎ์ทั่วไป
 เมื่อเสด็จกิจพระบรมศพ
 เพื่อปรึกษาหาผู้อยู่โยง
 แล้วลงความเห็นให้เป็นมติ
 เสียราชรถในพารา
 บุศยราชรถวิ่งลื้อ
 แล้วหยุดก็กลงตรงกลางดิน

เสวยสุขอยู่นานบริวารมากมาย
 ก็เกิดมาเป็นชายรูปงามนามดี
 บ้านอยู่ไม่ไกลพาราณสี
 เพราะบุญกรรมดีบันดาล
 งานนักขัตฤกษ์โกลาหล
 ด้วยกรรมดีคลหมั่นทะอยากไป
 ในตระกูลมีแม่จัดหาให้
 บอกไม่ถูกใจผ้าเนื้อไม่ดี
 หมั่นน้อยก็ยังเมินหน้าหนี
 ผ้าดีกว่านี้ไม่มีอีกเลย
 ลูกจะไปหาผ้าเองแม่เอ๋ย
 ว่าลูกเอ๋ยขอให้สมใจ
 สวยงามกว่านี้มันมีที่ไหน
 ขอให้เจ้าได้สมใจสมจินต์
 เดินเที่ยวสอบถามหาผ้าทั่วถิ่น
 ไม่ได้ผ้าสักชิ้นที่ต้องการ
 ลุล่วงเข้าแดนพระราชอุทยาน
 เข้าสู่สถานศิลาอาสน์เอ๋ย
 หวังเที่ยวพักผ่อนนะแม่เอ๋ย
 นอนหนุนเขนยเลยหลับไป
 เป็นวันที่เจ็ดเจ้าแผ่นดินตาย
 จัดการถวายเพลิงศพพระองค์
 บูโรหิตนัดพบที่ห้องพระโรง
 เป็นตัวแทนองค์พระราช
 เอาอย่างนี้ชัควรไผ่หา
 ออกประตุน้ำด้านทิศประจิม
 คุกขลุ่ยครปิลิว ไปสู่ก้อนหิน
 ฟันองั่วทั่วทุกถิ่นฟังตอนต่อเอา

แหล่งอันสงฆ์ ผ้าป่า (ตอน 3)

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ฝ่ายบุโรหิตพิจารณา
แล้วประกาศก้องว่าพวกพ้องเรา
เป็นผ้าทำผู้มีบุญญา
แล้วสั่งพนักงานการดนตรี
ฝ่ายหมั่นนทะผวาตื่น
บุโรหิตว่าชาดราชาหลายวัน
ด้วยพระราชา ไม่มีโอรส
จึงรับคำเชิญซึ่งคำเนนโบ
แล้วบุโรหิตจัดการอภิเสก
พระราชธิดากุมารี
แล้วถวายภาษาสำหรับกษัตริย์
รับสั่งว่าผ้าเนื้อหายากระไร
จงส่งเต้าทองมาให้เรา
ทรงรินใส่ขันของพระองค์
ด้วยอำนาจศัลลท้าว
ต้นกลีบพฤษ์เกิดขึ้นมากมาย
มีภูษาทิพย์เกิดขึ้นมากมาย
จึงเอาแต่งทรงองค์ของตน
ขึ้นครองราชย์จนเริ่มชรา
เห็นว่าเป็นโทษไม่โปรดต่อไป
จึงสละสมบัติบวชเป็นดาบส
พร้อมมเหสีอยู่ในอุทยาน
ครึ่งอยู่ต่อมาควรแก่อายุขัย
แล้วกลับมาเกิดเป็นพระเถรา
นั้นแหละพี่น้องทั้งหลายแล
เร่งสร้างกุศลในผลบุญ
ท่านอย่าประมาทในบุญบาป
ทากรรมอันใดก็ได้ปลัน

ยกชายภูษาคู่ผ้าเท้า
ผู้ผ้าทำอุคตมดี
สมเป็นราชาพาราณสี
ให้ประโคมมโหรีกีก้องอุทยาน
ยืนกายลุกขึ้นทราบถึงเหตุการณ
องค์เก่าถึงกาลสวรรคค์ครลย
ที่จะกำหนดเสวยราชย์พอได้
ด้วยความเต็มใจและยินดี
พระธิดาเป็นเอกอัครมเหสี
ก็สมยินดีไม่ขัดพระทัย
แต่นั้นทราชไม่ทรงรับไว้
ไม่ทรงสวมใส่เป็นเครื่องทรง
อำมาตย์ส่งพระเต้าตามประสงค์
แล้วสาดลงไปยังทิศทั้งสี่
ด้วยเคยถวายผ้าชินศรี
ในทิศทั้งสี่ทิศละแปดตัน
ณ ที่ต้นไม้ด้วยเดชะกุศล
เสียงโกลาหลให้ร้องอวยชัย
ทรงพิจารณาถามคุณห้านั้นไซ้
เห็นอันสงฆ์ในการบวชเป็นประมาณ
มีเขตกำหนดคนอกราชฐาน
แล้วเจริญทานจนได้อภิญญา
จึงอุบัติขึ้นในพรหมโลกชั้นฟ้า
คือพระมหากัสสปะสกุล
เมื่อฟังผมແທ່ຈຈ เร่งหนุน
เอาไว้เป็นทุนหมั่นทำบุญทาน
เราคือผู้หาบุญบาปนั้น
จงไตร่ตรองกัน เกิดผู้มีบุญญา

แหล่งอ่านสงส์ ลอยกระทง (ตอน 1)

ขับร้อง : ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ

ขอเสียดลัยอัฐิฐานถึงวันที่
 ลุกทำผิดสิ่งใดโปรดได้ขมา
 ถึงวันเพ็ญเดือนสิบสี่น้ำนองหลาก
 อันชาวพุทธทั่วไปที่ใจบุญ
 ลอยกระทงลงน้ำทำการไหว้
 แล้วตั้งจิตอธิษฐานยกวันทา
 ประเพณีมีมานานโบราณเล่า
 เป็นตำนานมากกว่าสองพันปี
 ก่อนจะมีวันลอยกระทงอันทรงค่า
 เมื่อสมัยพุทธกาลอันเกรียงไกร
 คราครั้งนั้นที่ริมฝั่งยังแม่น้ำ
 เกิดเป็นวันลอยกระทงล่องสายชล

ลอยกระทงลงน้ำที่ครานี่หน้า
 แม่คงคาวารีผู้มีคุณ
 ตูสองฟากฝั่งคลองแน่นองหนุ่น
 ต่างมาร่วมขอบคุณพระแม่คงคา
 ทั้งดอกไม้อูปเทียนเพียรจัดทา
 ขอบขมาแม่น้ำท้าวพิธิ
 เป็นของเก่าแต่ยังใหม่ในศักดิ์ศรี
 ชาวพุทธนสืบทอดมาน่าปลื้มใจ
 ที่มีมาผมจะกล่าวเล่าขานไซ
 เป็นหลักชัยชาวประชามหาชน
 ชื่อน้ำถ่านที่ให้มิผล
 จุดเริ่มต้นพึ่งตอนต่ออย่าท้อใจ

----- +++ -----

แปลอ่านสังส์ ลอยกระทง (ตอน 2)

ณ วันหนึ่งริมแม่น้ำมณีนี
ทรงเสด็จมาเยือนเหมือนจงใจ
พบพญานาคหนึ่งซึ่งมาเฝ้า
เชิญเสด็จไปสักครุ่สู่บาดาล
รับมณต์พร้อมศรัทธาพญานาค
จึงเสด็จลงบาดาลในทันใด
ถึงเวลาอันควรจวนจะจาก
พญานาคต่างซึ่งใจในเทศนา
ให้ประทับรอยพระบาทไว้หาดทราย
ด้วยมีนางนพมาศผู้เจ็ดฉาย
ลอยกระทงเสด็จทวยไว้รอยพระองค์
ชาวประชามากมายใจประสงค์
อานิสงส์พาสุขทุกทิวา
มาไหว้รอบพระบาทกันเถิดหนา
กุศลพาให้พ้นภัย

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

พระผู้มีพระภาคเจ้าของเราทั้งหลาย
มาโปรดเวไนยพระองค์ผู้ด้วยญาณ
กราบบังคมพระพุทเจ้ากล่าวคำขาน
พระสัมมาโพธิญาณมีเยื่อใย
ไม่นึกถึงความลำบากเรื่องไหนไหน
พญานาคมากมายต่างปรีดา
ถึงเวลาอันควรจวนจะจาก
กราบบังคมบอกจุดประสงค์องค์สัมมา
อันว่ารอยพระบาทโลกนาถ
จัดกระทงธูปเทียนมาหาดทราย
ทุกวันเพ็ญเดือนสิบสองนั้นองท่า
ร่วมไหว้รอบพระพุทบาทไม่ขาดคง
ขอพี่น้องทั้งหลายไทยทั้งชาติ
มาร่วมลอยกระทงลงคงคา
ได้บุญเอย

----- +++ -----

แปลอ่านสงส์ สงกรานต์ (ตอน 1)

ขับริ่อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ฟังก่อนครึบฟังก่อนคาสอนกล่าวไชขาน
 ขอกล่าวเล่าต้นเหตุเป็นสังเขปตามหลักฐาน
 ตำนานควรตระหนักอนุรักษไว้คู่ไทย
 เหตุการณ์ก่อนจะเกิดวันประเสริฐคือสงกรานต์
 เศรษฐีผู้มีคุณและใจบุญอุทิศตน
 วันหนึ่งมีกษัตริย์ยรยาตรามาเพื่อล
 ฟิงรู้สึฟิงจ่าอยากฟิงค่างค์สัมมา
 ทรงถามความเป็นมาพระสุรียาภาบุตร
 ถามว่าพระอาทิตย์สิงสถิตในวิมาน
 พระองค์ฟิงปุจฉาวิชันาเรื่องนั้น
 จากเหลียมพระสุเมรุสู่ราศีเมษเขตอัคคี
 บัสน์เสนทีโกศลทรงซักถามความต่อไป
 ความร้อนดังกิเลสเป็นต้นเหตุคลบันดาล
 พระผู้มีพระภาคแจกประจักษ์อันต้นเหตุ
 ตำนานขึ้นปีใหม่ส่งสารไชหมายเหตุมี

ไวพจน์ เพชรสุพรรณเล่าตำนานสงกรานต์ไทย
 วันมหาสงกรานต์เป็นวันมากความหมาย
 ของดีควรเสียตายจากกันไว้ไทยทุกคน
 ณ วัดเขตวันมีวิหารที่งามล้น
 สร้างสรรค์บุญกุศลถวายส่งห้องค์สัมมา
 ชื่อบัสน์เสนทีโกศลท่านบันคนเฝ้าศึกษา
 เลื่อมใสในบุญญาและศรัทธามาช้านาน
 ที่เราชาวมนุษย์เรียกพระอาทิตย์ลิตขาน
 พานักสักกวันจากสถานในทันที
 พระแสงสุรียันยี่สิบเก้าวันย้ายราตรี
 ความร่อยแรงทิวีครั้งเดือนห้ามาพบพาน
 พระสุรียาไซร์แผดแสงกล้ามาเผาผลาญ
 มนุษย์ภัยแผ้วพานเกิดปัญหาโรคามี่
 เดือนนี้มีอาเพศพระสุรียาเปลี่ยนราศี
 จบตอนตอนพอดีฟิงตอนใหม่ต่อไป

----- +++ -----

แหล่งอันสงฆ์ สงกรานต์ (ตอน 2)

ขับร้อง : ไหวพจน์ เพชรสุพรรณ

ฟังตอนต่อไปไม่รีรอขอเฉลย
 สัตว์โลกเริ่มเดือดร้อนทุกข์อาทรกันไปทั่ว
 พระแสงสุริยานาภย์มาสู่ภาคี
 ดินเลี้ยงแห่งกันดารโคตเคตผลาญพลาณขานน้ำ
 เป็นเดือนที่อาตุรอุณหภูมิมุ่งเกินควร
 อโศกโรคระบาดมาพิชิตเที่ยวเช่นฆ่า
 กินข้าวน้ำระวังสารตกค้างอย่าเปลอเรือ
 พระแสงแห่งอาทิตย์มีภัยพิชผลิตสาร
 ร้อนรนจนไม่สุขเกิดความทุกข์มาคุกคาม
 มนุษย์ควรตระหนักยึดถือหลักอย่าถลา
 อันบุญคือความสุบปราบความทุกข์ให้พ้นภัย
 สร้างน้ำให้พระนั้นวันสงกรานต์อันประเสริฐ
 ป่วย่าและตายายอาบน้ำให้จะได้บุญ
 น้แหละสาธุชนบุญกุศลที่เราสร้าง
 ชาวไทยควรตระหนักอนุรักษ์วันสงกรานต์

ฟังแล้วอย่าละเลยสมควรจำทำพิธี
 บวดท่องต้องบวดหัวบ้างชีพวยกลายเป็นผี
 มนุษย์สุดพอดีวีบริตผิดเรรวน
 พงไพรไม่งอกงามนกกร่าโศกกาสรवल
 ภัยแรงแรงก่อกวนล้วนเจอปชจิตใจเปลอ
 ทั้งโรคหิวาต์โรคผิวหนังมาเสนอ
 อาหารที่ปนเปรมมีโรคอยู่อย่าว่าวาม
 ไวร้สามารถรานทรมานทั่วเขตคาม
 มนุษย์ทุกทุกนามครั้นเดือนห้ามาพบภัย
 ทำบุญแผ่เมตตาบาป้พิญทานอย่ารีดไถ
 โรคคามหาภัยที่กล้ำกลายให้อาตุร
 รตนน้ำให้ผักาเนคบุญจะเกิดไม่เสื่อมสูญ
 ชีวิตจะเพิ่มพูนไรโรคามาแผ้วพาน
 ไม่หายไม่ไกลห่างยังทำให้สุขไพศาล
 ปีใหม่ไทยโบราณให้ลูกหลานช่วยจรโลง

----- +++ -----

แห่อาณิสสส์ สร้างวัด (ตอน 1)

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

พี่น้องทั้งหลายมาฟังผมเล่า
 นี้ถึงดาร์พระพุทธรองค์
 สร้างวัดสร้างวาหรือว่ากุฎ
 ท่านได้ร้อยข้อพรรณนา
 จะเล่าเรื่องเก่าก่อนพุทธกาล
 เป็นผู้ยากจนแต่เป็นคนดี
 แกเอาไม้ไผ่มาทำเสา
 แล้วเอาไปขายในพระนคร
 เข้าวันหนึ่งพร้อมด้วยลูกชาย
 จากแดดตากนายเหงื่อไหลริน
 และเหมือนบุญคลุกคลี่
 หวังจะหลบแดดที่แผดกระจาย
 แต่เมื่อไปถึงซึ่งร่มไทร
 มีภิกษุหนึ่งภวานา
 ด้วยจิตเลื่อมใสด้วยใจศรัทธา
 มาแต่ที่ใดหรือจะไปไหนกัน
 เพื่อจำพรรษาเมื่อหน้าฝน
 และเมื่อช่างसानได้ทราบความ
 นิมนต์ท่านไปในเรือน
 เรื่องอาหารให้เมียน้ำมา
 และเมื่อปรึกษากับเมียเสร็จสรรพ
 ของขลังมากมายทั้งใหญ่เล็ก
 แล้วน้อมกายลงกราบก้ม
 ให้จำพรรษาเวลานาน

เรื่องของกระแสดังอาณิสสส์
 กล่าวอาณิสสส์ที่สร้างวัดวา
 มีพุทธศาริอสังฆทาน
 พระเทศคาถึงอุบารมี
 เรื่องนายช่างसानผู้หนึ่ง
 เป็นชาวกาสิโยธาร์ต้นนคร
 เป็นของใช้ในบ้านไม่รานรอน
 แกไม่เคียดร้อนพอยู่พอกัน
 เข้าป่าตัดไม้เป็นนิจศีล
 ชีวิตไม่สิ้นต้องคืนกันไป
 พ่อลูกนั้นตรงเข้าต้นไม้
 หลบเข้าต้นไม้ที่หมายตา
 พ่อและลูกชายก็เห็นว่า
 เกิดความศรัทธาเข้ากราบกราน
 จึงเอ่ยถามว่าไอ้ไอ้ตัวท่าน
 จึงรู้ว่าท่านแสวงหาอาราม
 อย่างเข้าเวียนนฤตหนึ่งในสาม
 ก็กราบงามงามรับอาราธนา
 และไม่เชื่อนับจิตหา
 ถวายองค์สัมมาพระปัจเจก
 จะให้ประทับไม่มีการปลุกเสก
 ไม่มีปลุกเสกเลขลงยันต์
 ว่าตัวกระผมนิมนต์ท่าน
 ราวปานนั้นเหมาะแก่ท่านเอ๋ย

แหล่งอันสงฆ์ สร้างวัด (ตอน 2)

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

ฝ่ายพระปัจเจกพระพุทธเจ้า
ทรงพักผ่อนนอนรอกฎิ
เมื่อรู้กำหนดแบกกลดออกกาง
อยู่ในแนวไพรใกล้โพธิ์งาม
ส่วนช่างสามและลูกชาย
ผูกหลักลงเสาเข้าฮ้อยฮา
ทั้งประตูและหน้าต่าง
เกี่ยวแพมุงหลังคาดูเข้าทำดี
ใกล้ใกล้กฐินแล้วสะอาด
หลักต่อทั้งหลายทำลายลง
เมื่อเสร็จสิ้นเป็นถิ่นที่สุด
ไปรยมวลมาลีในที่จกรม
เมื่อเสร็จทุกอย่างไม่ร้องรอ
ไปนิมนต์ท่านมาทันที
เมื่อพระปัจเจกพระพุทธเจ้า
และสองพ่อลูกบารุงมา
ทั้งจิวรบิณฑบาตร
สิ่งไหนใกล้หมดมีขาดแคลน
ครั้งออกพรรษาพระลาจาก
ไปหิมพานต์อันแดนจรุง
ครั้นต่อมาเมื่อถึงกาล
ด้วยเดชะกุศลที่ตนทำ
พี่น้องทั้งหลายมาฟังเพลงแหล่
จงเร่งทำบุญแลสุนทาน

ฟังช่างสามกล่าวและเล่าชู้
ผมกับลูกนี้จะสร้างอาราม
พักอยู่ระหว่างในเขตขาม
รออารามนั่งภาวนา
ก็รับขวนขวายตัดไม้ในป่า
ตัดคั่นอ้อมมาทำผากฎิ
เรียบบร้อยทกอย่างทั้งถ่านถี้
แล้วปรับพื้นที่ให้เรียบลง
เสี้ยนหนามบัดกวาดไม่เหลือหลง
ที่นี้พระองค์ทรงจกรม
ช่างสามพร้อมบุตรต่างสุขสม
พากันชื่นชมและยินดี
ผู้เป็นพ่อรีบเร็วรี
พระซื่อสี่สำหรับอาราธนา
มาถึงก็เข้าจำพรรษา
ปัจจัยสิ้นนั้นหนาไม่ขาดแคลน
ศีลานะเราจัดไม่ขาดแคลน
ไม่ขาดแคลนอุปถัมภ์บารุง
ลาอุปฐากสู่ถิ่นสง
พระองค์ก็มุ่งปฏิบัติธรรม
พ่อลูกถวายปรานบุญอุปถัมภ์
บุญได้น้อมนาสู่แดนวิมาน
อย่ามัวแต่สนกสนาน
ชีวิตเรานี้ไม่รู้วันตาย

เพลงอัลลีย์เมอรี

ผู้แต่ง : ศรีโพธิ์ อาโพนบูล

ขับร้อง : ทศพล หิมพานต์

<p> สรีเียนเมื่อยามค่ำพระรถต้องจำจากเมรี ใจโง่งามสรรพแม่มารศรี แม่ชื่นใจเอ๋ยชื่นใจพันตั้งแต่นั้นจะตรอมตรม เสียตายแต่เนตรแม่บุญสม เสียตายแต่แก้มที่เคยยิ้มเคยยิ้ม เสียตายรูปทรงนางคันทาง เสียตายบทที่ตมตั้ง เสียตายเนื้อนิ่มไปเหมือนยุยง เสียตายแต่กรที่เคยอ่อนระท เสียตายเนื้อเียน เนื้อน้องเียนยิ่งกว่าคงคา เคยได้แนบสนิทให้นิตรา พี่เคยกอดเคยคว้าไว้กับทรวง เมื่อยามจะไกลแต่ใจยังห่าง ขอลาแล้วหนาเมรีเอ๋ย เราต้องจากกันเลยในชาตินี้ จากกันวันนี้ </p>	<p> เจ้าหล่อนกำลังนอนหลับ แม่ชื่นใจเอ๋ย เสียตายแต่แก้มเสียตายแต่เกศ เสียตายแต่กรที่กลิ้งกลมผิวเคยได้ชมนางคันทาง แลดูพราวพริ้มตั้งเดือนสว่าง บั้นเอวหล่อนบางข้างสมบูรณ์ ผิวเคยได้อังแอบบอก ผิวเคยได้อุ่นแอบบอก ที่เคยกอดกับพระรถให้นอนนิ่ง ข้างเียนจริงจริง เมื่อยามพระเคยได้ห่มชูชิต เมื่อยามกลางคืนเจ้าจะตื่นขึ้นมา ถ้าน้องรู้ว่าพี่หนีไกลเมรีคงน้ำตาร่วง สะท้อนในทรวงหัวใจพี่ ขอลาแล้วหนาเมรีเอ๋ย ไม่มีวันใหม่ก็จะมาให้เมรี เราต้องจากกันเลย </p>
---	---

แหล่ง อายบาปอาบัพ

ขับร้อง : ไวพจน์ เพชรสุพรรณ

จะสาธกยกเรื่องเก่า

เรื่องเบาเบาเคล้าธรรมะ
มีหญิงหนึ่งชื่อยายนุ่ม
สะพายข้อมคล้องไหล่ปล้น
แก้มไปในวันนั้น
บาปตัวคลุ้มวิควา
แต่หลากแหลกแปลกจริงเชียว
เกือบปลายคลองต้องแข็งใจ
พวกทำบุญหัวสำหรับ
ฝ่ายายนุ่มสุมชายเลน
อีกหญิงหนึ่งชื่อยายเหลือ
พบยายนุ่มลงสุมปลา
เป็นวันพระนะยายจำ
จงละบาปอาบพระธรรม
ฝ่ายยายนุ่มพึ่งยายเหลือ
ลืมวันพระเกิดละอาย
ครั้งถึงบ้านแล้วยายนุ่ม
ถือศีลนำตามท่านอง
รักยายเหลือผู้อารี
กตัญญูไม่รู้เลือน
ทั้งยายเหลือและยายนุ่ม
ถูกลอตเตอร์ร้างวัลหนึ่ง

นำมาเล่าเอาใหม่จะ
อย่างเพิ่มผละหนีไปกัน
แกคว่าสุมรับผลุนผลัน
นุ่งเตี่ยวสั้นลงสุมปลา
ว่าเป็นวันเข้าพรรษา
มีสุมปลาจนเพลินไป
ปลาตัวเดียวสุมไม่ได้
กระทั่งใกล้เวลาเพล
พายเรือกลับบ้านกุ่มเอน
ถกเขมรจะเอาปลา
แกพายเรือจากวัดมา
จึงทักว่าอย่ากระทำ
เข้าพรรษาอย่าสร้างกรรม
ขึ้นจากน้ำเสียเถิดยาย
เกิดความเชื่ออย่างเหลือหลาย
จึงตะกายขึ้นจากคลอง
เผาทั้งสุมเผาทั้งข้อง
ตามคำของยายเหลือเตือน
โดยไม่มีรักใครเหมือน
อีกสองเดือนตกตะลึง
ชาวบ้านกุ่มคาดไม่ถึง
เพราะใจถึงพระธรรมเอย

องคฺลีมาล

ผู้แต่ง : พงษ์ศักดิ์ จันทรุกขา

ขับร้อง : ยอดรัก สลักใจ

<p>อดีตอันยาวนานพทุธกาลมีเรื่องร้ายเกิด บิครมารดาสรรหาชื่อเปลี่ยนความหมาย อหิงสกะ แปลว่าผู้ไม่เบียดเบียน รู้ศิลปะวิชาแทบทุกประการ ว่าอหิงสกะลูกศิษย์จะคิดล้างครู ให้อหิงสกะไปหานิ้วมือหญิงชาย</p>	<p>ชีวิตหนึ่งกำเนิดในฤกษ์ดาวโจรโหดท้าวร้าย ตั้งชื่อบุตรชายว่า "อหิงสกะกุมาร" กุมารเล่าเรียนรอบรู้เร็วพลันแตกฉาน ศิษย์ร่วมอาจารย์เกิดอิจฉาหาเรื่องใส่ร้าย อาจารย์ตรองดูจึงคิดวางกลอุบาย มาร้อยมัลลย์ครบพันได้จะให้วิชา</p>
--	--

<p>จึงเกิดเรื่องโจรองคฺลีมาลใจแสนเหี้ยมโหด ซ่าคนตายเกลื่อนหรือแม้กระทั่งมารดา มหาบุรุษพทุธองค์ทรงรู้โดยฉาน พลาทชีวิตแม่ผู้ก่อกำเนิดกาย ทรงตรัสเทศน์โปรดให้เห็นโทษแห่งกรรม จนยอมทั้งดาบก็กราบบาทาศาสตรา</p>	<p>มืดโลกหลงโกรธเที่ยวไล่ซ่าคนตายหนักหนา ที่เที่ยวตามหาเพราะความรักลูกห่วงใย องคฺลีมาลวันนี้จะก่อกรรมร้าย จึงเสด็จไปก่อนที่คมดาบจะบังมารดา ที่พลาตถลาเที่ยวซ่าพันคนลงหนักหนา เอาศาสนาขบวิญญาผ่านพันเวรกรรม</p>
---	---

----- +++ -----

องคฺลีมาล

ผู้แต่ง : จิว พิจิตร

บรรณาธิการ : นวลจันทร์ บัวฤจิต

ฟังฉันแหละ เรื่องราวของชาวพุทธ

เป็นชีวิตโลดโผนของ โจรไพร
 อยู่กลางป่าช้าคนปล้นชีวิต
 เป็นโจรไพร ไล่ล่ามาช้านาน
 ถูกคนพาลเสริมส่งจนหลงผิด
 เพราะเพื่อนร่วมสำนักตกศิลา
 ที่ย่ำฆ่าคนเยี่ยงสัตว์แล้วตัดนิ้ว
 แก่สับแก่นิ้วหน่อห้อยคอตน
 เหลือเพียงหนึ่งนิ้วน้อยครบร้อยนิ้ว
 เหมือนคนหิวข้าว ใจคโหดไม่หาย
 นิ้วสุดท้ายเหลือบแลเห็นแม่ตน
 พระพุทธเจ้าเข้ามาขวางยังสั๊กหน
 เจ้าบนโจรจึงหันมาจะฆ่าพัน
 โจรวิ่งจี้ด้วยความโกรธโหดหันต
 ท่านจึงหันมาเฉลยเอ่ยวาจา
 เป็นมนุษย์อย่าสร้างกรรมทำบาปหนา
 บรรพชาเป็นอรหันต์ด้วยมันใจ
 คนชั่วช้าอย่างก่อกรรมทำเลวไหล
 โจรกลับใจดีกว่าคน

ที่เป็นจุดเริ่มต้นคนเลื่อมใส
 ที่เกรียงไกรตั้งโด่งองคฺลีมาล
 ไม่รู้ผู้ใดถูกฆ่าลูกหลาน
 เพราะต้องการอยากเป็นใหญ่ในโลกา
 ผลาญชีวิตก่อกรรมทำบาปหนา
 คิดอิจฉาขับไล่ไปเป็นโจร
 ฆ่าเรียงคิวเหยียดทอดอย่างโลดโผน
 ตัดฆ่าคนอย่างน้อยถึงร้อยราย
 เหลือเพียงหนึ่งนิ้วน้อยครบร้อยนิ้ว
 ที่ยังฆ่าไม่ถึงอีกหนึ่งราย
 จึงเง้อดาบมาแต่ไกลด้วยใจผ่าว
 จงหยุดก่อนเถิดหนาอย่าฆ่าคน
 พระพุทธเจ้าก้าวเดินแล้ว เมีนที
 ร้องให้หยุดหมายกระหน่ำแต่ตามไม่ทัน
 เราหยุดแล้ว เหตุไหนท่านไม่หยุด
 องคฺลีมาลจึง เชื้อคาพระสัมมา
 พุทธประวัติ เรื่องนี้มีคุณค่า
 องคฺลีมาล เคยเข่นฆ่าไม่ว่าใคร
 ปล้นแผ่นดิน

แบบวิเคราะห์การเล่าเรื่อง

ชื่อเพลง

นักร้อง

ประเภทของเรื่อง

1. โครงสร้างของการเล่า

บทนำ

.....

.....

เนื้อเรื่อง

.....

.....

บทสรุป

.....

.....

2. องค์ประกอบ

การใช้ภาษา ถ้อยคำ

.....

.....

การใช้ทำนอง น้ำเสียง ลีลาในการขับร้อง

.....

.....

เรื่องอื่น ๆ

.....

.....

ประวัติผู้เขียน

นางสาวกุลลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์ เกิดวันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ.2494 ที่อำเภอคูสิด จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษา ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปี พ.ศ.2519 ปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต สาขามัธยมศึกษา วิชาเอกการสอนภาษาไทย จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ.2527 ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร) ปี พ.ศ. 2528 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ภาคนอกเวลาราชการ) ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ.2538 เคยดำรงตำแหน่งบรรณารักษ์ชำนาญการ ระดับ 8 สังกัดหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปัจจุบันรับราชการ ตำแหน่งอาจารย์ ๗ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม